

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ปริญญาโท
ของ
วิทวัส แทนศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

เมษายน 2559

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

เมษายน 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

เมษายน 2559

วิทวัส แทนศิริ. (2559). ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญาณิพนธ์: รองศาสตราจารย์ ดร. สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์, รองศาสตราจารย์ ดร. บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศิริวิทยา สังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 20 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายและได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวม 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวและแบบวัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย มีความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ .80 ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent Sample และขนาดส่งผลของโคเฮน (Cohen's d)

ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้งโดยรวม ($\bar{X}=14.72$) และรายด้าน คือด้านความสามารถรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=15.55$) ด้านความสามารถแต่งประโยค ($\bar{X}=13.90$) อยู่ในระดับดี โดยทุกด้านและโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t=10.98-18.23$) และมีขนาดส่งผลต่อความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษรายด้านและโดยรวมในระดับมากเรียงตามลำดับคือ ด้านความสามารถรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ($d = 2.45$) ด้านความสามารถแต่งประโยค ($d = 4.07$) และโดยรวม ($d = 3.26$)

THE ABILITY OF USING ENGLISH VOCABULARY IN PRESCHOOL CHILDREN
BY CARTOON ANIMATION ACTIVITIES

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Science Learning Management

At Srinakharinwirot University

April 2016

Witthawat Tansiri. (2016). *The Ability of Using English Vocabulary in Preschool Children*

By Cartoon Animation Activities. Master's thesis, M.Ed. (Early Childhood Education).

Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:

Assoc.Prof.Dr.Sirima Pinyoanuntapong, Assoc.Prof.dr.Boonchird Pintoanuntapong

The main purposes of this research were to study and compare the English vocabulary ability of preschool children through cartoon animation activities. The sample used in the study were preschool boys and girls, with 5-6 years of age, who were studying in the third year of kindergarten in second semester of 2015 academic year at Siriwitthaya School under Samutprakan Primary Educational Service Area Office 1, selected by simple random sampling. The 24 experiments through the use of cartoon animation activities were carried out within the period of 8 weeks, 3 days a week, and 30 minutes for each day. The research instruments were the lesson plans with cartoon animation activities and a test of English vocabulary ability of preschool school with the reliability of .80. The research followed the one-group pretest-posttest design and the data were statistically analyzed by using dependent samples t-test Cohen's d effect size.

The research results revealed that the means of English vocabulary ability of preschool children were higher both in general ($\bar{X}=14.72$) and in the individual areas of knowing English vocabulary ($\bar{X}=15.55$), and writing sentences ($\bar{X}=13.90$) which were at the good level. The means in all individual areas and in general were increasingly changed with statistical significance at the level of .01 ($t=10.98-18.23$). The effect sizes on English vocabulary ability of the preschool students were at the high level in the individual areas of knowing English vocabulary ($d=2.45$), writing sentences ($d=4.07$), and in general ($d=3.26$).

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ของ

วิทวัส แทนศิริ

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2559

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์)

(อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์)

.....ที่ปรึกษาร่วม

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ตันติผลาชีวะ)

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนันทพงษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนันทพงษ์ กรรมการที่ปรึกษา ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลทางสถิติ พร้อมทั้งเสนอแนวคิดแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีมาตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์ และดร.กฤษยา ตันติผลาชีวะ ที่กรุณาเป็นกรรมการในการสอบปริญญานิพนธ์ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทำให้ปริญญานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากขึ้น อีกทั้งคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีมีคุณค่าแก่ผู้วิจัย จนทำให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ณภัทรสร กระพันธ์ อาจารย์จุฬา สุกใส อาจารย์เบญจจะ คำมะสอน ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว รวมทั้งกราบขอบพระคุณ อาจารย์จุลศักดิ์ สุขสบาย ดร. ปัทมณวิษณุ ไบกุลหลาบ และดร.ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้รับความกรุณาจากผู้อำนวยการโรงเรียนศิริวิทยา และคณะครูชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศิริวิทยา ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่ง

เหนือสิ่งอื่นใดการศึกษาและการทำปริญญานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับกำลังใจจากครอบครัวของผู้วิจัย ลูกขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อธีระ แม่ชุตติมา แทนศิริ และทุกคนในครอบครัวสำหรับกำลังใจและคอยให้การสนับสนุนเคียงข้างมาโดยตลอด ขอขอบคุณกัลยาณมิตร รุ่นพี่และเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาการศึกษาปฐมวัยทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือและมอบกำลังใจที่ดีแก่กันตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดาที่อบรมเลี้ยงดู คอยส่งเสริมให้การศึกษา ให้ความรักและความเอาใจใส่แก่ผู้วิจัยเสมอมา ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และมีส่วนสำคัญที่ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จ

วิทวัส แทนศิริ

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	56
2 กำหนดการทดลอง.....	57
3 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดพัฒนาการก่อนและหลังการจัดกิจกรรม.....	64
4 การเปรียบเทียบพัฒนาการก่อนและหลังการจัดกิจกรรม.....	64
5 ค่าขนาดส่งผล (Effect Size).....	66
6 ตารางการจัดกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน.....	86

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2 เครื่องมือวัดความเข้าใจศัพท์ PPVT.....	20
3 ขั้นตอนการสร้างภาพการ์ตูน.....	50
4 ขั้นตอนการสร้างภาพเคลื่อนไหว.....	51
5 แผนภูมิการเปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	51
6. แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์.....	98
7. แบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยค.....	99

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	7
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	10
ความหมายและความสำคัญของคำศัพท์	10
องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	11
หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้สอน	13
วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	14
การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์	17
ตัวอย่างเครื่องมือวัดความเข้าใจศัพท์	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	21
ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย	23
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูด	23
ความหมายและความสำคัญของการพูด	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย.....	27
องค์ประกอบของการพูดของเด็กปฐมวัย.....	30
แนวทางในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูด.....	32
การประเมินทางการพูด.....	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด.....	35
การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว.....	38
ทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า.....	38
ความหมายและความสำคัญของภาพเคลื่อนไหว.....	40
ประเภทของภาพเคลื่อนไหว.....	42
การใช้ภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อในการสอน.....	43
ประโยชน์ของภาพเคลื่อนไหวต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพเคลื่อนไหว.....	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	49
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	49
ขั้นตอนการสร้างสื่อภาพเคลื่อนไหว.....	50
ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว.....	52
ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	54
แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	68
สรุปผลการวิจัย.....	67
อภิปรายผล.....	69
ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้.....	73
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	74
บรรณานุกรม.....	75
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก.....	82
ภาคผนวก ข.....	96
ภาคผนวก ค.....	101

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิต เด็กควรได้รับการปลูกทักษะพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัย โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยในช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาในทุกด้านอย่างรวดเร็วมาก ประสบการณ์ต่างๆที่เด็กได้รับจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการพัฒนาทุกๆด้านอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางด้านสติปัญญา สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2545 : 62) ได้กล่าวว่า ช่วงวัยก่อนประถมศึกษาเป็นช่วงที่เด็กมีความสามารถที่จะเรียนรู้มากที่สุด สอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทางสติปัญญาที่เกิดขึ้นในช่วงปฐมวัยจะเป็นรากฐานแก่การพัฒนาทางสติปัญญาในระดับต่อไป พัฒนาการของเด็กจะพัฒนาช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับว่าเด็กได้มีโอกาสมีส่วนร่วมกับสิ่งแวดล้อมและได้มีโอกาสใช้ประสบการณ์ในการรับรู้สิ่งต่างๆ ดังนั้นการจัดประสบการณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก ตลอดจนอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย 4 ทักษะสำคัญคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ถือเป็นความสามารถทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยอีกด้านหนึ่ง

เพื่อให้สอดคล้องตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งเน้นและเตรียมพร้อมเด็กปฐมวัยในยุคปัจจุบันให้ก้าวไปสู่พลเมืองอาเซียนอย่างมีคุณภาพ ดังนั้นการเตรียมความพร้อมที่สำคัญที่สุดที่กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นคือ การเรียนภาษาอังกฤษโดยนโยบายให้โรงเรียนต่างๆ หารือกับกิจกรรมต่างๆ มาเพิ่มทักษะทางภาษาให้กับเด็กดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงกลายมาเป็นภาษาที่สองของชาวประชาคมอาเซียน เคียงคู่ไปกับภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละชาติ ภาษาอังกฤษจึงเป็นตัวแทนเครื่องมือที่ประชาคมอาเซียนใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ศรียานิยมธรรม. (2519 : 21) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อกับผู้อื่นในลักษณะใด ย่อมต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือ เช่น การแสดงความคิดเห็น การวางแผน การทำงานร่วมกัน เป็นต้น ภาษาจึงเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งซึ่งเป็นตัวให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กเกิดความมั่นคง ภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเจตคติต่างๆ การปรับตัวของเด็กจึงได้รับอิทธิพลมาจากการพูด ซึ่ง

การพัฒนาทักษะทางภาษาจึงควรที่จะเริ่มพัฒนาตั้งแต่เด็กที่ยังมีอายุน้อยอยู่ ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญทางภาษาของเด็กปฐมวัย กูดแมน (Goodman. 1986 : 26) ได้กล่าวถึงทักษะทางภาษาว่า เป็นภาษาแรกเริ่มที่เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจ และถ่ายทอดความคิดเห็นออกมาด้วยสัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกันอย่างมีจุดมุ่งหมายผ่านทาง การฟัง พูด อ่าน เขียนและคิดจากประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวันของเด็ก เด็กควรที่จะได้รับการส่งเสริมทักษะทางภาษาครบทุกด้าน จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อภาษา ทำให้เด็กเกิดการพัฒนา นภเนตร ธรรมบวร. (2544 : 113) กล่าวว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่เด็กควรได้รับการพัฒนาและส่งเสริมเป็นอย่างยิ่งทั้งด้านการรับรู้ภาษาและการแสดงออกทางภาษา โดยการรับรู้ภาษาเมื่อนั้นจะมีความง่ายกว่าการเรียนรู้ภาษาที่สอง สตีวิก (Stewick. 1972 : 72) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ เด็กได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้ ต่อมาเด็กได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆ ได้และเด็กได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้ซึ่งสอดคล้องกับ คีธร แสงธนู และ คีตพงศ์ทัต. (2541 : 39-40) ได้มีความคิดเห็นในการสอนว่า คำศัพท์นั้นผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายของตนเองว่าเมื่อสอนผู้เรียนจะมีความรู้อย่างไร ซึ่งจุดมุ่งหมายของผู้สอนแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่ๆ มีอยู่ 3 ประการด้วยกัน ดังนี้ ในด้านที่หนึ่ง เน้นการสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือสามารถจำและบอกความหมายได้ทันทีที่อ่าน เขียน หรือได้ยินคำศัพท์นั้นๆ การที่จะสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นมีกลวิธีหลายประการ เช่น การแสดงประกอบ การใช้รูปภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความ เป็นต้น ในด้านที่สองเน้น สอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง การที่จะให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงที่ละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป การสอนให้ออกเสียงได้ถูกต้องนั้นเป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อีกด้วย ในด้านที่สามเน้นสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นในประโยคต่างๆ ได้โดยให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่านและภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษาด้วย

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย จะพัฒนาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายปัจจัย อาทิเช่น ประสบการณ์ของเด็ก ความสนใจของเด็ก และองค์ประกอบที่

สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งจะช่วยส่งเสริมทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กได้ คือ สิ่งเร้าที่จะช่วยกระตุ้นเด็กให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้ ต้องการที่จะเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ พรรณี ช. เจนจิต. (2545 : 167-168) กล่าวถึงทฤษฎีที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ไว้ว่า คือ การใช้หลักความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้า และการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพึงพอใจ หลักการฝึกหัด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้าง ความรู้ ความเข้าใจ และใช้กฎแห่งผลคือ การให้นักเรียนทราบผลการทำงานของตน เช่น การเฉลยคำตอบหรือทราบผลการทำงานอย่างรวดเร็วและสนใจ ดังนั้นการเลือกสื่อการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก จึงควรที่จะเลือกสื่อที่เป็นสิ่งเร้าที่เด็กให้ความสนใจมากที่สุด เพื่อเป็นรากฐานให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น

ในปัจจุบันจากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนที่เป็นสิ่งเร้าที่ดีสำหรับเด็ก พบว่าสื่อการเรียนการสอนที่นำมาประยุกต์ในการสอนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่สำคัญ คือ รูปภาพ เนื่องจากรูปภาพนั้นเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญในการดึงดูดความสนใจของเด็กเป็นอันดับแรก และรูปภาพยังสามารถที่จะสื่อความหมายของเรื่องราวต่างๆ อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องที่ทำให้เด็กเกิดจินตนาการ การเรียนรู้ที่สำคัญ ฅนภัทรสร จจรจัญญ. (2551 : 45) กล่าวว่า สื่อภาพมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการช่วยสื่อความหมายต่างๆ ให้บุคคลมีการรับรู้และเข้าใจตรงกัน ภาพเป็นสิ่งที่ช่วยในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะภาพเป็นสิ่งที่ประสาทสัมผัสสามารถรับรู้ได้จากการมองเห็น และแปลความหมายโดยตรงด้วยตนเองของบุคคลนั้นๆ นอกจากนี้ ภาพยังมีความสำคัญต่อเด็กในการจรรโลงจิตใจ อันจะมีผลต่อไปในอนาคตและส่วนใหญเด็กชอบภาพที่มีสีสันสวยงามมากกว่าภาพขาว-ดำ ดังนั้น การใช้ภาพในการเรียนการสอนจึงมีอิทธิพลต่อทักษะการพูดของเด็กเป็นอย่างมาก และนอกจากสื่อภาพจะเป็นสิ่งเร้าที่ดีในการกระตุ้นระบบการทำงานของสมองทั้งสองซีกไปพร้อมกันอย่างมีระบบ กล่าวคือ ในขณะที่ฟังเพื่อนพูดต้องใช้สมองซีกส่วนซ้ายในการรับรู้ และจินตนาการตามการมองเห็นภาพจะส่งผลให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษาเป็นอย่างยิ่งจากสื่อรูปภาพพัฒนามาเป็นสื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่สำคัญอีกชนิดหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ผ่านการมองเห็นทางสายตา ภาพการ์ตูนจึงเป็นสื่อสิ่งเร้าที่สร้างความสนใจให้กับเด็กได้ทุกเพศทุกวัย จากการศึกษาค้นคว้า พัน สุขเจริญ. (2525 : 33-34) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาพการ์ตูนที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ คือ ใช้เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน หรืออาจใช้เป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียน และใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจในบทเรียน การเรียนในหลายๆ วิชาสามารถนำการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเข้ามาร่วมด้วยการเขียนการ์ตูน

ประกอบบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นกว่าอธิบายอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับ เลเวอรี (Lavery. 1992 : 60) ที่กล่าวว่า การ์ตูนและเรื่องประกอบภาพเป็นที่โปรดปรานของเด็กนักเรียนทุกวัย สังเกตได้ง่าย เช่น เมื่อนักเรียนอ่านวารสารจะรีบพลิกไปที่หน้าการ์ตูนก่อนเสมอการ์ตูนโดยทั่วไปเป็นภาพที่มีเนื้อหาประกอบเพียงเล็กน้อย จัดเป็นสื่อที่ทัศนะที่นำเสนอเนื้อหาที่ครูสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในห้องเรียนได้โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเชิงหน้าที่ในสถานการณ์ต่างๆ จากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้จัดทำสื่อภาพยนตร์การ์ตูนขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการส่งเสริมทักษะความสามารถการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแต่งประโยคสั้นได้ของเด็กปฐมวัย แล้วได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมสื่อภาพเคลื่อนไหวก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การใช้สื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่ดี ที่จะทำให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เพิ่มความสามารถด้านการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความรูพื้นฐานที่ดีให้กับเด็กปฐมวัยจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษา ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ที่มีต่อความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษา การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวที่มีต่อความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ได้แก่ ผู้ปกครองและครู เพื่อที่จะสามารถนำสื่อภาพเคลื่อนไหวเป็นแนวทางในการศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และยังสามารถปลูกฝังทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดีให้กับเด็กปฐมวัย ทั้งนี้การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเป็นการจัดประสบการณ์ตรงด้วยการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถรู้คำศัพท์ แต่งประโยคได้อย่างเหมาะสมกับวัย และเมื่อเด็กมี

ความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ที่เพิ่มมากขึ้นจะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในด้านการอ่านและการฟังต่อไปได้อีกด้วย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 20 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศิริวิทยา อำเภอ พระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ สังกัดการศึกษาสมุทรปราการเขตหนึ่ง จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการจับสลากมา 1 ห้องเรียน และสุ่มนักเรียนจำนวน 20 คนจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน โดยวิธีการจับสลากมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ระยะเวลาในการทำทดลองทั้งหมด 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เด็กปฐมวัย** หมายถึง เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศิริวิทยา อำเภอ พระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ สังกัดการศึกษาสมุทรปราการเขต 1

2. **การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่แสดงออกทางภาษาด้วยการถ่ายทอดทางความคิด การสื่อสาร ใช้ภาษาพูด เพื่อสื่อสารให้คนอื่นได้เข้าใจ โดยแบ่งลักษณะการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.1 การรู้คำศัพท์ คือ ความสามารถในการบอกชื่อคำศัพท์ในสิ่งที่พบเห็นอย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2 การแต่งประโยค คือ ความสามารถในการแต่งประโยคเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย โดยมี ประธาน กริยา และกรรม เรียบเรียงเป็นประโยคที่มีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ภาพเคลื่อนไหว หมายถึง การ์ตูนลายเส้นที่สามารถเคลื่อนไหวได้และมีคำศัพท์กำกับเพื่อให้เด็กได้อ่านบททวนคำศัพท์ โดยการ์ตูนลายเส้นมีตัวละครซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินเรื่อง รูปภาพที่วาดและคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ซับซ้อนจนยากแก่ความเข้าใจ ส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีเนื้อหาสอดคล้องกับหน่วยสาระการเรียนรู้ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ได้แก่ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่รอบตัวเด็ก ธรรมชาติรอบตัวเด็ก และสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก โดยคัดเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นำมาใช้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น

4. การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อเพื่อส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ สัตว์โลกน่ารัก การแต่งกาย ครอบครัวของฉัน ห้องเรียนของฉัน ท้องฟ้าแสนสวย สีอะไรเอ๋ย ผลไม้แสนอร่อย และการคมนาคม โดยเรียนสัปดาห์ละ 1 เรื่อง 3 วันทั้งหมด 5 คำศัพท์ โดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหว โดยทำการหยุดเป็นตอนๆ ตามภาพคำศัพท์แต่ละภาพคำศัพท์ โดยมีบัตรภาพและบัตรคำศัพท์ควบคู่ไปพร้อมกับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กจะได้เรียนรู้คำศัพท์และฝึกฝนการแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่าย โดยจัดกิจกรรมในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยมีวิธีการดำเนินกิจกรรมดังนี้

3.1 ขั้นนำ คือ ครูจะเตรียมสภาพแวดล้อมและสภาพความพร้อมทางจิตใจของเด็กปฐมวัย ก่อนที่นำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาพูดคุยเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยให้เด็กปฐมวัยเล่าเหตุการณ์ให้ครูฟังและครูก็จะแปลบางคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามความเหมาะสม เพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจที่จะเรียน

3.2 เป็นการจัดกิจกรรมตามแผนการเรียนรู้อยู่โดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเพื่อความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยระยะเวลาในวิจัยทั้งหมด 8 สัปดาห์ในแต่ละสัปดาห์จะเรียนคำศัพท์ 5 คำต่อ 3 วันวันละ 20-30 นาที โดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละวันดังนี้

วันที่ 1 เก็บคำศัพท์ เปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆตามเนื้อเรื่อง ทั้งหมด 5 ครั้งตามคำศัพท์ของแต่ละภาพ ให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำศัพท์ในภาพเคลื่อนไหว และครูคอยกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกพูด

วันที่ 2 เล่นคำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำศัพท์ให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบบัตรคำศัพท์ตามเนื้อเรื่องของภาพเคลื่อนไหว ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆ ตามเนื้อเรื่อง ทั้งหมด 5 ครั้ง ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันดูบัตรคำศัพท์ให้ตรงกับภาพการ์ตูนในแต่ละตอนนั้นๆ พร้อมทั้งพูดสะกดคำศัพท์ไปพร้อมกัน และทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

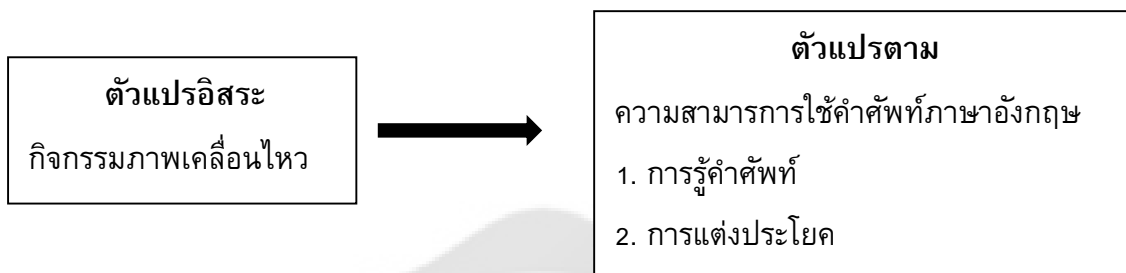
วันที่ 3 ใช้คำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรภาพให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบ ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆ ตามเนื้อเรื่อง โดยแต่ละตอน ครูให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่าย ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง โดยมีครูคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิดในส่วนของ การแต่งประโยคและการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน

3.3 ขั้นสรุป คือ หลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยจะต้องใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง หลังจากนั้นครูผู้สอนก็จะทำการพูดทบทวนศัพท์ภาษาอังกฤษซ้ำอีกรอบทีละคนให้เพื่อนและครูฟัง พร้อมทั้งออกมาบอกประสบการณ์ที่สำคัญเกี่ยวกับคำศัพท์นั้นๆ เพื่อให้เด็กปฐมวัยได้ตระหนักถึงการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

การส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สามารถจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้หลายวิธีอีกวิธีหนึ่งที่สามารถจัดได้คือ การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เพราะว่า การเล่าเรื่องด้วยภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อสิ่งเร้าที่ดีที่จะเป็นตัวเชื่อมทำให้เด็กเกิดความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างอิสระด้วยการทำกิจกรรม มีการตั้งคำถาม การอธิบาย การใช้บัตรคำศัพท์และการใช้บัตรภาพเป็นส่วนเสริมในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว สอดคล้องกับ (สิริมา ภิญญอนันตพงษ์, 2550: 123) กล่าวว่า การที่เด็กครุ่นเน้นให้เด็กปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองและได้ทดลองทำ ถือเป็นกระบวนการเรียนที่มีความสำคัญ ทั้งนี้กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กได้หัดใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การเข้ากลุ่มจัดกิจกรรมร่วมกัน โดยครูมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน การเลือกสื่อภาพเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับช่วงอายุ

วัยของเด็กเพื่อเป็นการกระตุ้นได้เรียนรู้คำศัพท์และสามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่ายได้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ดังแสดงในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถ
การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

1. ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการพูด

1.1.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1.1.2 ความหมายของการพูด

1.1.3 ความสำคัญของการพูด

1.1.3 พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

1.1.4 องค์ประกอบการพูดของเด็กปฐมวัย

1.1.5 กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการพูด

1.1.6 การประเมินทางการพูด

1.1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอน สำหรับเด็กปฐมวัย

2.1.1 ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1.2 ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1.3 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1.4 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้สอน

2.1.5 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1.6 การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

2.1.7 ตัวอย่างเครื่องมือวัดความเข้าใจศัพท์

2.1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2. การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัย

2.1.1 ทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า

2.1.2 ความหมายของภาพเคลื่อนไหว

2.1.3 ความสำคัญของภาพเคลื่อนไหว

2.1.4 ประเภทของภาพเคลื่อนไหว

2.1.5 การใช้สื่อภาพเคลื่อนไหวในการเรียนการสอน

2.1.6 ประโยชน์ของภาพเคลื่อนไหวต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

2.1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพเคลื่อนไหว

1. ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการพูด

1.2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูด

นักวิชาการสื่อสารทั้งหลายได้ศึกษารูปแบบและกระบวนการสื่อสารของมนุษย์เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกโดยการพูด ปัจจัยที่ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผลนั้นสามารถอธิบายให้เข้าใจถึงขั้นตอนกระบวนการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับมีหลากหลายทฤษฎี ดังนี้

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ แปลและเรียบเรียงมาจาก อาร์. เมอเรโทมัส (2524: 244-245) ได้ศึกษาถึงทฤษฎีความคิดและภาษาของ ไวโกตสกี (Vygotsky) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซียสรุปได้ว่าพัฒนาการทางภาษาดำเนินไปเป็น 4 ขั้นตอนเช่นเดียวกับพัฒนาสมองซึ่งระบุไว้ว่า

1. ระยะดั้งเดิมหรือระยะธรรมชาติ (Primitive or natural stage) ระยะนี้เทียบได้กับวงกลมซึ่งยังไม่ซ้อนกับวงกลมของความคิด มีระยะตั้งแต่เกิดจนถึง 2 ขวบ ระยะนี้มีลักษณะเป็น Nonintellectual Speech Functions แรกที่เด็วเด็กจะเปล่งเสียงซึ่งแสดงออกทางอารมณ์ เช่น ร้องด้วยความเจ็บปวด หรือคับข้องใจ หรือทำเสียงอ้ออาดด้วยความพอใจ พออายุได้ 2 เดือน เสียงที่แสดงอารมณ์จะประสานกับเสียงซึ่งอาจตีความว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อเสียงหรือการปรากฏตัวของบุคคลอื่น ในตอนนี้จะรวมถึงเสียงหัวเราะและเสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่ชัดเจนด้วย ระยะปลายเป็นลักษณะการเปล่งเสียงซึ่งไม่เกี่ยวกับความคิด มักเป็นคำพูดคำแรกของเด็ก ซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งของหรือความต้องการคำเหล่านี้มักเป็นคำที่เกิดจากการเรียนรู้โดยวางเงื่อนไขโดยพ่อแม่หรือพี่น้องจับคู่คำกับวัตถุที่พบเห็นบ่อยๆ เช่น สัตว์เลี้ยง

2. ระยะที่เรียกว่า “ไร้เดียงสา” (Naïve Psychology) เด็กจะค้นพบว่า คำมีหน้าที่ทางสัญลักษณ์เด็กจะแสดงการค้นพบที่โดยการถามเสมอว่า สิ่งนั้นเรียกว่า อะไร ระยะนี้เด็กจะไม่ถูกวางเงื่อนไขโดยบุคคลอื่นง่ายนัก แต่มักจะหาข้อมูลด้วยตนเอง ผลก็คือประมวลคำศัพท์ของเด็กจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในระยะที่ 2 นี้เด็กจะเริ่มใช้สติปัญญาในเชิงปฏิบัติโดยการจดจำลักษณะต่างๆ ของสิ่งที่อยู่รอบตัว โดยเริ่มใช้เครื่องมือ คือ ไข่วัตถุต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนประสงค์ อย่างไรก็ตามพัฒนาการทางภาษาก็ถือว่ายังไร้เดียงสาอยู่เพราะเด็กจะใช้ประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องแต่ยังไม่สามารถยอมรับความหมายที่แฝงอยู่ของประโยคนั้นๆ

3. ระยะที่เรียกว่าตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric Speech) การพูดในลักษณะนี้จะพบมากในเด็กก่อนวัยเข้าเรียนหรือวัยเด็กอนุบาล โดยเฉพาะขณะกำลังเล่นส่วนใหญ่เด็กจะพูดคนเดียว ขณะกำลังทำกิจกรรมไม่ว่าจะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับผู้อื่น เด็กจะพูดโดยไม่ต้องการคำตอบ เพราะไม่ได้มุ่งไปที่ใครโดยเฉพาะปรากฏการณ์นี้นักจิตวิทยาจะแปลความต่างๆ กันเช่น บางคนก็แปลเป็นสิ่งที่ยานานไปกับความคิดและกิจกรรมที่เด็กขณะเล่น แต่ ไวโกตสกี (Vygotsky) มองว่าภาษาของเด็กในระยะนี้ เป็นเครื่องมือของความคิด เด็กไม่เพียงแต่คิดที่จะพูดเท่านั้น แต่สิ่งที่เด็กพูด

กับตนเองยังมีอิทธิพลต่อสิ่งที่เด็กจะคิดด้วย ดังนั้น 2 อย่างนี้จึงมีปฏิสัมพันธ์กันและก่อให้เกิดความคิดในการสร้างลึกลับหรือความคิดที่เกี่ยวข้องกับภาษา

4. ระยะเวลาเจริญเติบโตเข้าสู่ภายใน (Ingrowth Stage) เด็กจะเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในสมองของตนเองในรูปแบบการพูดที่ไม่มีเสียง (Soundless Speech) การคิดโดยอาศัยความจำที่มีเหตุผล ซึ่งเป็นอาการภายในที่ใช้เพื่อแก้ปัญหาลดชีวิตบุคคลจะใช้ทั้งการพูดภายนอกและการพูดภายใน เป็นเครื่องมือในการสร้างความคิด

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2519: 31-35) ได้ทำการสรุปการศึกษา ค้นคว้าทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจในแห่งตน (The Autism Theory) หรือ (Autistic Theory) ทฤษฎีนี้ถือว่าการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียง อันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โม่ว์เรอร์ (Mowere) เชื่อว่า ความสามารถในการฟังและความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงของผู้อื่นและเสียงของตนเองเป็นสิ่งสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษา

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) เลวิส(Lewis) ได้ทำการศึกษา ทฤษฎีอย่างละเอียดและเชื่อว่า พัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยิน

3. ทฤษฎีเสริมแรง (Reinforcement Theory) ไรน์โกลด์ (Rheingold) ได้ศึกษาแล้วพบว่าทฤษฎีนี้อาศัยจากหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข จากการสังเกตพบว่า เด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือเสริมกำลัง

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ลิเบอร์แมน (Lieberman) ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าครูเวลาครูพูดด้วย การกระทำเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำกับตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Buck) ซึ่งธอร์นไคค์(Edward L. Thorndike) เป็นผู้คิดค้นได้อธิบายไว้ว่า เมื่อเด็กกำลังเล่นกับเสียงอยู่นั้นเผชิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้รางวัลในทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาต่อ ยอดไปเรื่อยๆ

6. ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) ของ อีริค เลนเนเบอร์ก (Eric Lenneberg) นั้นเชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ก็เกิดจากการที่คนสามารถถ่ายทอดภาษากันได้

7. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (Mother Reward Theory) จอห์น ดอลลาร์ด (John Dollar) และเนล มิลเลอร์ (Neel Miller) ได้เป็นผู้คิดค้นทฤษฎีนี้ โดยย่ำเกี่ยวกับบทบาทของแม่ในการพัฒนาภาษาของเด็กว่า ภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกจะเป็นเหตุให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก

จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นสามารถที่จะพัฒนาไปได้อย่างต่อเนื่องตามสภาพแวดล้อมของตัวเอง ผ่านทางการจำ การลอกเลียนแบบของเด็ก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของแต่ละคน โดยมีปัจจัยในการพัฒนาการทางการพูดที่สำคัญคือ ปัจจัยจากตัวเด็กเองและปัจจัยจากสภาพแวดล้อมของเด็ก

1.2.2 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นทักษะหนึ่งในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ซึ่งมีความสำคัญใช้ในการถ่ายทอดสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายและความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

สิริมงคล สุวรรณภา (2546: 15) กล่าวว่า เด็กมีความสามารถใช้ภาษาทางการพูดได้ตั้งแต่แรกเกิดและมีพัฒนาการทางภาษาเป็นลำดับขั้นตอนโดยเริ่มจากการใช้เสียง การใช้คำต่างๆ จนพัฒนามาเป็นประโยคที่สมบูรณ์ภายหลังได้

เบญจะ คำมะสอน (2544: 13) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้น้ำเสียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง สำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมือ อีกอย่างหนึ่งในการสื่อความหมายความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจ

จรรยา ทองถาวร (2530: 161) ได้สรุปว่า คำพูดเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ การที่จะติดต่อกับคนอื่นได้ บุคคลต้องสามารถที่จะแยกสิ่งสองสิ่งและแบ่งหน้าที่ของสิ่งนั้นๆ ได้ ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของสิ่งที่คนอื่นพยายามจะติดต่อกับบุคคล และบุคคลก็สามารถที่จะติดต่อกับคนอื่น โดยที่เขามีความเข้าใจการติดต่อสื่อสารอาจจะเป็นรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของภาษา ภาษาเขียน ภาษาพูด การแสดงท่าทาง การแสดงออกทางดนตรีและศิลปะเป็นต้น แต่อย่างไรก็ดีที่สำคัญก็คือ ภาษาพูด เพราะบางที ก็มีการเข้าใจผิดๆ ได้เหมือนกัน

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 1-2) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ในแง่ต่างๆ ดังนี้

ในแง่ภาษาศาสตร์การพูด หมายถึง การสื่อสารเพื่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่งๆ โดยที่มุ่งความสนใจไปที่เสียง ระเบียบของเสียง และความสัมพันธ์ระหว่างระเบียบกับสถานการณ์ที่ใช้เสียงนั้นๆ

ในด้านจิตวิทยา การพูดหมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาเพื่อใช้สื่อความหมาย

ในแง่สรีรวิทยา การพูด หมายถึง การกระทำของระบบการหายใจ และการเปล่งเสียง ซึ่งเกี่ยวข้องกับอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เช่น ปอด คอ หู จมูก ปาก เป็นต้น การเปล่งเสียงนั้นเป็นพลังที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของอวัยวะเหล่านั้น

ในแง่ฟิสิกส์ การพูด หมายถึง แบบอย่างของเสียง ซึ่งมีช่วงคลื่นเปลี่ยนแปลงในระยะเวลาหนึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก จนกระทั่งต้องใช้เครื่องมือพิเศษในการวิเคราะห์ ส่วนประกอบของแต่ละหน่วยเสียงของการพูด เพื่อศึกษาถึงความถี่ของคลื่นเสียงนั้นๆ เสียงในการพูดต่างจากเสียงบริสุทธิ์ (Pure Tone) ในแง่ที่ว่า เสียงในการพูดมีความถี่มากกว่าและการเปลี่ยนแปลงของคลื่นก็เป็นไปอย่างรวดเร็วและซับซ้อนในช่วงเวลานั้นๆ

ในแง่ของสัทศาสตร์ (Phonetic) การพูด หมายถึง ผลการทำงานของระบบหายใจและออกเสียงรวมกัน เพื่อเปล่งออกมาเป็นถ้อยคำ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อเป็นสื่อแสดงความคิดไปยังจิตใจของผู้รับฟังหรือผู้ได้ยินเสียง

รังสรรค์ จันดี (2541: 21) ได้กล่าวไว้ว่า การพูด หมายถึง กระบวนการหนึ่งในการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหา สารของข้อมูล ความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกับกริยาท่าทางต่างๆ ส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสารเพื่อให้เกิดการตอบสนองในขั้นตอนสุดท้าย

สุภาวดี ศรีวรรณ (2542: 63-64) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำคัญในชีวิต การฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะทางด้านภาษาเป็นอย่างดี ซึ่งจุดประสงค์ของการพูดมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ
2. พัฒนาความสามารถด้านการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยเสียงที่น่าฟัง ไม่ดังไม่ค่อยจนเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อกับสังคมกับเพื่อนและบุคคลอื่นๆ การที่เด็กจะเป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ ดังนั้นการให้การศึกษาแก่เด็กวัยนี้ย่อมจะต้องฝึกให้เด็กรู้จักคำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” โดยต้องเป็นแบบแผนให้เด็กใช้อย่างสม่ำเสมอนอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะด้วย
4. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้นแต่ยังสามารถเข้าใจในสิ่งที่คนอื่นพูด
5. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องได้ไม่ตรงจุด
6. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาเช่น หลักการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค

นภเนตร ธรรมบวร (2544: 113-114) กล่าวถึง การพูดถือเป็นการแสดงออกทางพัฒนาการทางภาษาด้านหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญเท่ากับการเขียน การพูดเป็นการรวบรวมประสบการณ์ด้านต่างๆ ของเด็กเข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก ความคิด การรับรู้ การเรียนรู้ ความจำ และความรู้ความเข้าใจ

สรุปได้ว่า การพูดเป็นสื่อสาร แสดงออกทางความรู้สึก และใช้ในการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลสำคัญที่เพื่อที่จะสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ความรู้สึกความต้องการของผู้พูดโดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในเด็กปฐมวัย หากผู้ที่เกี่ยวข้องคือ พ่อแม่และครู รู้จักหาวิธีที่จะส่งเสริมพัฒนาการพูดที่เหมาะสมและฝึกบ่อยๆ ก็จะทำให้เด็กสามารถพูดได้เร็วขึ้น

1.2.3 ความสำคัญของการพูด

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน ด้วยวิธีการหลายรูปแบบ ซึ่งวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือการพูดและการเขียนซึ่งการพัฒนาทักษะดังกล่าวช่วยให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น (หรรษา นิลวิเชียร, 2536: 201) และบุษบง ดันติวงศ์ (2535: 40-47) กล่าวว่า ภาษาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสารที่ต้องใช้ให้เหมาะกับเรื่องที่ต้องการสื่อสาร เด็กปฐมวัยเรียนรู้จากภาษาแบบต่างๆ ได้แก่ ภาษา ศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหวร่างกาย ละคร และคณิตศาสตร์ซึ่งสามารถใช้สื่อความคิดแต่ละเรื่อง โดยใช้สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกัน หรือสลับกันซึ่งมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537: 208) กล่าวว่า ภาษาเป็นระบบในการสื่อสารตามความคิดหรือความรู้สึก โดยการใช้นิยามสัญลักษณ์ เสียง ท่าทางหรือเครื่องหมาย ที่มีความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจ

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก ตลอดจนจนประสบการณ์ต่างๆ โดยแสดงออกเป็นเสียง คำพูด ท่าทาง แล้วสื่อออกมาให้มีความหมาย เพื่อสร้างความเข้าใจให้ผู้อื่นได้รับรู้และมีความหมายเข้าใจซึ่งกันและกัน ทิศนา ขัมมณี และคนอื่นๆ (2535: 107) กล่าวว่าเด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการคิด และสื่อความหมายการปรับตัวรับความรู้ใหม่ เด็กสามารถใช้ภาษาในการติดต่อกับผู้อื่น ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ภาษามีความสำคัญมากเพราะการอยู่ในสังคมเด็กจะต้องสื่อสารกับผู้อื่นด้วยวิธีการพูด การอ่าน การฟังและการเขียน ดังนั้นภาษาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์ตรงที่เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เพื่อให้เกิด ความเข้าใจกัน ถ่ายทอดความคิดและมีส่วนสำคัญในการพัฒนาปัญญา

1.2.4 พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

พัฒนาการทางภาษาของเด็กเริ่มจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอก นั่นคือ เริ่มต้นมาจากการที่พ่อแม่ และบุคคลที่อยู่รอบตัวได้พูดสื่อสารกับเด็ก มีการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และประสบการณ์ต่อผู้อื่น ทำให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ และการพัฒนาทางด้านภาษาขึ้น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542: 111-112) กล่าวว่า ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางปัญญา เด็กก่อนวัยเรียนเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น พัฒนาคำพูดเดี่ยวสู่คำพูดเป็นวลีและเป็นประโยคในที่สุด เช่น เด็กเล็กมักเริ่มจากคำว่า แม่ ต่อมา แม่จำ ต่อมาเป็น แม่ไปไหน เป็นต้น ในช่วงระยะเวลาของการพัฒนาการทางภาษานี้ การพูดคุยและสนทนากับเด็กเป็นการกระตุ้นที่ดี เด็กสามารถพัฒนาความคิดได้อย่างเต็มที่ สังเกตจากเด็กที่ดูโทรทัศน์มาก จะพูดเก่งเป็นเรื่องเป็นราว เพราะเด็กได้รับคำสนทนาและภาษาจากโทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม การปล่อยให้เด็กเรียนรู้ภาษาเองตามธรรมชาติ เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษามาก คำถามของ

เด็กที่ถามว่า “ทำไม” คือการค้นหาคำศัพท์ ค้นหาภาษา ฝึกความจำและเหตุผล การตอบคำถามของผู้ใหญ่ที่ชัดเจนจะทำให้เด็กได้เรียนรู้ภาษา ได้ฝึกจำ ฝึกการใช้เหตุผล จากคำตอบของผู้ใหญ่ ความสนใจคำตอบจะมีมาก ถ้าผู้ใหญ่ตอบเด็กสนุกเด็กจะเรียนรู้ไปพร้อมกัน

พัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละขวบปีจะมีความแตกต่างกัน เริ่มจากการออกเสียง คำพูดเดี่ยว เชื่อมคำ เชื่อมประโยค การแสดงท่าทางประกอบจนถึงการโต้ตอบกับผู้อื่น แต่ละชั้นแต่ละอายุจะก้าวหน้าเป็นชั้นๆ 2 ขวบแรก อาจพูดไม่เป็นประโยคไม่สมบูรณ์ ในขณะที่ 4 ขวบพูดได้ดี เป็นเรื่องเป็นราว พัฒนาการพูดของเด็กเริ่มจากเสียงอ้อ อา เมื่ออายุ 1 เดือน พออายุ 7 เดือน เริ่มพูดอ้อแอ้ งีมง่า มีการตอบสนองกิริยาท่าทางต่างๆ น้ำเสียงของผู้พูดด้วย เมื่อ 10 เดือน การออกเสียงเริ่มมีความหมายสื่อภาษากับผู้พูดด้วย

เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำเมื่ออายุ 1 ขวบ แสดงท่าทางประกอบได้ แต่ถ้าอายุเกิน 1 ขวบ ครึ่งแล้วยังไม่พูดควรปรึกษาแพทย์ ถ้า 2 ขวบแล้ว พูดได้ 1 คำ ถือว่าพูดช้ามากเพราะอายุ 1 ขวบครึ่ง เด็กควรพูดได้ 4-10 คำ ซ้ำรูปได้ เรียกลูกบอลได้ เมื่ออายุ 2 ขวบ ใช้สรรพนามได้ พูดเป็นประโยค บางครั้งอาจไม่รู้เรื่อง แต่จะพูดได้ดีขึ้น เด็กผู้ชายมักพูดช้ากว่าเด็กผู้หญิง สาเหตุที่เด็กพูดช้าที่พบนอกจากความผิดปกติของหูแล้ว ยังพบว่าเกี่ยวกับสภาพจิตใจ เช่น อัจฉาน้อง หรือในครอบครัวใช้ภาษาแตกต่างกันมากจนเด็กสับสน แต่เมื่ออายุ 3 ขวบขึ้นไปถึง 6 ขวบเด็กจะพูดได้คล่องแคล่วเป็นเรื่องเป็นราว

เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการ เริ่มจากร้องให้ ร้องฮูฮู ทำเสียงทำปากบู่ๆ ตั้งแต่วัยทารก แล้วมาเป็น ปาป้า มาม่า หรือ พ่อแม่ คำว่า ภาษาสามารถให้คำจำกัดความได้ว่า คือ คำพูดของคน การเขียนสัญลักษณ์แทนคำพูดหรือการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยภาษาจะพัฒนาตามลำดับวัยความงอกงามทางภาษาต้องใช้อยู่เสมอ คนที่ใช้ภาษาทั้งการเขียน การอ่าน การพูด การฟัง ในระดับสื่อสารได้เรียกว่า รู้หนังสือ (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 111; อ้างอิงจาก Jackman. 1997. *Early Education Curriculum : A Child's Connection to world*. P. 50) อีกทั้ง ภาษายังมีความหมายกับเด็ก คือ เด็กเรียนรู้ภาษาจากการสัมผัส การได้ฟัง การได้ตอบโต้ เด็กที่มาจากครอบครัวที่สนใจพูดกับเด็ก ไม่ว่าจะเด็กจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจบ้างก็ตาม เด็กจะสามารถแสดงออกและได้ประโยชน์มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่พูดน้อย ทั้งนี้ การที่เด็กได้พูด ได้สนทนาบ่อยๆ ทำให้เด็กได้เรียนคำศัพท์ ได้คิดได้สื่อสาร ได้แสดงออกซึ่งมีผลต่อการพฤติกรรมทางสติปัญญาและรวมถึงพัฒนาการทางสังคม (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542: 113; อ้างอิงจาก Fontana. 1995. *Psychology for teachers*.)

วอร์นีย์ โสมประยูร (2553 : 68-72) ได้จำแนกพัฒนาการทางภาษา ตั้งแต่อายุแรกเกิดถึง 6 ขวบ ไว้ดังนี้ พัฒนาการทางภาษาของวัยทารก (อายุแรกเกิด – 1 ขวบ) ได้แก่ การร้องไห้ของเด็กแรกเกิดเป็นการร้องอย่างไม่ตั้งใจ หรือเป็นเพียงกิริยาสะท้อนเท่านั้น การร้องไห้ของทารกไม่ได้สื่อความหมายเพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถเข้าใจกันได้ นอกจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูจะพยายามเข้าใจกันเอาเอง การร้องไห้หรือการทำท่าทางของทารกจึงยังไม่เรียกว่าภาษา ลักษณะเหล่านี้เป็นเพียงต้นกำเนิดของภาษา โดยพัฒนาการของทารกจะพัฒนาจากการร้องไห้มาเป็นการแสดง

ความรู้สึกยิ้ม หัวเราะ ใช้ปากบ่นแบบไม่เป็นภาษา หรือทำเสียงอ้อแอ้ในคอ เด็กจะเริ่มคุ้นและทำความเข้าใจภาษาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเลียนเสียงได้และสามารถเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำให้ผู้ฟังเข้าใจจึงจัดว่าเป็นภาษา ซึ่งขณะนั้นอายุอาจครบ 1 ขวบพอดี และตามปกติแล้วเด็กผู้หญิงจะพูดได้เร็วกว่าเด็กผู้ชาย

เนื่อน้อง สันบุญ (2541 : 11) ได้กล่าวว่า เด็กสามารถใช้ภาษาได้ตั้งแต่แรกเกิด และพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุและประสบการณ์ที่ได้รับจากการฟังเสียงและการฝึกออกเสียงซ้ำๆ ก่อให้เกิดความสามารถทางการพูดและการฟัง

หรรษา นิลวิเชียร. 2535 (207-208) ได้กล่าวว่า ถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่าประกอบด้วยขั้นตอนตามแนวคิดของเนสเซล (NESSEL, 1989) ดังนี้

ขั้นที่ 1 เด็กอายุ 10 เดือน – 1 ปี 6 เดือน จะควบคุมการออกเสียงคำที่จำได้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ในการสื่อสารถึง 50 คำ คำเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับสิ่งของสัตว์คน หรือเรื่องราวในสิ่งแวดล้อมการที่ได้กออกเสียงคำหนึ่งคำหรือสองคำ อาจมีความหมายรวมถึงประโยคหรือวลีทั้งหมด

ขั้นที่ 2 เด็กอายุ 1 ปี 6 เดือน – 2 ปี การพูดจะเป็นการออกเสียงคำ สองคำ หรือ วลี สั้นๆ และมีเฉพาะคำสำคัญสำหรับสื่อความหมายเด็กเรียนรู้คำศัพท์มากถึง 300 คำ รวมทั้งคำกริยาหรือคำปฏิเสธ เด็กจะสนุกสนานกับการพูดคนเดียวในขณะที่ทดลองพูดคำและโครงสร้างหลายๆรูปแบบ

ขั้นที่ 3 เด็กอายุ 2 ปี – 2 ปี 6 เดือน จะเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นถึง 450 คำ วลีจะยาวขึ้นพูดประโยคความเดียวสั้นๆ มีคำคุณศัพท์ความอยู่ในประโยค

ขั้นที่ 4 เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน – 3 ปี คำศัพท์จะเพิ่มมากขึ้นถึง 1,000 คำ ประโยคเริ่มซับซ้อนขึ้น เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาจะแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางด้านจำนวนคำศัพท์และรูปแบบของประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 5 เด็กอายุ 3- 4 ปี 6 เดือน สามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในครอบครัวและผู้คนรอบข้าง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กรู้ประมาณ 2,000 คำ เด็กใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ เด็กจะพัฒนาพื้นฐานการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมั่นคงและเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาเขียน

พัฒนาทางภาษาของเด็กปฐมวัยจะรวดเร็วมากถ้าเด็กไปโรงเรียน เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ การพูดออกเสียงอย่างชัดเจนการใช้รูปประโยค เพื่อติดต่อให้เข้าใจกันได้ดีและมีการใช้ภาษาไปได้อย่างมีความหมายลึกซึ้งมากขึ้น การพูดถึงตัวเองลดน้อยลง เริ่มติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนและบุคคลอื่นๆ ความสามารถทางภาษาทางการพูดนี้ พิวาเจท์ (PIAGET) ได้สรุปลักษณะการใช้ภาษาไว้ทั้ง 3 รูปแบบ คือ

1. การพูดซ้ำ คำที่เด็กจะพูดซ้ำๆกันหลายครั้ง รวมถึงการเลียนแบบคำพูดของผู้อื่นด้วย เด็กอาจจะคิดว่าคำพูดเหล่านี้เป็นคำพูดที่เราคิดขึ้นเอง พูดกับตัวเองซ้ำๆ อย่างพอกพอกใจ

2. การพูดคนเดียว การที่เด็กชอบพูดคุยกับตัวเองดังๆ อาจจะเล่าเป็นนิยาย หรือสมมติเป็นครู เป็นพ่อแม่ การพูดลักษณะนี้ไม่เกี่ยวกับการสื่อความเข้าใจกับผู้อื่นแต่อย่างใดเป็นการพูดเพื่อความเพลิดเพลินของตนเองเท่านั้น

3. การสื่อความเข้าใจ การที่เด็กพยายามทำความเข้าใจโดยการอธิบาย ชักถาม วิเคราะห์ ลักษณะการพูดในขั้นนี้ แสดงถึงวิวัฒนาการด้านการคิด การพูด และการใช้ภาษาที่สูงขึ้น (ปานตา ใช้ เทียมวงศ์ .2535: 79-85)

จากการศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า พัฒนาการทางการพูดของเด็กนั้นจะเริ่มต้นจากการที่เด็กได้ยินเสียงก่อนแล้วเริ่มที่จะเล่นตามเสียงที่ตัวเด็กได้ยิน โดยพูดออกมาอย่างไม่มีความหมาย หลังจากนั้นก็จะเปล่งเสียง และเริ่มหัดพูดเป็นคำ เป็นวลี ตามหลัก ที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ของภาษา

1.2.4 องค์ประกอบการพูดของเด็กปฐมวัย

พัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคนนั้นจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ ด้านด้วยกัน ในส่วนของ ดาวนิง และเชคเคย์ (เนื่อน้อง สนับสนุน.2541 : 9 ; อ้างอิงจาก Downing and Thackey. 1971 : 14-15. Reading Readiness.) ได้แบ่งองค์ประกอบความพร้อมทางภาษา ของเด็กไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factor) ได้แก่ การบรรลุวุฒิภาวะด้านร่างกาย ทั่วไป เช่น การมองเห็น การได้ยิน อวัยวะที่ใช้พูดปกติ

2. องค์ประกอบทางสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมด้าน สติปัญญา โดยทั่วไปความสามารถในการรับรู้ (Perception) ความสามารถในการจำแนกภาพ และ เสียง (Discrimination) ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับการแก้ปัญหาด้านการเรียน การอ่าน

3. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Factor) ได้แก่ ภาษาที่ได้รับจาก ทางบ้าน และประสบการณ์ทางสังคม

4. องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ (Emotional Factors, Motivation Factor and Personality Factors) ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์ และความต้องการที่จะ เรียนรู้ภาษา

กรมประชาสงเคราะห์ (2524: 88-90) ได้จำแนกองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อความ พร้อมทางภาษาของเด็กไว้ดังนี้

1. สติปัญญา คือ ความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษามีความสัมพันธ์อย่าง ไกล่ชิดกับความแตกต่างทางสติปัญญา

2. ครอบครัว : การพิจารณาพัฒนาการทางภาษาต้องคำนึงถึงครอบครัวด้วย เด็กที่เป็นลูกโตนอาจมีโอกาสก้าวหน้าทางภาษามากเพราะต้องติดต่อกับผู้ใหญ่ จำนวนของเด็กใน ครอบครัวก็มีผลต่อการใช้ภาษาของเด็กๆ เด็กที่มีครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดีกว่า จะมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

3. ประสบการณ์ : ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์ต่อพัฒนาการทางภาษาอย่างมาก การเดินทางมีส่วนร่วมในกิจกรรมและพบเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ทำให้ประสบการณ์ของเด็กกว้างขวางขึ้น การใช้คำศัพท์ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย ครูที่สอนเด็กวัยก่อนเข้าเรียนควรจัดเด็กให้มีโอกาสเดินทางไปรอบบริเวณใกล้เคียงโรงเรียน และจัดอุปกรณ์ที่เด็กได้มีโอกาสใช้คำต่างๆ เพิ่มขึ้น เช่น ภาพยนตร์ แผ่นเสียง หุ่น เป็นต้น ถ้าจัดกิจกรรมดี การใช้ภาษาของเด็กก็จะมีประสิทธิภาพ

4. สุขภาพ : มีการพบว่ามีความสัมพันธ์ทางด้านบวกเพียงเล็กน้อยระหว่างสุขภาพและทักษะในการใช้ภาษา

5. สถานการณ์ : Van Alstyne พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาที่เด็กก่อนวัยเรียนเข้าเรียนเล่นด้วยกันนั้น เด็กไม่ค่อยได้พูดกัน เด็กชอบพูดกับของเล่น เช่น ตุ๊กตา รถไฟมากกว่า เด็กที่เล่นตุ๊กตา ต่อไม้บล็อก ระบายสีเทียน และปั้นดินเหนียวมีเปอร์เซ็นต์การสนทนาในขณะที่เล่นสูงกว่าเด็กขณะที่เด็กวาดรูป ใช้กรรไกร และอ่านหนังสือ McCarthy ได้ให้ข้อคิดว่าสถานการณ์ต่างๆ นี้มีผลต่อเด็กในด้านความแตกต่างของระดับพัฒนาการทางภาษาอย่างมาก การเล่นสมมุติ การเล่นตุ๊กตา และการเล่นเครื่องครัวซึ่งเด็กผู้หญิงสนใจจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาได้มาก

6. การจัดโปรแกรม : เมื่อเด็กมาโรงเรียนองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กคือ ครู บรรยากาศในการสอน และจุดมุ่งหมายในการสอน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบทางการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลายๆ ด้าน อาทิเช่น องค์ประกอบทางกาย ทางสติปัญญา ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านอารมณ์ แรงจูงใจของเด็ก และบุคลิกภาพซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

1.2.5 แนวทางในการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถด้านการพูด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542: 16-17) กล่าวว่า เด็กปฐมวัยเป็นระยะที่มีพัฒนาการภาษาเร็วมาก สามารถพูดเป็นประโยคที่ชัดเจน รู้จักคำมากขึ้น สามารถเลือกคำได้อย่างเหมาะสม รู้จักฟัง เข้าใจความสามารถและทำตามคำสั่งได้ สนใจในการฝึกอ่าน ชอบเล่าเรื่อง สนใจคำใหม่ๆ ศัพท์ต่างๆ ชักถามความหมายของคำอยู่เสมอ แนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมก็คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้พูด สนทนาโต้ตอบ ฝึกการฟัง ฝึกการอ่าน ฝึกกล่อมเนื้อในการสัมพันธ์กับतालอดจนให้เด็กช่วยจำเรื่องราวได้

เด็กมีความไวต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นธรรมชาติของการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ถ้าเด็กได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสมการใช้ภาษาของเด็กก็จะดีขึ้นโดยลำดับการสนทนาการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้ใหญ่กับเด็ก เป็นการสร้างความสามารถทางภาษาให้กับเด็ก

กระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีลำดับดังนี้ (ขจิตพรธน ทองคำ .2536 : 29-30)

1. การเลียนแบบ เป็นขั้นที่เด็กเรียนเสียงของเด็กและพูดตามเสียงที่ได้ยิน ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่วัยทารก

2. การเอาอย่าง เด็กมิได้เลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะเลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอ จากบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้ารอบตัว เป็นพฤติกรรมที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้วิธีอะเปลงเสียงต่างๆ เพื่อให้ทำงานด้วยกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สะสมความทรงจำ ควบคุมริมฝีปาก สีหน้าท่าทางและสายตา

4. การเรียนรู้ด้วยพันธะภาวะ เด็กจะเรียนรู้คำและความหมาย โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่าตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกตุ๊กตา เด็กจะเรียนรู้ถึงการเชื่อมโยงจากสิ่งของ

5. การเรียนรู้ถาม – ตอบ เมื่อเด็กได้เรียนรู้ภาษาแล้ว ก็จะเกิดความรู้ ความคิด อย่างเป็นระเบียบ รู้จักใช้เหตุผล จะมีความสงสัยและอยากถามอยากรู้อยากเห็น โดยการถามคำถามของเด็กจะช่วยพัฒนาภาษาของเด็กให้ดียิ่งขึ้น

6. การลองผิดลองถูก เด็กปฐมวัยที่มีการลองปฏิบัติอาจจะถูกบ้างผิดบ้าง การเข้าใจ และการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้เกิดความมั่นใจและช่วยให้ภาษาได้พัฒนาให้เร็วขึ้น

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ การเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ จะง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น การรู้จักไก่ แล้วรู้จักเป็ด ห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจดจำได้รวดเร็วและมีความคิดตามลำดับอย่างมีระเบียบ

นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข และคนอื่นๆ (2522: 98-99) ได้ทำศึกษางานวิจัยและสรุปว่า การใช้สื่อเพื่อกระตุ้นให้เด็กเรียน มีผลต่อความพร้อมทางภาษาของเด็กในการเล่นต่างๆ ที่ส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย ได้แก่ การเล่นนิ้ว การเล่นตอบคำถาม การเล่นปริศนาคำทาย การเล่น ร้องเพลง และการทำท่าประกอบการเล่นแสดงตามนิทาน นอกจากนี้ยังมีแนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะทางภาษาสำหรับเด็กดังนี้

1. ภาษาของเด็กปฐมวัยแสดงให้เห็นถึงแนวคิด ความสนใจ และความสัมพันธ์ของเด็กต่อสิ่งแวดล้อม ครูหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถพัฒนาภาษาของเด็กได้โดยการ จัดหาสื่อ เพื่อให้เด็กเกิดประสบการณ์ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. จัดประสบการณ์ด้านการฟังควรสื่อที่มีเสียง การเล่านิทานคำคล้องจอง และเพลงกล่อมเด็ก และการเล่นตามคำสั่ง เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจ

3. สื่อที่จัดประสบการณ์ด้านการพูด ควรเป็นสื่อที่เด็กเคยมีประสบการณ์มาก่อน โดยนำมาจัดในการสนทนา การเล่าเรื่อง การเล่านิทานและการแสดงละคร

4. สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ด้านการอ่าน ควรเป็นภาพ หนังสือภาพ ตัวอักษรที่ทำด้วยกระดาษแข็ง พลาสติก หรือไม้

5. สื่อที่ใช้จัดประสบการณ์ด้านการเขียน ควรเป็นเส้นจัดตัวอักษร ดินหรือแป้ง สำหรับปั้น

กรมวิชาการ (2540: 36-37) ได้กล่าวถึง กิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้กับเด็กนั้น มีกิจกรรมหลายรูปแบบเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุย ชักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงเกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาครบทุกด้าน โดยมีการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่สามารถจัดได้หลากหลายวิธี เช่น

1. การสนทนา อภิปราย เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในการพูด การฟัง รู้จักแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นของจริง ของจำลอง รูปภาพ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

2. การเล่านิทาน เป็นการเล่าเรื่องต่างๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องที่เน้นการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจดีขึ้น ในการเล่านิทานสื่อที่ใช้อาจเป็นรูปภาพ หนังสือนิทาน หุ่นการแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง

3. การสาธิต เป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้สังเกตและเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้นๆ ในบางครั้งครูอาจให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้สาธิตร่วมกับครู เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริง เช่น การเพาะเมล็ด การเป่าลูกโป่ง การเล่นเกมการศึกษา

4. การทดลองปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเองได้สังเกตการเปลี่ยนแปลง ฝึกการสังเกต การคิดแก้ปัญหา และส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น และค้นพบด้วยตนเอง เช่น การประกอบอาหาร การทดลองวิทยาศาสตร์ง่าย ๆ การเลี้ยงหนอนผีเสื้อ การปลูกพืช เป็นต้น

5. การศึกษานอกสถานที่ เป็นการจัดกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงอีกแบบหนึ่งด้วยการพาเด็กไปทัศนศึกษาสื่อต่างๆ รอบโรงเรียน หรือสถานที่นอกโรงเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก

6. การเล่นเกมบทบาทสมมติ เป็นตัวละครต่างๆ ตามเนื้อเรื่องในนิทาน หรือเรื่องราวต่างๆ อาจใช้สื่อประกอบการเล่นสมมติเพื่อสร้างความสนใจและก่อให้เกิดความสนุกสนาน เช่น หุ่นสวมศีรษะ ที่คาดศีรษะรูปคน และสัตว์รูปแบบต่างๆ เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ของจริงชนิดต่างๆ

7. การร้องเพลง เล่นเกม ท่องคำคล้องจองเป็นการจัดให้เด็กได้แสดงออกเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและจังหวะ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แนวทางในการจัดส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยนั้น คือ การที่ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ตรง เช่น ประสบการณ์ทางการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน โดยให้เด็กได้ทดลองลงมือปฏิบัติจริง เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้เด็กเกิดความมั่นใจ เสริมสร้างกำลังใจ อันเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

1.2.6 การประเมินทางการพูด

สิริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2545: 96-98) ได้กล่าวว่า ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย มีวิธีการและเครื่องมือ การประเมินดังต่อไปนี้

1. วิธีการวัดและประเมินแบบเป็นทางการ (Formal Techniques) ได้แก่ การทดสอบชนิดต่างๆ การสอบปลายภาค และการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาต่างๆ หรือการทดสอบด้วยแบบทดสอบมาตรฐาน

2. วิธีการวัดและประเมินแบบไม่เป็นทางการ (Informal Techniques) ได้แก่ วิธีการประเมินแบบสื่อสารส่วนบุคคล (Personal Communication) ซึ่งมีรูปแบบเน้นการสังเกตพฤติกรรม การทำกิจกรรมของเด็กในด้านกิจกรรมการแสดงออกอาจเป็นการซักถาม พูดคุยกับเด็ก ครู เพื่อน ผู้เชี่ยวชาญ พี่เลี้ยงที่ใกล้ชิดเด็ก การสร้างความรู้จักนักเรียน การประเมินจากการปฏิบัติจริง วิธีการประเมินสภาพจริง และการประเมินด้วยพอดโพลีโอ โดยใช้เทคนิคต่างๆ ดังนี้

2.1 การสังเกตเป็นการสังเกตในขณะที่เด็กทำกิจกรรมประจำวันและเกิดพฤติกรรมที่ไม่คาดว่าจะเกิดขึ้น และครูจดบันทึกไว้ เช่น การจดบันทึกรายการ การใช้แบบสำรวจรายการ และการจดบันทึกสิ่งที่เด็กเลือกปฏิบัติกิจกรรมหรือเลือกมุมเล่น

2.2 การใช้การสนทนา ใช้การสนทนาได้ทั้งเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลเพื่อประเมินความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษาของเด็กและบันทึกผลการสนทนาลงในแบบพฤติกรรมหรือบันทึกรายวัย

2.3 การสัมภาษณ์ ด้วยวิธีพูดคุยกับเด็กเป็นรายบุคคลและควรจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดความเครียดและความวิตกกังวล ครูควรใช้คำถามที่เหมาะสมเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดและตอบอย่างอิสระ จะทำให้ครูสามารถประเมินความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก และค้นพบศักยภาพในตัวเด็กได้โดยบันทึกข้อมูลลงในแบบสัมภาษณ์

2.4 การเก็บรวบรวมผลงานที่แสดงออกถึงความก้าวหน้าแต่ละด้านของเด็กรายบุคคล โดยจัดไว้ในแฟ้มผลงาน (Portfolio) ซึ่งเป็นวิธีการรวบรวมและการจัดระบบข้อมูลแบบต่างๆ ที่เกี่ยวกับตัวเด็กโดยใช้เครื่องมือต่างๆ รวบรวมเอาไว้อย่างมีจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน แสดงการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการแต่ละด้าน

1.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

งานวิจัยในประเทศ

เนื่อน้อง สันนบุญ (2541: 31) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของเด็กปฐมวัยได้รับประสบการณ์เล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อกับเพื่อน และเด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียน ชาย หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 45 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 15 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า

ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานตามรูปหนังสือที่เด็กเลือก เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานตามรูปจากหนังสือต่อกับเพื่อน และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู มีคะแนนความสามารถทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

นงเยาว์ คลินิกคลาย (2543: 53) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ ศึกษากับเด็กอายุ 5-6 ปี โรงเรียนวัดห้วยโปรง-ไผ่ขวาง จำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยหลังการทดลองมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง ด้านเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยหลังการทดลองมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ

สมภาพ สามเตี้ย (2545: 69) ศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมทางภาษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นเกมทางภาษา มีความสามารถทางเข้าใจความหมายหลังการจัดกิจกรรมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในแต่ละช่วงของการจัดกิจกรรมเล่นเกมทางภาษามีการเปลี่ยนแปลงด้านการเข้าใจความหมายสูงขึ้น แต่ในสัปดาห์ที่ 1-2 มีคะแนนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และ เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา มีความสามารถทางการสร้างประโยคหลังการจัดกิจกรรมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในแต่ละช่วงของการจัดกิจกรรมเล่นเกมทางภาษามีการเปลี่ยนแปลงด้านการสร้างประโยคสูงขึ้น แต่ในสัปดาห์ที่ 1-3 มีคะแนน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมศรี ปาณะโตษะ (2551: 59) ศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครอง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยหลังได้รับการกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา มีความสามารถทางการพูดคำศัพท์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีค่า $x=10.53$ คะแนน ซึ่งก่อนการทดลองมีค่า $x = 5.8$ คะแนน ในด้านความสามารถด้านการพูดเป็นประโยคสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่า $x = 11.20$ คะแนน และก่อนการทดลองมีค่า $x = 4.20$ คะแนน และในด้านความสามารถทางด้านการพูดเป็นเรื่องราวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกันโดยมี

คะแนนหลังการทดลองค่า $x = 27.20$ คะแนนและก่อนการทดลองมีค่า $x = 12.13$ คะแนนค่าคะแนน x ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสนั้นจะเห็นว่ามีความสามารถทางด้านการพูดแต่ละด้านสูงขึ้นทั้งหมดส่งผลให้ความสามารถด้านการพูดโดยรวมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาความสามารถด้านการพูดโดยรวมพบว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสนักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณภัทรสร จจรักษ์ (2551 : 75-76) ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชาย - หญิง อายุระหว่าง 3-4 ปี จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการฟังโดยรวมมีผลต่อเฉลี่ยเท่ากับ 7.86 คะแนนและรายด้าน ปรากฏว่า ด้านการจำแนกเสียงมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.13 คะแนน ด้านการฟังเรื่องราวมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.93 คะแนน และด้านปฏิบัติคำสั่งมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.80 คะแนน ซึ่งทุกด้านมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ ส่วนความสามารถด้านการพูดโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 6.93 คะแนนและรายด้านปรากฏว่า ด้านการพูดคำศัพท์มีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.06 คะแนน ด้านการพูดแต่งประโยคปากเปล่า มีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.33 คะแนนและด้านการสื่อสารมีผลเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 2.53 คะแนน ซึ่งรายด้านทุกด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ แสดงว่า การใช้คำคล้องจองประกอบภาพสามารถส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังโดยรวมและรายด้านทุกด้าน รวมทั้งความสามารถด้านการพูดโดยรวมและรายด้านทุกด้านสูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างชัดเจน

งานวิจัยในต่างประเทศ

บลัด(เนื่อน้อง สันบุญ 2541: 19; อ้างอิงจาก Blood. 1996) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของเด็กอายุ 3-5 ปี จำนวน 67 โรงเรียน โดยการทดลองพัฒนาการทางภาษาการรับรู้การเขียนและการศึกษาระยะยาว มีผู้ปกครองของเด็กจำนวน 6 คน เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนของเด็ก การศึกษาพบว่าการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับความสนใจของเด็กและเจตคติของผู้ปกครองในกระบวนการเรียนรู้ เพื่อการอ่านออกและส่งเสริมให้เด็กเขียนชื่อตนเอง จะทำให้มีความสามารถในการเรียนรู้การอ่านเขียนได้อย่างมีความหมาย เพราะชื่อของเด็กถูกเรียกอยู่เป็นประจำทุกวัน และเป็นคำที่นึกภาพได้หากเด็กสามารถเขียนชื่อตนเองได้จะเป็นแนวทางขยายความสามารถในการรับรู้คำอื่นต่อไป

บราวน์(ดวงเดือน ศาสตรภัก. 2524: 256-264a; อ้างอิงจาก Brown. 1973) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของภาษาพูดของเด็ก ตั้งแต่อายุ 18 เดือนจนถึง 4 ขวบ เข้าได้ใช้เวลาหลายปีในการเก็บข้อมูลจากเด็ก 3 คน ใช้นามแฝงว่า อาตัมอีฟ และซารา เด็กทั้ง 3 คนอยู่แถวๆ เคมบริดจ์ ในรัฐแมสซาชูเซต ตลอดทั้งปีเขาจะบันทึกการพูดของเด็กแต่ละคนครั้งละ 1

หรือ 2 ชั่วโมง ในแต่ละสัปดาห์ เนื่องจากเด็กทั้ง 3 พูดเก่ง จึงมีคำพูดเป็นจำนวนมากที่ต้องวิเคราะห์ และเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก ได้พบว่า การศึกษาในระยะยาวจากเด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ต่างกัน การค้นคว้านี้ช่วยให้บราวน์ ขยายขอบข่ายการศึกษาของเขาไปจาก อาดัมอีฟและซารา และสรุปพัฒนาการทางภาษาของเด็กใน วัฒนธรรมอเมริกันและชาติอื่นด้วย โดยสิ่งแวดล้อมทางภาษาของเด็กมีอิทธิพลในการกำหนดลำดับ ของการใช้ภาษาของเด็กน้อยกว่า การสะสมของการจัดเรียงตามโครงสร้างทาวไวยากรณ์และ ความหมายที่ซับซ้อน”ตามธรรมชาติ” ของเด็กเอง ปัจจัยที่ซับซ้อนที่มีความหมายคล้ายคลึงกันใน กลุ่มเด็กที่อยู่ในวัฒนธรรม(ทางภาษา)อย่างเดียวกันและต่างวัฒนธรรม

ไพน์(เจนจิรา สืบศรี.2553: 37; อ้างอิงจาก Pine. 1997: 807-809) ได้ศึกษารูปแบบที่ แตกต่างกันในขั้นตอนการใช้คำเดี่ยวที่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำพูดของแม่และการ ผสมคำของเด็ก Stylistic Variation at the “Single-World” Stage : Relation between Maternal Speech Characteristic and Children Vocabulary Composition and Usage พบว่า ความสัมพันธ์ ของการใช้คำของเด็กแตกต่างกันไปตามการใช้คำพูดของแม่ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแม่ และเด็ก 26 คู่ เด็กผู้หญิง 14 คน และเด็กผู้ชาย 12 คน เริ่มจากคำ 10 คำ 50 คำและ 100 คำ ตามลำดับ วิธีการพูดของแม่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการใช้คำพูดของลูกโดยตรง คือ แม่ที่พยายาม อธิบายความหมายคำศัพท์โดยอิงสภาพแวดล้อมจะสามารถถ่ายทอดคำพูดใหม่ๆให้ลูกได้มากกว่า แม่ที่พูดโดยวิธีการออกคำสั่งว่า เช่นนั้น เช่นนี้และแม่ที่พูดเก่งๆ จะทำให้เด็กเรียนรู้คำต่างๆ เช่นคำ อุทาน คำสั้นๆ ได้เปอร์เซ็นต์สูงกว่าแม่ที่ไม่ค่อยพูด โดยมีเช็คลิสต์ (Checklist) ให้แม่เช็คคำต่างๆ ที่ เด็กเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นและมีการอัดเสียงพูดของเด็กเพื่อดูพัฒนาการทางภาษาพูดของแม่เด็กอย่าง เป็นรูปธรรมและชัดเจนยิ่งขึ้น

1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอน สำหรับเด็กปฐมวัย

1.1.1 ความหมายของคำศัพท์

ในการเรียนภาษานั้น สิ่งที่มีประโยชน์สำหรับผู้เรียนคือการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะคำศัพท์ ถือว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนภาษา มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายและ ความสำคัญของคำศัพท์ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542). ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง กลุ่มเสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้น เพื่อแสดงความคิดเป็นคำ หรือคำยากที่ต้องแปล ศิธร แสงธนู และ คิตพงศทัต (2541 : 35) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์กล่าวว่า ศัพท์ คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคนสัตว์สิ่งของ อาการ หรือลักษณะ อาการใดอย่างหนึ่ง และยังได้แบ่งความหมายของคำศัพท์ออกเป็น 4 แบบ คือ

1.ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำตามพจนานุกรม สำหรับภาษาอังกฤษแล้ว คำหนึ่งๆ มีความหมายหลายอย่าง บางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันเป็นร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่า ความหมายที่แตกต่างกันเป็นร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่า ความหมายแตกต่างกันออกไป หรือ ความหมายที่คนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษา

2.ความหมายทางโครงสร้าง (Morphological Meaning) คำศัพท์ประเภทนี้ เมื่ออยู่ตามลำพังโดดๆ อาจหาความหมายได้ง่าย เช่น s เมื่อต่อท้ายคำนามบางจำพวกเช่น hats, pens จะแสดงความหมายของเป็นพหูพจน์ของนามนั้นๆ คือ ช่วยบอกว่ามีจำนวน “มากกว่าหนึ่ง”

3.ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป แล้วแต่การเรียงลำดับเช่น boathouse แตกต่างจาก houseboat หรือ Is she going home? แตกต่างจาก She is going home.

4.ความหมายของเสียงขึ้น – ลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนแปลงไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูดเปล่งออกมา

สรุปได้ว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มคำ กลุ่มเสียง ที่มนุษย์นำมาใช้สื่อความหมาย ในการติดต่อซึ่งกันและกันในระหว่างบุคคลในสังคมหรือชนชาติ

1.1.2 ความสำคัญของคำศัพท์

ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

ความรู้ในด้านคำศัพท์ถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษา ฟรีส (สมใจ หอมสุวรรณ. 2544 ; อ้างอิงจาก Fries: 1984) กล่าวไว้ว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษา ซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูดและสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คือสามารถใช้สื่อความหมายคำศัพท์จึงถือว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา

สตีวิก (Stewick. 1972: 72) ได้กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆ ได้

3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้

กาเดสซี่ (Ghadessy, 1988: 24) กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์จะสามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากยังไม่เข้าใจคำศัพท์ ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย ดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A language is a collection of words.)นั่นเอง

สรุปได้ว่า คำศัพท์หมายถึง การผสมเสียงให้เป็นรูปคำ เพื่อสื่อความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สัตว์ สิ่งของหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยคำหนึ่งอาจมีหลากหลายความหมาย เช่น ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้างภาษา ความหมายตามข้อความที่ใช้ ความหมายที่ขึ้นอยู่กับการเรียงลำดับคำ ความหมายแฝง ความหมายตามประเพณีและสังคม

1.1.3 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายขององค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

คีธ แสงธนู และ คิต พงศ์ทัต (2541: 9-10) ได้จำแนกองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ไว้ 3 ด้าน ดังนี้

1. รูปคำ (Form) ได้แก่ รูปร่างหรือการสะกดตัวของคำนั้นๆ

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ซึ่งหากจะกล่าวโดยละเอียดแล้วคำศัพท์หนึ่งๆ จะมีความหมายแฝงอยู่ถึง 4 นัยด้วยกัน คือ

2.1 ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายตามพจนานุกรม สำหรับภาษาอังกฤษคำหนึ่งๆ มีความหมายได้หลากหลาย บางคำอาจใช้ในความหมายที่แตกต่างกันออกไป ทำให้บางคนที่ไม่เข้าใจว่าความหมายที่แตกต่างกันออกไป หรือความหมายที่ตนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษาเช่น

He went to his *house*. (บ้านเป็นที่อยู่อาศัย)

The President lives in the *White House*. (บ้านประจำตำแหน่งประธานาธิบดี)

The *House* of Representative is meeting today (สภา)

2.2 ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) ได้แก่ คำศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ลำพังโดดๆ จะเดาความหมายได้ยากเช่น “s” เมื่อไปต่อท้ายคำนาม hats, pens จะแสดงความเป็นพหูพจน์หรือ เมื่อนำไปต่อท้ายกริยา เช่น Walks ในประโยค She walk home. ก็จะมี ความหมายว่า การกระทำนั้นทำอยู่เป็นประจำ เป็นต้น

2.3 ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปตามการเรียงลำดับ เช่น *boathouse* หมายถึง ่อเรือ ซึ่งแตกต่างจาก *houseboat* หมายถึง เรือที่ทำเป็นบ้าน

2.4 ความหมายตามเสียงขึ้นลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงที่ผู้พูดเปล่งออกมา ไม่ว่าจะเป็นเสียงพยางค์เดียว หรือมากกว่า เช่น *Fire* กับ *Fire* คำแรกเป็นการบอกเล่าที่อาจทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อย แล้วแต่น้ำหนักของเสียงที่เปล่งออกมา ส่วนคำหลังเป็นคำถามเชิงไม่แน่ใจจากผู้ฟัง

3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

3.1 ขอบเขตทางด้านไวยากรณ์ เช่น ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำ (Word Order) หรือตำแหน่งของคำที่อยู่ในประโยคที่แตกต่างกัน ทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปด้วย ดังประโยคต่อไปนี้

This man is brave. (คำนาม) แปลว่า ผู้ชาย

They man the ship. (คำกริยา) แปลว่า บังคับ

We need more man-power (คำคุณศัพท์) แปลว่า กำลังคน

3.2 ขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น แต่คำบางคำก็ใช้ภาษาเขียนโดยเฉพาะ

3.3 ขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น การใช้คำศัพท์บางคำมีความหมายแตกต่างกันออกไปในแต่ละท้องถิ่น และแม้แต่ในประเทศเดียวกันก็ยังมีภาษาท้องถิ่นที่แตกต่างกันไป

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีอยู่ 3 ประการคือ รูปคำ ความหมาย และขอบเขตของการใช้คำ ในด้านของความหมาย นอกจากจะมีความหมายตามพจนานุกรมแล้ว ยังมีความหมายทางไวยากรณ์ ความหมายจากการเรียงคำ และความหมายจากการออกเสียงขึ้น-ลง ของคำพูด ส่วนในด้านของขอบเขตของการใช้คำ แบ่งออกเป็นขอบเขตของการเรียงลำดับคำ ขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียน และขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น

1.1.4 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้สอน

หลักการในการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนควรเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใกล้ตัวของเด็กมากที่สุดมาสอน เพราะหัวใจของการสอนคำศัพท์อยู่ที่การฝึกจนผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต้องการใช้ได้อย่างคล่องแคล่วโดยอัตโนมัติ

การสอนสองภาษาต้องเริ่มจากการสอนภาษาแม่ให้ชัดเจนก่อนแล้วจึงตามด้วยภาษาที่ 2 ทั้งนี้เพื่อลดความเครียดของเด็กปฐมวัยที่นอกจากเครียดแล้วและกังวลที่ต้องแยกออกจากบ้านมาเข้าโรงเรียนแล้วยังไม่รู้ภาษาที่ 2 อีกด้วย ดังนั้นครูต้องทำให้การเรียนอีกภาษาหนึ่งของเด็กเป็นบูรณาการแบบผสมผสานกลมกลืน เป็นการสนทนาแบบธรรมชาติ โดยให้เรียนภาษาแม่ให้เข้าใจ

แล้วตามด้วยภาษาที่ 2 เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ได้ 2 ภาษา ไปพร้อมๆกัน ตามธรรมชาติ โดยไม่ต้องสอน เมื่อเด็กอายุ 2-3 ขวบ เด็กจำแนกความแตกต่างของภาษาได้และเรียนรู้ระบบภาษา ถ้าเด็กเรียนทั้ง 2 ภาษาอย่างต่อเนื่อง เด็กจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างเต็มศักยภาพทั้ง 2 ภาษา (กุลยา ตันติผลาชีวะ.2545 : 31)

การสอนสองภาษาควรเริ่มเมื่อเด็กสามารถฟังคำสั่งภาษาแม่ได้อย่างชัดเจน รวดเร็ว ครูสามารถสอนภาษาที่สองให้เด็กได้ทันที หรือถ้าเด็กต้องการ ข้อดีของการสอนสองภาษา คือ เด็กจะเรียนรู้เปรียบเทียบภาษา และมีความมั่นใจในภาษาที่สองที่เรียนมากขึ้น ข้อสำคัญหากเป็นไปได้ ครูผู้สอนทั้ง 2 ภาษา ควรเป็นคนเดียวกัน หรือถ้าจำเป็นต้องใช้ครู 2 คน การสอนแบบบูรณาการจะ ได้ผลมากกว่า จากผลการศึกษาพบว่า หากแยกครูสอนคนละภาษาให้ผลต่อการเรียนรู้ 2 ภาษาน้อย ที่สุดและการสื่อสารทางภาษาอย่างสม่ำเสมอจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้ดี (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2545 : 31)

พรชูลี อาชาวอำรุง (2541: 57; อ้างอิงจาก WILLIS.1996) ได้เสนอวิธีการที่เน้นผลที่พึง ประสงค์ในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศให้กับเด็กเล็ก ดังนี้

1. ความคล่อง เด็กเล็กจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี เมื่อเด็กมีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสาร โดยเป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารตัวแปรการเรียนรู้ที่ไม่ได้อยู่ในกรอบที่ครูคาดหวังและ กำหนดไว้ว่าจะต้องแสดงออกทางภาษาในรูปแบบเฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งตามระบบ PPP นั่นคือ การเสนอ (PRESENTATION) การฝึกฝน (PRACTICE) และการแสดงออกทางภาษา (PRODUCTION)

2. ความถูกต้อง เมื่อเด็กเล็กมีส่วนร่วมในการสื่อสาร โดยธรรมชาติของเด็ก เด็กจะ คำนึงถึงความถูกต้องจะพยายามใช้ภาษาเดียวกับระบบภาษาแม่ของตน เพื่อจะสื่อสารในหมู่ผู้เรียน ให้ถูกต้อง การสอนภาษาเด็กเล็กต้องมีความถูกต้องและต่อเนื่องเพื่อให้เด็กเกิดความคล่องปากและ ออกเสียงเป็น

แม็คควอร์เทอร์ (McWhorter. 1990: 52) กล่าวว่า ในการเลือกคำศัพท์ ผู้สอนควร เลือกคำศัพท์ที่มีประโยชน์และใช้มากกับตัวผู้เรียน แต่ก็อยู่กับองค์ประกอบที่ต่างกันไป สิ่งที่สำคัญที่ ต้องพิจารณา คือ ต้องเป็นคำศัพท์ที่สอดคล้องกับเป้าหมายในการเรียนหรือแผนงานที่สามารถ นำไปใช้หรือมีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุด

แม็คคีย์ (Mackey.1997: 176-177) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการในการเลือกคำศัพท์มา สอนนักเรียนมีดังนี้

1. คำศัพท์ที่ผู้เรียนอ่านหรือได้ยินโดยนับคำที่ปรากฏบ่อยที่สุดหรือมีความถี่ในการ ใช้มากแล้วจึงคัดเลือกคำศัพท์นั้นมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้จักและนำมาใช้อย่างถูกต้อง

2. คำศัพท์ที่ปรากฏนั้นควรจะมาจากหนังสือหรือตำราหลายๆ เล่ม หลายๆ สถานการณ์เพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะใน หนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว

3. คำศัพท์ที่มีความจำเป็นสำหรับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ควรจะนำเสนอถึงแม้จะไม่ปรากฏบ่อย เช่น คำว่า blackboard เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับห้องเรียนที่ครูและนักเรียนจำเป็นต้องใช้คำนี้ แม้จะไม่ปรากฏบ่อยในสถานการณ์อื่นก็ตาม

4. คำศัพท์คำหนึ่งอาจครอบคลุมได้หลายความหมายหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้ ควรพิจารณาเลือกนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น

5. คำศัพท์ที่เลือกมาสอนควรคำนึงถึงคำที่เรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องคือ

5.1 คำศัพท์บางคำที่เลือกนำมาสอนเพราะมีความคล้ายคลึงกับภาษาเดิมของผู้เรียนทำให้จดจำได้ง่ายยิ่งขึ้น

5.2 คำศัพท์บางคำมีความหมายชัดเจน ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย

5.3 คำศัพท์ที่สั้น ออกเสียงได้ง่าย ทำให้นักเรียนสามารถจดจำได้รวดเร็ว

5.4 คำศัพท์ที่ผู้เรียนผ่านมาแล้ว เมื่อนำมาผสมเป็นคำศัพท์ใหม่ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจและการจำซึ่งเป็นหลักการที่มีความสอดคล้องกับ ลาโด (Lado. 1986: 119-120) เป็นส่วนใหญ่อยกเว้นแต่บางข้อที่ลาโดได้นำเสนอเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอน ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน

2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้น ก็ควรนำคำศัพท์สั้นๆ มาสอน

3. ควรมีคำศัพท์ไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่งๆ แต่ควรเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

4. ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นๆ ตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปว่า ในการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษในการนำมาสอนผู้เรียนนั้น ควรที่จะเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏและเกิดขึ้นบ่อยๆ ใกล้ตัวเด็ก ทั้งนี้คำศัพท์ที่เลือกมาสอนต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถและวัยของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ได้

1.1.5 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นได้มีนักการศึกษาได้เสนอขั้นตอนการสอนคำศัพท์ไว้ดังนี้

การศึกษาสองภาษา (BILINGUAL EDUCATION) หมายถึงการจัดการศึกษาที่เด็กต้องเรียนภาษาที่ 2 ซึ่งอาจหมายถึงภาษาแม่ 1 ภาษา และภาษาอื่นอีกหนึ่งภาษา กับอีกความหมายหนึ่งหมายถึงการจัดการศึกษาที่เด็กได้เรียนภาษาแม่หรือภาษาถิ่นควบคู่กันไปกับภาษาหลักของประเทศ เหตุที่กำหนดการศึกษาสองภาษาแบบนี้ 2 นี้ ด้วยเหตุผลตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่

เน้นความเท่าเทียมกันทางการศึกษาที่เด็กทุกคนมีสิทธิที่ได้รับการเรียนการสอนภาษาตามสมรรถนะทางภาษาแห่งตน แนวโน้มการสอนภาษาที่ 2 ตามความหมายที่ 1 กำลังลดลงในขณะที่การสอนภาษาตามความหมายที่ 2 กำลังมีอิทธิพลมากขึ้น และแพร่หลายมากขึ้นโดยมีรูปแบบการสอนสองภาษาจำแนกได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ (กุลยา ตันติผลาชีวะ 2545 : 31)

1. ครูคนเดียวสอนทั้ง 2 ภาษา การสอนแบบนี้ครูต้องเก่งทั้งภาษาถิ่นและภาษาหลักสามารถสอนโดยใช้ภาษาทั้งสองควบคู่กันไปขณะทำการสอน

2. ครู 2 คน สอนคนละภาษาโดยบูรณาการไปพร้อมๆกันลักษณะการสอนเป็นทีม

3. ครู 2 คน สอนคนละภาษาสอนคนละเวลาแต่วิชาเดียวกันทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสบการณ์ภาษาที่ 2

4. ครู 2 คน ต่างคนต่างสอน การสอนลักษณะนี้เป็นการสอนแบบการสอนภาษาที่ 2 ซึ่งปัจจุบันกำลังจะลดลงในบางประเทศโดยจัดเป็นการศึกษาทางเลือกสำหรับผู้เรียนที่สนใจต้องการเรียนภาษาที่ 2 ที่ตนเองสนใจ

รากฐานของการศึกษาเรื่องการสอนสองภาษาหรือภาษาคู่ (BILINGUALISM) และภาษาที่สอง (SECOND LANGUAGE) มาจากองค์ความรู้หลายศาสตร์ และจากการสอนภาษาในเชิงปฏิบัติ ศาสตร์หลักที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา รวมทั้งความรู้บางส่วนจากชีววิทยาด้วย ความรู้ซึ่งได้มาจากการฝึกปฏิบัติการสอนอย่างแท้จริงนั้นอาจแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท คือ (พรชูลี อาชวอำรุง .2541: 30)

1. การสอนภาคต่างประเทศ เช่น การสอนภาษาอังกฤษให้กับคนไทย

2. การสอนภาษาที่สอง เช่น การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองให้แก่ผู้ลี้ภัยหรืออพยพเข้าไปอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา หรือในส่วนต่างๆ ของโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญ เชิงพาณิชย์ และเชิงสังคม เช่น ประเทศอินเดีย

3. การพูดสองภาษา ((BILIGUAL EDUCATION)

การสอน 2 ภาษา หรือการเรียนภาษาที่ 2 กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน แต่มีความสำคัญของการเรียนรู้ภาษากับระยะวิกฤตหรือไวต่อการเรียนภาษา ผู้เรียนภาษาที่สองทุกคน ไม่ว่าจะอายุเท่าใดจำเป็นที่จะต้องมีความรู้และมีความสามารถในการใช้ภาษาแรกอย่างดีก่อนโดยในวิกฤตที่กล่าวถึงสำหรับบุคคลทุกคนว่าความสามารถจะเรียนรู้ภาษาได้ดีเป็นพิเศษก่อนอายุ 13 ปี จึงเป็นเรื่องที่อยู่ขอบเขตจำกัดแต่เฉพาะภาษาแรกหรือภาษาแม่เท่านั้นทฤษฎีนี้จะเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองหรือการเรียนภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อนำมาพิจารณาถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพราะการเรียนรู้ภาษาในเชิงปัญญานั้นต่อเนื่องไปไม่มีที่สิ้นสุด มีกระบวนการแต่ละขั้นตอนเช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นภาษาแรก ภาษาที่สอง หรือภาษาที่สาม (พรชูลี อาชวอำรุง . 2541)

อนุภาพ ดลโสภณ (2542: 18) ได้เสนอแนะลำดับขั้นตอนในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำ ครูควรพิจารณาว่าคำนั้นๆ เป็นคำศัพท์ยาก หรือคำศัพท์ง่าย หรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้ เพื่อจะได้แบ่งแยกหาวิธีในการสอน และทำการฝึกให้เหมาะสมกับคำศัพท์นั้น

2. สอนความหมาย ให้นักเรียนตีความหมายจากภาษาอังกฤษโดยตรง ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย โดยอาจจะใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น แผนภูมิ ของจริง หรือแสดงกริยาท่าทางประกอบ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายอย่างเด่นชัดขึ้น

3. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ครูเขียนคำศัพท์ใหม่ลงบนกระดาน อ่านให้นักเรียนฟังก่อน และให้นักเรียนออกเสียงตาม หากนักเรียนออกเสียงผิดก็ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง

สำหรับกลวิธีในการสอนความหมายคำ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการสอนนั้น มีวิธีการหลายแบบที่ครูช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำจากภาษาอังกฤษโดยตรงดังต่อไปนี้

1. ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้หรือจากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมาผูกประโยคเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ความหมายของคำศัพท์ใหม่

2. ใช้ประโยคของคำศัพท์เก่า เมื่อมีความหมายเหมือนกันหรือตรงกันข้ามกับคำศัพท์ใหม่

3. สอนคำศัพท์ใหม่ โดยการใช้คำจำกัดความหมายง่ายๆ

4. ใช้ภาพหรือของจริงประกอบกับอธิบายความหมาย อุปกรณ์ประเภทที่หามาได้ง่ายๆ เช่น ของที่อยู่รอบห้อง เครื่องแต่งกาย หรือส่วนต่างๆ ของร่างกาย หรืออาจใช้ภาพลายเส้นการ์ตูน เขียนภาพบนกระดานดำได้ อุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยให้การแสดงความหมายชัดเจนโดยไม่ต้องใช้คำแปลประกอบ

5. การแสดงท่าทาง ครูใช้การแสดงท่าทางประกอบการแสดงความหมายของคำได้

6. การใช้บริบทหรือสอนให้เดาความหมายจากประโยค

สำหรับการฝึกใช้คำศัพท์ ต้องฝึกในรูปประโยคเสมอ และรูปประโยคที่นำมาฝึกก็ต้องเป็นประโยคที่ถูกต้องและใช้ได้ สถานการณ์จริง ประโยคที่นำมาใช้ต้องเป็นประโยคที่นักเรียนรู้จักแล้ว สอนคำศัพท์ใหม่ในรูปประโยคใหม่ ครูควรวิธีเสริมคำศัพท์โดยใช้วิธีการฝึกต่างๆ เช่น

1. หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน

2. หาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม

3. หาคำศัพท์ที่มีมาจากรากศัพท์ (Root) เดียวกัน

4. หาคำศัพท์ที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

5. ศัพท์ชนิดของคำ (Parts of speech)

6. ฝึกการเติมวิภัติปัจจัย (Prefix and suffix) เข้าไปในคำที่นักเรียนที่รู้จักแล้ว

อรพิน พจนานนท์ (2537: 43-45) ได้กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์ ครูควรจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่าไม่ใช่ว่าการสอนเพียงให้เด็กได้เขียนได้เท่านั้น การสอนคำศัพท์มีขั้นตอนการสอนดังนี้

1. สอนให้รู้ความหมายของศัพท์

วิธีการ : ครูพูดคำศัพท์ พร้อมทั้งใช้ภาพและของจริงประกอบการพูดทุกครั้ง ในขั้นนี้เด็กได้ฝึกทักษะการฟัง และได้ความหมายของคำศัพท์จากของจริง

2. สอนนักเรียนได้ออกเสียงคำศัพท์

วิธีการ : ครูชูภาพให้นักเรียนดู นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามภาพ ถ้านักเรียนพูดไม่ถูกครูพุดนำให้นักเรียนพุดตาม

3. สอนให้นักเรียนอ่านคำศัพท์

วิธีการ : เมื่อนักเรียนพุดคำจากภาพได้แล้ว ครูนำบัตรคำมาให้นักเรียนดู ครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามจนคล่อง แล้วฝึกให้เด็กสะกดคำโดยใช้เทคนิคหลากหลายไม่ให้เกิดเบื่อ ดังนี้

3.1 เขียนคำศัพท์บนกระดานให้สะกดพร้อมกัน แล้วลบอักษรออกทีละตัวต่อจากนั้นให้พุดซ้ำๆ จนสามารถจำได้โดยไม่ต้องมีอักษรให้ดู

3.2 ให้นักเรียนในชั้นพุดอักษรคนละตัวเรียงกันไปอย่างรวดเร็ว เช่น คนที่ 1 = m, คนที่ 2 = i, คนที่ 3 = l, คนที่ 4 = k จนครบได้คำว่า milk และให้เด็กพุดจนครบทุกคนและสรุปตอนท้ายโดยให้สะกดพร้อมกันทุกคน

3.3 ถ้าคำศัพท์นั้นมีมากกว่า 1 พยางค์ ให้แบ่งพยางค์และสะกดเป็นจังหวะ เช่น

Carpenter : car – pen – ter

วิธีสะกด	c-a-r	ตบมือ 2 ครั้ง
	p-e-n	ตบมือ 2 ครั้ง
	t-e-r	ตบมือ 2 ครั้ง

วิธีการสะกดคำดังกล่าวนี้อาจดัดแปลงให้หลากหลายได้ เช่น เปลี่ยนแปลงให้สะกดในใจ ให้พุดโดยมีท่าทางการพุดตามปกติ แต่ไม่ให้ออกเสียงหรืออาจจะใช้สื่อการสอนต่างๆ เช่น ในกิจกรรม 3.1 ครูอาจใช้บัตรตัวอักษรใส่ในกระเปาะผืนแล้วดึงออกทีละตัว หรือใช้บัตรอักษรที่พับไปด้านหลังได้ เมื่อให้เด็กสะกดก็พับไปด้านหลังทีละตัว เป็นต้น

4. สอนให้เด็กเขียนศัพท์

วิธีการ : ในชั้นนี้เด็กทุกคนสามารถสะกดคำได้แล้ว ฝึกให้เด็กนำคำที่สะกดได้ไปใช้ในประโยค โดยครูอาจมีแถบประโยคหรือบทสนทนาที่เว้นคำบางคำไว้ แล้วให้เด็กได้นำคำศัพท์ที่ได้ฝึกฟัง พุด อ่าน แล้วไปเขียนในประโยคให้ถูกต้อง

ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต (2541: 39-40) ได้มีความคิดเห็นในการสอนว่า คำศัพท์นั้นผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายของตนเองว่าเมื่อสอนผู้เรียนจะมีความรู้อย่างไร ซึ่งจุดมุ่งหมายของผู้สอนแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่ๆ มีอยู่ 3 ประการด้วยกัน ดังนี้

1. สอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือสามารถจำและบอกความหมายได้ทันทีที่อ่าน เขียน หรือได้ยินคำศัพท์นั้นๆ การที่จะสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นก็มีกลวิธีหลายประการ เช่น การแสดงประกอบ การใช้รูปภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความ เป็นต้น

2. สอนให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง การที่จะให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงทีละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป การสอนให้ออกเสียงได้ถูกต้องนั้นเป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การพุด การอ่าน และการเขียนได้อีกด้วย

3. สอนให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นในประโยคต่างๆ ได้โดยให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่านและภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษาด้วย

อิสรา สารงาม. (2529: 78-79) ได้เสนอวิธีการสอนศัพท์ไว้ดังนี้

1. ใช้ของจริง (Real Objects) วิธีนี้เหมาะสำหรับใช้สอนคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และของจริงที่ใช้ที่สอนนั้นไม่ลำบากกับครูที่จะหยิบยกมาสอน เช่น ของจริงที่ปรากฏในห้องเรียนเป็นต้น

2. ใช้หุ่นจำลอง (Models) ใช้ในกรณีที่ของจริงไม่สะดวกที่จะนำมาใช้ หรือ เป็นสิ่งของที่ไม่มีปรากฏในห้องเรียนหรือเป็นสิ่งของที่สิ้นเปลืองโดยใช้เหตุ หรือของสิ่งนั้นหาไม่ได้ตามฤดูกาล เช่น ผลไม้หรืออาหารต่างๆ สิ่งของขนาดใหญ่ เป็นต้น

3. ใช้รูปภาพ (Pictures) ใช้แทนของจริงหรือของจำลอง ภาพนับเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจในการเรียนการสอนมากที่สุด ทั้งศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรมซึ่งภาพที่จะนำมาสอนจำเป็นต้องมีขนาดพอเหมาะที่นักเรียนทั้งชั้นสามารถมองเห็นได้ สื่อความหมายได้ชัดเจนตรงกับคำศัพท์ที่ทำการสอน

4. ใช้กริยาท่าทาง (Actions) ในกรณีที่คำศัพท์จะสอนนั้นแสดงกริยาท่าทางให้นักเรียนเห็นได้เด่นชัด ครูควรแสดงท่าทางประกอบการสอนด้วย จะทำให้ความเข้าใจของผู้เรียนสมบูรณ์มากขึ้น

5. ใช้คำนิยาม (Definition) ในกรณีที่คำศัพท์นั้นสามารถใช้ประโยคง่ายๆ นิยามความหมายได้ชัดเจน

6. ใช้บริบท (Context) ในกรณีที่คำศัพท์นั้นไม่สามารถนิยามความหมายได้โดยใช้ประโยคเพียงประโยคเดียวได้ แต่ต้องอาศัยประโยคข้างเคียงหลายๆ ประโยคช่วยในการบอกความหมาย

7. ใช้คำพ้องความหมาย (Synonym) กำหนดความหมายในกรณีที่นักเรียนต้องรู้จักศัพท์ที่จะเอามาเปรียบเทียบกับคำศัพท์ใหม่ที่ครูจะสอน

8. ใช้คำตรงข้าม (Antonym) บอกความหมายของคำศัพท์ใหม่ ในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกันที่ต้องการให้นักเรียนทราบความหมายของคำที่ต้องการนำมาเปรียบเทียบกับคำศัพท์ใหม่ที่ครูจะสอน

9. การใช้วิธีการแปล (Translation) ในกรณีคำศัพท์นั้น ไม่สามารถใช้กลวิธีอื่นๆ ดังกล่าวข้างต้น หรือถ้าใช้กลวิธีอื่นจะทำให้เป็นการเสียเวลาเป็นอันมากและไม่แน่ใจว่า นักเรียนจะทราบความหมายได้จริงหรือไม่ ข้อคำนึงของครูในการใช้กลวิธีการสอนโดยการแปลก็คือ การหลีกเลี่ยงการอธิบายอย่างยาวๆ

เดลเอดก้า และคณะ (Dale Edgar and others 1999: 46-52) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์ดังนี้

1. นักเรียนในระยะเริ่มเรียน ควรจะได้เรียนการออกเสียงอย่างถูกต้องและสามารถเรียงคำเป็นประโยคในการพูดได้อย่างมั่นใจและถูกต้อง คำที่ไม่มีความหมายในตนเอง (Function word) เช่น คำบุพบท to, for และอื่นๆ ควรให้ฝึกในโครงสร้างประโยคอย่างคล่องแคล่ว

2. ทบทวนคำศัพท์เก่าเมื่อพบโครงสร้างประโยคใหม่ๆ แต่สิ่งที่จำเป็นคือ สอนการออกเสียงใหม่ในโครงสร้างของประโยคใหม่

3. คำศัพท์ที่นักเรียนสนใจหรืออยู่ในหัวข้อที่จะเรียนไม่จำเป็นต้องเรียนทีเดียวหมด

4. คำศัพท์ที่เรียนควรจะเป็นคำศัพท์ที่เด็กต้องการ เพื่อใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก

5. โดยทั่วไปในระยะเริ่มแรก ควรเรียนคำศัพท์ใหม่ 3-5 คำ และควรเพิ่มขึ้นในระดับสูงต่อไป

6. คำศัพท์ใหม่ๆ 3-5 หมายถึง การฝึกในแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม และใช้ในการสร้างประโยคใหม่ในโครงสร้างเดิมที่เรียนมา เช่นคำว่า hospital ถ้านักเรียนรู้จักประโยค I went to the store. ก็จะสามารถสร้างประโยคใหม่ I went to the hospital. และนักเรียนควรจะได้ใช้คำใหม่ในทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน หรือในกิจกรรมอื่นๆ

7. ในการเลือกคำศัพท์ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เป็นคำที่เจ้าของภาษาใช้พูดอย่างแท้จริงและควรตั้งคำถามเสมอว่านักเรียนจะใช้พูดอย่างไร

8. สิ่งที่เป็นในการเลือกคำศัพท์ คือ ศัพท์ใหม่ใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว สามารถใช้ในชีวิตประจำวัน

9. ในระยะเริ่มแรก คำที่สอนควรมีภาพประกอบ หรือการแสดงง่ายๆ ซึ่งนักเรียนจะใช้คำเหล่านี้ในการเรียนสิ่งที่ยากต่อไป

สรุปได้ว่า หลักการในการสอนคำศัพท์ ครูควรที่จะตระหนักถึงการออกเสียงคำศัพท์ และสอนให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความหมายของคำศัพท์ โดยการใช้สื่อวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อเป็นการสนองสิ่งเร้าของเด็กในเรื่องการสะกดคำและสอนให้เด็กนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ เช่นการแต่งเป็นประโยคสั้นๆ ได้

1.1.6 การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปแล้ว ครูควรที่จะมีการวัดประเมินผลการเรียนของผู้เรียน เพื่อให้ผู้ทราบว่าผู้เรียนนั้นมีการพัฒนาความรู้มากน้อยเพียงใด โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ ไว้ดังนี้

รีด (Read, 2000: 28) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ในการวัดความสามารถด้านคำศัพท์สามารถดูได้จาก

1. การใช้คำศัพท์ในบริบท คือ การนำคำศัพท์ไปใช้ให้ถูกความหมายในประโยคตามสถานการณ์นั้นๆ

2. การมีความรู้และกระบวนการพื้นฐานที่สำคัญของคำศัพท์ คือ ความรู้เกี่ยวกับปริมาณและประเภทของคำศัพท์ ตลอดจนกระบวนการใช้คำที่รวดเร็วและเป็นอัตโนมัติ

3. วิธีการใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ส่วนมากวัดได้จากการพูดและการเขียน

ระวีวรรณ ศรีคร้ามครั้น (2539: 160-164) กล่าวว่า แบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถของผู้เรียนด้านคำศัพท์ ควรที่จะเน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในรูปของประโยคที่ถูกต้อง และไม่ควรรูปร่างประโยคหรือใช้ไวยากรณ์ในโครงสร้างของประโยคซึ่งทำให้ยุ่งยากซับซ้อนและยากต่อความเข้าใจในทำนองเดียวกันการทดสอบในด้านไวยากรณ์ไม่ควรใช้คำศัพท์ที่ยากเกินความสามารถของผู้เรียนด้วย แบบทดสอบคำศัพท์ของผู้เรียนนั้นมียุหลายประเภทซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย (Objective Tests) ซึ่งจะแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. แบบให้เลือกตอบ (Multiple choices) แบบทดสอบแบบนี้เป็นที่นิยมใช้กันมาก โดยการสร้างแบบทดสอบคำศัพท์อาจจะทดสอบความหมายของคำศัพท์เป็นคำโดดหรือในประโยคก็ได้แบบทดสอบประเภทนี้มีอยู่ 2 รูปแบบคือ

1.1 ให้เลือกคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้เป็นประโยคแบบทดสอบชนิดนี้จะเป็นแบบ Recognition Item ซึ่งอาจจะสร้างแบบทดสอบชนิดนี้ได้หลายรูปแบบ คือ

1.1.1 ใช้รูปภาพเป็นคำถามหรือตัวตั้ง (Stem) และให้นักเรียนเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด สอดคล้องกับรูปภาพที่กำหนดให้ ซึ่งแบบทดสอบนี้จะเหมาะสมกับนักเรียนในระดับต้น

1.1.2 กำหนดให้ตัวตั้งเป็นคำอธิบาย สำหรับตัวเลือกจะเป็นคำจำกัดความ (Definition) ซึ่งนักเรียนจะต้องเลือกคำจำกัดความให้ถูกต้อง

1.1.3 ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้

1.1.4 กำหนดให้ตัวตั้ง เป็นประโยค ซึ่งนักเรียนจะต้องเลือกจากตัวเลือก อาจจะเป็นคำหรือวลีก็ได้ให้ให้ความหมายใกล้เคียงกับคำที่กำหนดให้ในประโยค โดยให้ความหมายนั้นสอดคล้องกับใจความของประโยคในลักษณะเดิมด้วย ข้อสอบชนิดนี้จะสามารถทดสอบความรู้ในด้านคำศัพท์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก คำศัพท์จะมีความหมายเปลี่ยนแปลงไปเมื่ออยู่ในบริบทที่แตกต่างกัน

1.2 ให้เลือกคำตอบจากตัวเลือกเพื่อใส่ลงในช่องว่างของประโยคที่กำหนดให้ เพื่อให้ได้ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง แบบทดสอบชนิดนี้จะยากกว่าแบบทดสอบชนิดแรกซึ่งผู้เรียนจะต้องเข้าใจความหมายของข้อความทั้งประโยค (Context) จึงจะสามารถเลือกคำตอบให้ให้ความหมายสอดคล้องกับประโยคตามที่ต้องการรวมทั้งความหมายของคำศัพท์และความถูกต้องในด้านไวยากรณ์ด้วย

2. ให้เลือกตอบคำที่มีความสัมพันธ์กัน (Associated Word) ลักษณะของแบบทดสอบประเภทนี้ ให้นักเรียนได้รู้จักเลือกคำที่คิดว่ามีความสัมพันธ์กันมาเลือกตอบ แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

2.1 Recognition ให้เลือกคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำที่กำหนดให้จากกลุ่มคำที่กำหนดให้ในแต่ละกลุ่มคำ

2.2 Production ให้นักเรียนระบุประเภทหรือชนิดของกลุ่มคำที่กำหนดไว้ ซึ่งมี ส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกัน

3. การจับคู่ (Matching) แบบทดสอบประเภทนี้ เป็นการทดสอบความหมายของ คำศัพท์ในประโยคที่ต้องการ หรือเป็นการทดสอบการใช้คำ Idiom และ Function word ต่างๆ ให้ได้ ความหมายที่ถูกต้องในประโยค เช่น

3.1 กำหนดกลุ่มคำ และให้ผู้เรียนเลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคหรือ ข้อความให้ได้ใจความ

3.2 กำหนดกลุ่มคำและให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มคำที่ถูกต้องเหมาะสม เติมในประโยค ให้ได้ใจความที่สมบูรณ์

3.3 กำหนดคำและกลุ่มคำ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับ คำที่กำหนดไว้

3.4 กำหนดคำให้ 2 กลุ่ม โดยให้จับคู่คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำที่ต้องการ จากกลุ่มคำที่กำหนดให้

4. การเติมคำ (Completion) แบบทดสอบชนิดนี้ สามารถใช้ทดสอบความหมาย ของคำศัพท์ในลักษณะของคำหรือในรูปประโยคได้ ซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบ เช่น

4.1 ให้เติม Prefix หรือ Suffix ลงในช่องว่าง

4.2 ให้เติมคำลงในช่องว่าง โดยกำหนดตัวอักษรให้บางตัวในแต่ละคำ

5. รูปแบบอื่นๆ นอกเหนือจากรูปแบบทดสอบดังกล่าวแล้ว ครูยังสามารถสร้าง ข้อสอบได้อีกหลายลักษณะในแบบของข้อสอบแบบปรนัย (Objective Tests) คือ

5.1 ให้ผู้เรียนเปลี่ยนคำ (Word Formation) ให้สอดคล้องกับลักษณะของคำที่ใช้ ในประโยคให้ถูกต้องทั้งความหมาย และลักษณะของไวยากรณ์

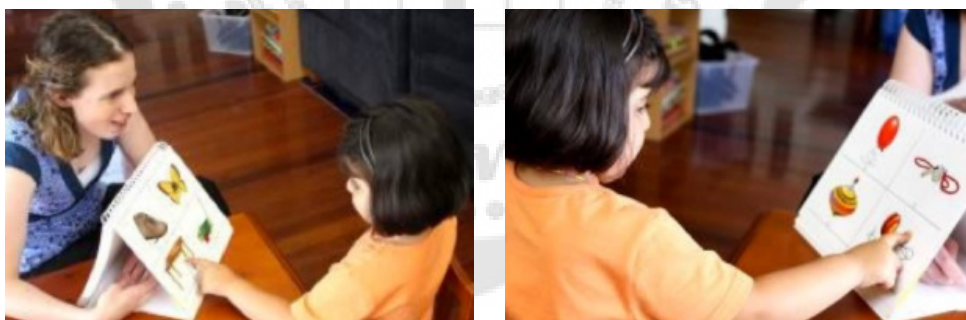
5.2 ให้ผู้เรียนเขียนคำที่มีความหมายตรงตามคำที่กำหนดไว้ ทางด้านซ้ายมือ และอ่านเสียงคำที่อยู่ขวามือ

5.3 ให้ผู้เรียนเขียนคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำที่กำหนดไว้ในประโยค ซึ่ง ข้อทดสอบแบบนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ ความสามารถ เข้าใจความหมายและรู้จักคำศัพท์เป็น จำนวนมากพอสมควร

สรุปได้ว่า ในการทดสอบความรู้คำศัพท์นั้นสามารถที่จะแบ่งออกได้ตามชนิดของ แบบทดสอบนั้นๆ โดยวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายในการวัดความรู้ด้านคำศัพท์ที่แตกต่างกัน ออกไป อาทิเช่น แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดประเมินในวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ และ แบบทดสอบที่วัดประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ และแบบทดสอบวัดประเมินความรู้ใน ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนตามกระบวนการวิชาการสอนภาษา

1.1.7 ตัวอย่างเครื่องมือวัดความเข้าใจศัพท์

สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2545 : 140-142) กล่าวถึง แบบทดสอบศัพท์รูปภาพพีบอดี(The Peabody Picture Vocabulary Test) หรือตัวย่อ PPVT ว่า เป็นแบบทดสอบที่มีความรวดเร็วเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ซึ่งเหมาะจะใช้กับผู้ที่มีไม่สามารถเปล่งเสียงได้อย่างชัดเจน แบบสอบนี้ง่ายต่อการดำเนินการสอบและใช้เวลาเพียงประมาณ 15 นาที หรือน้อยกว่านั้น จึงเป็นประโยชน์สำหรับการใช้เป็นเครื่องมือคัดเลือกในสถานการณ์ที่หาผู้คุมสอบที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้วไม่ได้ แต่ก็จำเป็นต้องทดสอบเป็นรายบุคคล ด้วยเหตุนี้จึงมีตัวอย่างของการใช้สอบศัพท์รูปภาพมีการสำรวจทั่วประเทศเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโครงการเฮดสตาร์ท ซึ่งแบบทดสอบนี้จะประกอบไปด้วยแผ่นรูปภาพจำนวน 150 แผ่น แต่ละแผ่นมีรูปภาพ 4 รูป ดังนี้แสดงเป็นภาพตัวอย่างในรูปที่ 1 ในการดำเนินการสอบ ผู้คุมสอบจะแสดงแผ่นภาพให้ดูพร้อมกับบอกคำศัพท์ที่เป็นตัวเร้าด้วยปาก ผู้รับการทดสอบจะตอบสนองด้วยการชี้หรือวิธีอื่นๆ ที่จะบอกว่ารูปใดบนแผ่นรูปแสดงความหมายคำศัพท์ที่เป็นตัวเร้าได้ดีที่สุด แม้ว่าแบบทดสอบทั้งหมดครอบคลุมพิสัยจากอายุ 2 ขวบครึ่ง ถึง อายุ 18 ปี ผู้รับการทดสอบแต่ละคนจะทำแต่ละแผ่นรูปภาพที่เหมาะสมกับระดับประกอบการของคนเท่านั้น ระดับประกอบการนี้กำหนดโดยการตอบถูกติดต่อกันจนมีการตอบผิดเกิดขึ้น หรือจากการตอบผิดติดต่อกันลงมาถึงระดับตอบได้ถูกต้อง คะแนนดิบสามารถแปลงเป็นอายุจิต ไอคิวเบียงเบนหรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ แบบทดสอบนี้ไม่มีการจำกัดเวลา และมีชุดสลับสองชุด ซึ่งทำโดยการใช้รูปภาพชุดเดิม แต่ใช้ศัพท์เป็นตัวเร้าต่างกัน

ภาพประกอบ 2 ตัวอย่างการทดสอบแบบ PPVT

ที่มา: Lochi Study team. (2011 : Online)

กลุ่มตัวอย่างมาตรฐานของ PPVT มีอายุจาก 2 ขวบครึ่ง ถึง 18 ปี จำนวน 4,012 คนในเมืองแนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี และบริเวณที่ใกล้เคียง ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแบบสลับชุดอายุต่างๆ ในกลุ่มตัวอย่างมาตรฐานมีพิสัยจาก .67 ถึง .84 การทดสอบกับบุคคลปัญญาอ่อนและบุคคลทุพพลภาพทางกายในตอนต้นต่อมาก็พบค่าสัมประสิทธิ์ในพิสัยเดียวกัน ความตรงของแบบทดสอบตอน

แรกยึดถือเกณฑ์การจำแนกอายุ หลังจากที่ได้ตีพิมพ์แล้วได้มีการนำแบบทดสอบนี้ไปใช้กับบุคคลปกติ บุคคลปัญญาอ่อน บุคคลพื้เพื่อนทางอารมณ์ และบุคคลทุพพลภาพทางการศึกษาเหล่านี้ พบค่าสัมประสิทธิ์ความตรงอยู่ในชั้น .60 เมื่อสหสัมพันธ์กับมาตรฐานเชาวน์ปัญญาภายในกลุ่มที่มีอายุใกล้เคียงกัน ความสหสัมพันธ์แบบทดสอบเชิงถ้อยคำ มีค่าสูงกว่ากับแบบทดสอบการค้นพบนี้ ไม่เป็นที่น่าสงสัยแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังมีหลักฐานแสดงว่าแบบทดสอบมีความตรงร่วมสมัยและความตรงตามคำทำนายในระดับปานกลางเมื่อเทียบกับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ

1.1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในประเทศ

วรรณพร ศิลาขาว (2538: 79) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีภาพประกอบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่าด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบกับนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่า และในส่วนของความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบภายหลังการสอน เมื่อทิ้งช่วงไป 2 สัปดาห์ มีความคงทนในการสะกดคำ ทราบความหมายและใช้คำได้ถูกต้องในประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่า

นฤมล กรกระโทก. (2550: 94-95) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กปฐมวัย และนำหนักสำคัญของตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนไพเราะวิทยา จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 135 คน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับความเข้าใจคำศัพท์ เป็นดังนี้ คือ ด้านตัวนักเรียน ได้แก่ เพศ ความคิดสร้างสรรค์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .028 ถึง .557 โดยความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจคำศัพท์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา ลำดับที่เกิด ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจคำศัพท์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรที่เหลือนอกนั้นมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจ

คำศัพท์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระกับความเข้าใจคำศัพท์ที่มีค่าเท่ากับ .740 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายความแปรผันร่วมของความเข้าใจคำศัพท์ได้ร้อยละ 54.8 ในส่วนด้านสุดท้ายคือ ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระที่ส่งผลผลความเข้าใจคำศัพท์ ด้านตัวนักเรียนได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ส่งผลร้อยละ 20.382 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเพศส่งผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านครอบครัวได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ส่งผลร้อยละ 8.032 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ส่งผลร้อยละ 7.379 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม ส่งผลร้อยละ 7.179 และการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง ส่งผลร้อยละ 13.705 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรหุ่นระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา ลำดับที่การเกิด ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ ส่งผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พรณี โชตพงษ์. (2552: 45) ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะที่มีต่อความรู้ด้านคำศัพท์ ความคงทนในการเรียนรู้ศัพท์ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดปากบ่อ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านผลการเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีผลต่างคะแนนของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเป็นกิจกรรมหลักในบทเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

งานวิจัยต่างประเทศ

ดิกเกอร์สัน (Dickerson. 1976: 6456-A) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับ 1 โดยใช้เกมการเคลื่อนไหว (Active Games) เกมเฉื่อย (Passive Games) และกิจกรรมปกติ (Traditional Activity) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 1 จำนวน 274 คน เป็นนักเรียนหญิง 128 คน นักเรียนชาย 146 คน แต่ละกลุ่มได้รับการปฏิบัติดังนี้ กลุ่มเกมการเคลื่อนไหว เป็นการเล่นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย กลุ่มเกมเฉื่อยจะเล่นได้โดยใช้บัตรคำและกระดานดำ กลุ่มปกติใช้สมุดแบบฝึกหัด ผลการทดลองปรากฏว่า

1. กลุ่มเกมการเคลื่อนไหวผู้มีผลสัมฤทธิ์ในการจำแนกศัพท์สูงกว่ากลุ่มเกมเฉื่อยและกลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ
2. กลุ่มเกมเฉื่อยมีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์สูงกว่าที่ใช้ในกิจกรรมปกติ

3. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มเกมการเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ในการจำสูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้เกมเฉื่อย

4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้เกมเฉื่อย มีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์สูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้กิจกรรมปกติ

5. ในกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

เครก (Craig, 1991: 2263) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เกมที่มีต่อทัศนคติต่อโรงเรียนของเด็กชายผิวสี ระดับ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายผิวสีระดับ 3 จำนวน 112 คน คัดเลือกจากโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองนิวยอร์ก เป็นนักเรียนที่เรียนอ่อน 61 คน เรียนปานกลาง 51 คน โดยใช้เกมเข้าไปในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และศิลปะด้านภาษาในกลุ่มทดลอง ส่วนนักเรียนที่เป็นกลุ่มควบคุมสอนวิธีธรรมดาไม่ได้ใช้เกมเข้าไปประกอบการสอน ผลการวิจัยปรากฏว่า ถ้านำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานๆ ก็จะส่งผลต่อทัศนคติและคุณภาพทางการเรียนการสอนในทางบวกได้

2. การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัย

2.1.1 ทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้า

การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า กับการตอบสนองของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไคค์ (เจนนีรา สิบศรี, 2553: 48-49; อ้างอิงจาก Thorndike Law of Learning ค.ศ. 1815-1949.) เชื่อว่า การเรียนรู้เกิดจาก การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบซึ่งสรุปไว้เป็นกฎแห่งการเรียนรู้ 3 ประการดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง สภาพความพร้อมหรือความพร้อมภาวะของผู้เรียน ทั้งทางด้านร่างกาย อวัยวะต่างๆในการเรียนรู้และจิตใจ รวมทั้งพื้นฐานประสบการณ์เดิมที่จะเชื่อมโยงกับความรู้หรือสิ่งใหม่ตลอดจนความสนใจ ความเข้าใจต่อสิ่งที่เรียน ถ้าผู้เรียนเกิดมีความพร้อมตามองค์ประกอบดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) หมายถึง การเรียนรู้ของเด็กจะดีขึ้น ถ้าผลของการกระทำนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางดี ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความสนใจ เด็กมีทักษะ แสดงว่าเด็กสัมฤทธิ์ผล (Achievement) คือ ความสนุกสนาน ความพอใจ แต่ในทางกลับกัน ถ้าผลของการกระทำนั้นไม่ดี เป็นกฎเกี่ยวกับการให้รางวัล ไม่ควรทำโทษหรือตำหนิ ครูอาจทำได้เหมือนกันแต่ต้องบอกเหตุผลว่าทำไม เพราะเหตุใดด้วย มิฉะนั้นจะเกิดปัญหาอย่างยิ่งขึ้น กฎการฝึกหัดแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

2.1 กฎแห่งการใช้ (Law of Use) หมายถึง การฝึกฝน การตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่เสมอย่อมทำให้เกิดพันธะที่แน่นแฟ้นระหว่างสิ่งเร้ากับสิ่งตอบสนอง เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วได้นำเอาสิ่งที่ได้ไปใช้อยู่เสมอ ก็จะทำให้การเรียนรู้เกิดความมั่นคงถาวรไม่ลืม

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disuse) หมายถึง การไม่ได้ฝึกฝน หรือไม่ได้ใช้ไม่ได้กระทำบ่อยๆ ย่อมทำให้ความมั่นคงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองอ่อนกำลังลง หรือลดความเข้มลงหรือเมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วไม่ได้ทำความรู้ไปใช้ หรือไม่เคยใช้ ย่อมทำให้การทํากิจกรรมนั้นไม่ดีเท่าที่ควรหรืออาจจะทำให้ความรู้นั้นลืมนั่นสิ้นไป

3. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อการที่บุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมที่จะเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ต่อไป ซึ่ง พรพริณ ช. เจนจิต (2545: 167-168) ได้กล่าวถึง การทฤษฎีที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ไว้ว่า คือ การใช้หลักความใกล้ชิด การใช้สิ่งเร้า และการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพึงพอใจ หลักการฝึกหัด การให้นักเรียนได้ทํากิจกรรมาซ้ําๆ เพื่อช่วยสร้าง ความรู้ ความเข้าใจ และใช้กฎแห่งผลคือ การให้นักเรียนทราบผลการทํางานของตน เช่น การเฉลยคำตอบหรือทราบผลการทํางานอย่างรวดเร็วและจงใจนักเรียน

การทำทฤษฎีของธอร์นไดค์ไปใช้ในการจัดการศึกษาปฐมวัย ในการจัดการศึกษาปฐมวัย ครูหรือนักการศึกษาสามารถนำแนวคิดของธอร์นไดค์ไปใช้ได้ดังนี้

1. การจัดสิ่งเร้าที่จะกระตุ้นให้เด็กเกิดการตอบสนอง โดยการสร้างแรงจูงใจ การให้รางวัลเพื่อให้เกิดความพอใจในการเรียนรู้
2. จัดหาอุปกรณ์ที่น่าสนใจ เหมาะแก่การเรียนรู้ เพื่อทำให้เด็กพอใจการเรียนรู้
3. ให้เด็กได้มีโอกาสฝึกฝนปฏิบัติหรือทำแบบฝึกหัดบ่อยๆ จนทำได้อย่างคล่องแคล่วและมีแรงจูงใจ มีความสนใจ เข้าถึงเป้าหมายและคุณค่าของสิ่งที่ทำ ทั้งนี้เพราะเด็กในวัยนี้ต้องการได้รับการฝึกฝนให้เกิดทักษะ
4. การฝึกฝนไม่ควรกระทำนานๆ จนเด็กรู้สึกจำเจเกิดความเบื่อหน่าย เพราะเด็กในวัยนี้มีความสนใจต่ำ เมื่อรู้สึกว่าการลดความสนใจในสิ่งที่ควรเปลี่ยนกิจกรรมเป็นอย่างอื่น หรือจัดกิจกรรมหลากหลายให้เด็กได้มีโอกาสฝึกทักษะ

จากการศึกษาหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า สิ่งเร้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการตอบสนองของเด็กและเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการแสดงพฤติกรรม ดังนั้นการใช้สื่อที่เป็นสิ่งเร้า จะช่วยเพิ่มการกระตุ้นทักษะต่างๆ ของเด็กได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ผู้วิจัยจึง ได้นำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูนมาเป็นสื่อในการที่จะพัฒนาทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยอาศัยเทคนิคในการที่ทำให้ตัวละครคำศัพท์เคลื่อนไหว เพื่อเป็นสิ่งเร้าให้กับเด็กให้เกิดความสนใจ เพื่อให้เด็กได้เกิดจินตนาการและมาสามารถที่จะถ่ายทอดเรื่องราวออกมาได้ดีมากขึ้น

2.1.2 ความหมายของภาพเคลื่อนไหว

จากการศึกษาความหมายและความสำคัญของการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและความสำคัญของการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวดังนี้

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542: 72) กล่าวว่า เด็กชอบภาพสีมากกว่าภาพขาวดำ ชอบภาพที่มีสีสันสวยงาม ภาพที่ให้ชีวิต และชอบภาพที่ดูง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน

เจนจิรา สืบศรี (2553: 55) ได้ให้ความหมายของการ์ตูน คือ ภาพวาดที่เป็นสัญลักษณ์ จำลองมาจากความคิด เป็นภาพวาดง่าย ๆ เป็นภาพที่ไม่เหมือนภาพในโลกของความเป็นจริง เป็นภาพล้อเลียนที่แสดงออกมาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน ล้อเลียน เสียดสี ในทางการเมืองสังคมได้

พรจันทร์ จันทร์วิมล (2540: 77-78) ได้กล่าวถึง ภาพการ์ตูนได้เป็นที่ยอมรับทางสังคมทั่วไป จึงมีผู้แบ่งฐานะของการ์ตูนออกไว้หลายระดับดังนี้

1. ในฐานะศิลปะลายเส้น (Graphic Art) ลักษณะของภาพการ์ตูนต้องอาศัยทักษะและฝีมือที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ในการเขียนภาพออกมาเป็นลายเส้นที่สวยงาม มีน้ำหนักเส้นอ่อนแก่ หนักเบา และใช้สติปัญญาจัดวางลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่อง

2. ในฐานะงานวรรณกรรม (Literature) การ์ตูนเป็นสื่อประเภทหนึ่งในการเล่าเรื่อง โดยมีเทคนิควิธีการนำเสนอเรื่องอย่างมีขั้นตอน ความคิดสร้างสรรค์ในเชิงศิลปะชั้นสูง เปรียบได้กับงานวรรณกรรมที่ใช้ขั้นตอนการนำเสนอเรื่องด้วยตัวหนังสือ เพียงแต่การ์ตูนนำเสนอด้วยภาพ

3. ในฐานะศิลปะการละคร (Drama) การ์ตูนเป็นพัฒนาการสืบต่อจากศิลปะการละครเนื่องจากมีบทสนทนาโต้ตอบ มีการดำเนินเรื่องตัดต่อและทำทางการแสดง เช่นเดียวกับการแสดงละครเวที

4. การ์ตูนและภาพยนตร์ (Cartoon and Picture) นิยายภาพและการ์ตูนที่ได้รับความนิยมสูงมักจะนำไปสร้างภาพยนตร์ และในขณะเดียวกันภาพยนตร์การ์ตูนหลายเรื่องถูกนำมาสร้างเป็นการ์ตูน

5. ภาพยนตร์และนิยายภาพ (Picture and Illustrated Tale) ภาพยนตร์กับนิยายภาพนับว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมากที่สุด ด้วยว่านิยายมีลักษณะการนำเสนอเหมือนภาพยนตร์ไม่ว่าจะเป็นมุกตลก หรือตำแหน่งของตัวละคร

สำราญ ผลดี (2547: 6) ได้ทำการสรุปและให้ความหมายของการ์ตูนไว้ ดังนี้

1. เป็นภาพวาดในลักษณะที่ไม่เหมือนจริง แต่มีเค้าโครงรูปร่างลักษณะมาจากของจริงทว่ามีการต่อเติม ดัดแปลงเพิ่มเติมจนมีลักษณะไย่เย่หรือผิดเพี้ยนไปในที่สุดทั้งคน สัตว์ หรือแม้แต่สิ่งของ

2. ผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นอย่างง่าย ๆ รวดเร็ว จากสิ่งที่ได้พบเห็นเพื่อถ่ายทอดความประทับใจจากสิ่งนั้นๆ เช่น การวาดรูปสัตว์ต่างๆ จากการทัศนศึกษา เป็นต้น

3. ศิลปะการสร้างสรรค์ที่อาศัยความเรียบง่ายในการถ่ายทอด เพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างกัน โดยใช้ลักษณะทางธรรมชาติ รูปทรงเลขาคณิต รูปทรงอิสระ หรือหลายรูปแบบมารวมกัน เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. การวาดภาพที่ผนวกที่จินตนาการของผู้วาดกับเค้าโครงความจริงที่พบเห็นออกมาเป็นงานศิลปะ รูปแบบที่ออกมามีทั้งใกล้เคียงความจริงและบางครั้งก็แทบไม่เหลือเค้าโครงเลยก็ได้ เช่น การวาดการ์ตูนที่เป็นมนุษย์อวกาศมีแขนมีขาเหมือนคน แต่มีหน้าตาแปลกประหลาด เป็นต้น

5. ศิลปะการวาดภาพด้วยความเรียบง่ายที่ผสมผสานกับจินตนาการของผู้วาดให้ออกมาลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เพื่อสื่อความหมายหรือถ่ายทอดประสบการณ์ เรื่องราว เหตุการณ์ที่พบเห็น ด้วยวิธีการใดอย่างหนึ่ง โดยอาศัยรูปทรงธรรมชาติที่พบเห็น แล้วดัดแปลง แก้ไขตัดทอนรายละเอียดที่ต้องการออกจนมีรูปแบบที่สามารถสื่อความเข้าใจระหว่างกัน

จามรี ศิริภัทร (2552: 95) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการ์ตูน ดังนี้

1. ช่วยถ่ายทอดเรื่องราว ความคิด อารมณ์ขัน การกระทำ และดึงดูดความสนใจผู้ชม

2. ลักษณะที่ดีประจำตัวการ์ตูน คือ แสดงให้เห็นเพียงแนวคิดเดียว อาจเป็นภาพเสียดสี ล้อเลียน

สรุปได้ว่า การ์ตูนเป็นภาพวาดเชิงสัญลักษณ์ที่ออกมาจากจินตนาการ หรือสภาพแวดล้อมรอบตัว และสามารถสื่อความหมายออกมาแบบสร้างสรรค์ โดยอาจที่จะล้อเลียน คน สิ่งของ สัตว์ หรือเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้ดูมีอารมณ์ขัน ลักษณะของภาพอาจจะไม่เหมือนจริง แต่มีเค้าโครงของรูปร่างลักษณะมาจากของจริง ซึ่งสามารถที่จะสื่อความหมายเป็นเรื่องราวให้ผู้ดูเข้าใจได้

2.1.3 ความสำคัญของภาพเคลื่อนไหว

2.1.4 ประเภทของภาพเคลื่อนไหว

พรจันทร์ จันทวิมล และคนอื่นๆ (2540: 80-81) ได้แบ่งประเภทของภาพเคลื่อนไหวตามประโยชน์ในการใช้งานได้ 7 ประเภทคือ

1. ภาพล้อสังคม (Gag Cartoon) มักเป็นภาพเชิงล้อ (Caricature) โดยนักเขียนการ์ตูนภาพล้อโดยเฉพาะ นิยมพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสาร

2. ภาพล้อการเมือง (Political and Editional Cartoon) หมายถึง เป็นการวาดหน้าบุคคลหรือนักการเมืองที่กำลังเป็นข่าว หรือ สร้างชื่อเสียง บางครั้งใช้ตัวละครอื่นๆ แสดงแทนในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง โดยมีจุดมุ่งหมายกระตุ้นให้ผู้อ่านเห็นเชิงตรงกันข้าม หรือขบขัน เสียดสี

3. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon) หมายถึง การ์ตูนประเภทนี้จะขายความน่ารักหรือเป็นตัวดึงดูดของการ์ตูนในโทรทัศน์ เพื่อนำมาเป็นตัวดึงดูดความสนใจ ของ

กลุ่มเป้าหมาย ส่วนใหญ่จะอยู่ในกล่อง ห่อหรือซองใส่ขนม ในโปสเตอร์ เกี่ยวกับเด็ก จะมีสีสวยงาม สะดุดตา การ์ตูนที่ใช้ในงานโฆษณาชวนเชื่อในสินค้าของตน ลักษณะการ์ตูนอาจเป็น 2 มิติ หรือหุ่น การ์ตูน 3 มิติ

4. การ์ตูนประชาสัมพันธ์ (Public Relations Cartoon) เป็นลักษณะการ์ตูนใน ลักษณะเดียวกันกับการ์ตูนโฆษณา แต่ต่างกันที่วัตถุประสงค์ว่า การ์ตูนประชาสัมพันธ์เป็นตัว การ์ตูนที่ประดับตกแต่ง เพื่อกระตุ้นในการบอกข่าวแจ้งข่าวให้ผู้อื่นได้ทราบ โดยมีได้มุ่งหวังผล ทางด้านการค้าเหมือนการ์ตูนโฆษณา

5. การ์ตูนล้อเลียน (Caricature Cartoon) การ์ตูนที่เขียนในเชิงล้อเลียนบุคคลให้ ดูตลก ขบขัน โดยวาดบุคลิกลักษณะเกินความจริง

6. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoon) หมายถึง การ์ตูนเคลื่อนไหวที่ใช้วิธี วาดจำนวนมากๆ ในการเคลื่อนที่แต่ละจุด เพราะต้อง ใช้หลักการเดียวการสร้างภาพยนตร์ปกติ คือ 1 วินาทีจะมีภาพเคลื่อนไป 24 ภาพดังนั้นการ์ตูนก้าวเดิน 1 ก้าวต้องวาด ให้ค่อยๆ ขยับขาไป 24 ภาพ ปัจจุบันมีคอมพิวเตอร์ช่วย copy ทำให้สะดวกขึ้นและการลงสีก็ใช้โปรแกรม Photoshop ตกแต่งมีโปรแกรมสร้างภาพแอนิเมชันมาสนับสนุน และภาพยนตร์ การ์ตูนยุคใหม่จะทำภาพ 3 มิติ คล้ายคนจริง

7. การ์ตูนเรื่องยาว (Comic serial Cartoon) หมายถึง การ์ตูนที่เขียนจาก นวนิยาย นิทาน หรือบทละคร อาจจะจบในเล่มเดียวหรือหลายเล่มจบ ผู้เขียนต้องวาดหน้าตาและ บุคลิกของตัวแสดงให้เหมือนเดิมตลอดจนกว่าจะจบเรื่อง ปัจจุบันมีการ์ตูนญี่ปุ่น แปลเป็นภาษาไทย จำนวนมากและเป็นที่ยอมรับของเยาวชนไทย ผู้อ่านควรพิจารณาเลือกซื้อด้วยเพราะบางเรื่องมีเนื้อหา หรือบทบาทที่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีไทย

จามรี ศิริภัทร (2552: 95) ได้แบ่งประเภทของการ์ตูนที่นำมาใช้เป็นสื่อการสอน แบ่งออกเป็น 3 ชนิดดังนี้

1. การ์ตูน (Cartoons) เป็นภาพที่เขียนขึ้นภายในกรอบเดียวหรือภาพเดียวเพื่อ การสื่อความหมายเพียงแนวคิดเดียวเท่านั้น

2. การ์ตูนเรื่อง (Comics) เป็นลักษณะของการ์ตูนที่เขียนภาพการ์ตูน ต่อเนื่องกันหลายๆ ภาพหรือไม่สามารถแสดงความหมายได้ในภาพเดียว เพื่อเสนอเรื่องราวที่เป็น เรื่องยาว หรือมีเนื้อหาเรื่องราวโดยใช้ตัวแสดงประกอบ

การนำเสนอการ์ตูนเรื่อง มี 2 แบบ ดังนี้

2.1 การนำเสนอเรื่องราวเป็นตอนๆ เรียกว่า การ์ตูนตอน (Comic Strips) ซึ่ง หมายถึง ภาพวาดการ์ตูนที่เขียนขึ้นเป็นตอนๆ เพียง 3-4 กรอบแต่สามารถที่จะสื่อความหมาย เรื่องราวต่างๆ นั้นได้

2.2 การนำเสนอเป็นเรื่องราวของการ์ตูนตลอดทั้งเล่มเรียกว่า หนังสือการ์ตูน (Comic Books) การ์ตูนเรื่อง หมายถึง ภาพการ์ตูนที่ต่อเนื่องกันเพื่อเสนอเรื่องราวเป็นเรื่องราวเป็น เรื่องยาวหลายๆภาพ จบในเล่มเดียวหรือหลายเล่มก็ได้

การ์ตูนเรื่อง เหมาะสำหรับทำหนังสืออ่านเด็กทุกเพศ เพราะอ่านแล้วเข้าใจง่าย ทั้งยังสอดแทรกความรู้ ความคิดและคุณธรรมต่างๆ ที่ต้องการปลูกฝังให้กับผู้เรียน

3. การ์ตูนลายเส้น (Stick Figures) หมายถึง ภาพการ์ตูนที่เขียนขึ้นในลักษณะลายเส้นโดยใช้เส้นง่ายๆ เพื่อแสดงอากัปกริยาของคนหรือสัตว์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเฉพาะส่วนที่สำคัญเท่านั้น ผู้ดูจะเข้าใจภาพการ์ตูนจากลายเส้นที่เขียนขึ้นอย่างง่ายๆ นั้น

สรุปได้ว่า การ์ตูนสามารถที่จะสื่อสารความหมายได้แทนตัวหนังสือหรือคำพูด ทำให้การ์ตูนเป็นภาษาสากลที่เหมาะสมกับทุกเพศ ทุกวัย สามารถเข้าใจ และการ์ตูนสามารถที่จะเล่าเรื่องสื่อความหมายออกมาได้อย่างดี

2.1.5 การใช้ภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อในการสอน

การวิจัยครั้งนี้ได้อาศัยหลักการสร้างภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จากหลักการสร้างหนังกระดาษ ซึ่ง สมใจ บุญอุรุพิภิญโญ (เจนจิรา สืบศรี.2553: 59-60; อ้างอิงจาก สมใจ บุญอุรุพิภิญโญ.2530) ได้กล่าวถึงหลักการไว้ดังนี้

1. เตรียมตัวผู้สอน เป็นการเตรียมความพร้อมของผู้สอนก่อนนำเสนอการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวไปใช้ โดยครูผู้สอนจะต้องเลือกภาพให้เหมาะสมกับเนื้อหา ความสนใจ และวัยของผู้เรียน และศึกษาวิธีการใช้ภาพให้ถูกต้องก่อนนำไปใช้ เพื่อช่วยให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่น และสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานแก่ผู้เรียน

2. เตรียมตัวผู้เรียน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ และในขณะเดียวกันก็แนะนำให้ผู้เรียนฝึกทักษะการรับรู้ทางสายตา เช่น การสังเกต และรู้จักเก็บรายละเอียดที่จำเป็นในภาพไปด้วย

3. นำสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวแนะนำ สาระบุคคล สถานที่ เหตุการณ์และสิ่งทีสอดคล้องและเกี่ยวข้องกับภาพ แล้วฝึกให้นักเรียนพูดเป็นประโยค และเล่าเรื่องประกอบภาพที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหาที่ต้องการสอน

4. นำความรู้มาใช้ และทดสอบความเข้าใจของนักเรียน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนด้วยสื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว เช่น ให้นักเรียนพูดประโยคเกี่ยวกับภาพประกอบการใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวตามจินตนาการ พร้อมทั้งเรียงลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ของภาพเพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด

5. ทบทวน ควรให้เด็กมีโอกาสดูภาพซ้ำอีก จะช่วยให้เข้าใจดียิ่งขึ้น และเป็นการแก้ไขสิ่งที่ยังเข้าใจผิดให้ถูกต้อง

จามรี ศิริภัทร (2552: 97) กล่าวว่า การเลือกการ์ตูนไปใช้ในการเรียนการสอน ผู้สอนควรคำนึงถึงเนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียน วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเลือกการ์ตูนซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นการ์ตูนมีความเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน

2. เป็นการ์ตูนที่ออกแบบง่าย ๆ มีลักษณะเด่นชัด และไม่มีรายละเอียดมาก
3. เป็นการ์ตูนที่มีสัญลักษณ์ซึ่งผู้เรียนคุ้นเคยและเข้าใจความหมายได้ชัดเจนดี

สรุปได้ว่า จากการศึกษาหลักการในการนำภาพยนตร์การ์ตูนไปใช้ในการเรียนการสอนนั้น มีหลากหลายปัจจัยที่ควรคำนึงถึงคือ ความพร้อมต่างๆ อาทิเช่น ความพร้อมของครูผู้สอน ตัวเด็ก และหลักสูตรเนื้อหา ตลอดจนวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ควรที่จะสอดคล้องเหมาะสมตามวัยของเด็กนักเรียน เพื่อที่เด็กนักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.1.6 ประโยชน์ของภาพเคลื่อนไหวต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

จามรี ศิริภัทร (2552: 97) ได้กล่าวถึง การนำการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวไปใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยกระตุ้นหรือสร้างความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนการสอน
 2. ใช้การ์ตูนได้ทุกขั้นตอนของการสอน เช่น การนำเข้าสู่บทเรียน อธิบาย และสรุปบทเรียน
 3. ช่วยอธิบายเนื้อหาบทเรียนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้ดีขึ้น
 4. ใช้การ์ตูนเพื่อสอนเนื้อหาสาระโดยตรง เช่น ประวัติศาสตร์ ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยในชีวิต วรรณคดีและวรรณกรรม เป็นต้น
 5. ใช้เป็นกิจกรรมของนักเรียนในระดับเด็กเล็ก เช่น หัดวาดภาพ เป็นต้น
 6. ใช้เล่าเรื่องประกอบคำบรรยายหรือเล่านิทาน
 7. ใช้การ์ตูนสรุปประเด็นปัญหา ความคิดรวบยอดของบทเรียน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำได้ง่ายขึ้น
 8. ใช้การ์ตูนประกอบแผนภูมิ การจัดป้ายนิเทศ และการจัดนิทรรศการ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและจดจำเนื้อหาบทเรียนได้รวดเร็วขึ้น
 9. ใช้การ์ตูนประกอบภาพโฆษณา เพื่อชักชวนให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ หรือสร้างค่านิยมอันพึงปรารถนา
 10. เป็นสื่อที่ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานและยังผ่อนคลายความตึงเครียดในการเรียนการสอนได้อีกด้วย
 11. ใช้เป็นกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกหัดเขียนการ์ตูนด้วยตนเอง
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545: 279) กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนในการเรียนการสอน ดังนี้
1. ใช้แสดงกิจกรรม ทำทาง อารมณ์ของสิ่งที่กล่าวถึง ประกอบการเล่านิทานหรือเรื่องราวต่างๆ

2. ทำให้การสอนมีชีวิตชีวา ได้รับความสนใจของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเข้าใจ ประเด็นและปัญหาได้เป็นอย่างดี

3. การ์ตูนสามารถสรุปประเด็นปัญหาหรือความคิดหลักของบทเรียนให้เข้าใจได้ง่าย และจำได้ทนนาน

4. ใช้ประกอบการสอนภาษาโดยมีการ์ตูนแสดงกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนแปลภาพ ออกมาเป็นภาษา

5. ใช้การ์ตูนแสดงสถานการณ์ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการอภิปรายเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชาต่างๆ ได้

สมนึก สุวรรณมูล (2542: 41) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาพการ์ตูนในการนำมาใช้ให้ เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้ดังนี้

1. ใช้เป็นหนังสือเสริมประสบการณ์ เพื่อสร้างเสริมนิสัยรักการอ่าน หนังสือภาพ การ์ตูนมีเนื้อหาสนุกสนานดึงดูดใจ โดยแทรกคติเตือนใจ ซึ่งมีส่วนเร่งความสนใจในการอ่านหนังสือ ของเด็ก ทำให้เกิดความชำนาญในการอ่าน

2. ใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมหรือประกอบการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ สามารถ ให้ความรู้วิชาต่างๆ ได้เช่น วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา สุขศึกษา ฯลฯ วิชาเหล่านี้สามารถนำ เนื้อหามาจัดเป็นหน่วยๆ มาจัดทำภาพการ์ตูนประกอบการบรรยายด้วยคำพูด ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้ ทั้งความรู้และความเพลิดเพลินได้

พັນ สุขเจริญ (2525: 33-34) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาพการ์ตูนที่มีต่อการเรียน การสอนไว้ ดังนี้

1. ใช้เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน หรืออาจใช้เป็นตัว นำเข้าสู่บทเรียน

2. ใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจในบทเรียน การเรียนในหลายๆ วิชาสามารถนำ การ์ตูนเข้ามาร่วม ด้วยการเขียนการ์ตูนประกอบบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นกว่าอธิบาย อย่างเดียว

สังเขต นาคไพจิตร (2530: 72) กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนในด้านการเรียนการ สอนไว้ดังนี้

1. กระตุ้นให้เรียน (Motivation) เป็นเครื่องเร้าความสนใจในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี ใช้ได้ทั้งโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยม ทำให้อารมณ์ขันเรียนได้สนุก

2. ใช้อธิบายให้เข้าใจ (Illustration) ใช้ภาพการ์ตูนง่ายๆ อธิบายเนื้อหาวิชาทำให้นักเรียนเข้าใจวิชาที่เรียนดียิ่งขึ้น

3. ใช้เป็นกิจกรรมนักเรียน (Pupil Activity) การให้นักเรียนเขียนภาพการ์ตูนด้วย ตนเอง อธิบายภาพด้วยตนเอง เป็นการสร้างเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

โรเบิร์ตไฮนนิช (Robert Heinich. 1986: 96) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการ์ตูนที่มีต่อ การเรียนการสอนว่าเป็นการ์ตูนเป็นสิ่งที่ยอมรับว่าทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาที่ดีขึ้นได้

การ์ตูนสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนและมีคุณค่าในการทำให้ครูอธิบายความหมายได้ดีมาก โดยที่ผู้เรียนอาจจะไม่มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นมาก่อน ภาพการ์ตูนจะทำให้เกิดภาพลักษณ์ที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เลฟเวอรี (Lavery.1992: 60) ได้กล่าวว่า การ์ตูนและเรื่องประกอบภาพเป็นที่โปรดปรานของเด็กนักเรียนทุกวัย สังเกตได้ง่าย เช่น เมื่อนักเรียนอ่านวารสารจะรีบพลิกไปที่หน้าการ์ตูนก่อนเสมอการ์ตูนโดยทั่วไปเป็นภาพที่มีเนื้อหาประกอบเพียงเล็กน้อย จัดเป็นสื่อที่ทันสมัยที่น่าสนใจ เนื้อหาที่ครูสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในห้องเรียนได้โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเชิงหน้าที่ในสถานการณ์ต่างๆ

สรุปได้ว่า จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาประโยชน์ของการใช้ภาพยนตร์การ์ตูนที่มีต่อการเรียนการสอน กล่าวได้ว่า ภาพยนตร์การ์ตูนเป็นสื่อสิ่งเร้าที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะกระตุ้นความสนใจของเด็ก ทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลินซึ่งเป็นผลต่อยอดให้เกิดความสนใจในการเรียน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการของเด็กและส่งเสริมทักษะในการแสดงออกทางภาษา

2.1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพเคลื่อนไหว

สามารถ เนียมสุวรรณ (2533: 40-41) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนจากการสอนโดยใช้การ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใสประกอบเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะที่มีการสรุปบทเรียนต่างกัน 2 แบบ คือสรุปบทเรียนระหว่างการเรียนและสรุปบทเรียนในตอนท้ายของการเรียนในวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย (จริยศึกษา) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใส ประกอบเครื่องฉายข้ามศีรษะที่มีการสรุปบทเรียนระหว่างการเรียนกับสรุปบทเรียนในตอนท้ายของการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่เรียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใสที่สรุปบทเรียนระหว่างการเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทสรุปท้ายบทเรียน

มาลียา ระวังวงศ์ (2542: 73) ได้ศึกษาความสามารถและความสนใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนเรศราษฎร์) โดยใช้นวัตกรรมหนึ่งกระดาษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้นวัตกรรมหนึ่งกระดาษ เป็นสื่อกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้นวัตกรรมหนึ่งกระดาษเป็นสื่อมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อตามคู่มือครู และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้นวัตกรรมหนึ่งกระดาษเป็นสื่อกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อตามคู่มือครู มีความสนใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จุไรรัตน์ รัตนทอง (2548: 91) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว ผลการศึกษาพบว่าด้านการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อการ์ตูน

ภาพเคลื่อนไหว มีค่าประสิทธิภาพ 86.24/89.17 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ และ ด้านความสามารถทางการเรียนเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว อยู่ในระดับดี และด้านความสามารถทางการเขียนเรื่องนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนเขียนเรื่องโดยใช้สื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหวสูงขึ้น

ศักดิ์ชัย บุญทองดี (2548: 63) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ความคงทนในการจำและความพึงพอใจต่อการเรียนสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 จากการใช้การ์ตูนเคลื่อนไหว 2 รูปแบบ ผลการศึกษาพบว่า การ์ตูนเคลื่อนไหว 2 รูปแบบที่มีต่อการเรียนสาระสังคมศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรมเรื่อง สิทธิและหน้าที่ของพลเมืองไทย ในหัวข้อ “บทบาทหน้าที่ในฐานะสมาชิกของชุมชนที่เราอยู่อาศัย” จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคการผลิตสื่อ และผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ประเมินให้การ์ตูนเคลื่อนไหว 2รูปแบบ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ ดี-ดีมาก และมีความคงทนในการจำสูงกว่า นักเรียนที่เรียนจากการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวแบบไม่รู้จัก

บทที่ 3

วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยเรื่องความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) มีลำดับขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนศิริวิทยา สังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 20 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนศิริวิทยา อำเภอ พระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ สังกัดการศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้วิจัยมีดังนี้

1. สื่อภาพเคลื่อนไหว
2. แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
3. แบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 แบบดังนี้

3.1 แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์

3.2 แบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยค

ขั้นตอนการสร้างสื่อภาพเคลื่อนไหว

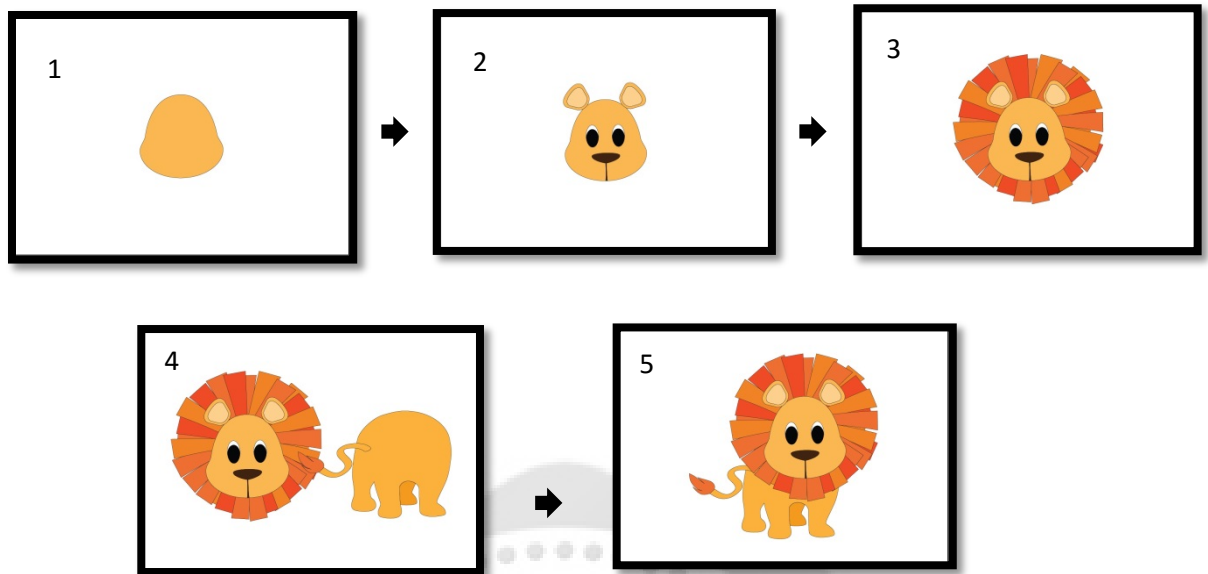
การสร้างสื่อภาพเคลื่อนไหว มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว ได้แก่ การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียน เรื่อง โดยการใช้สื่อภาพการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว ของเจนจิรา สืบศรี (2545) และแนวทางการจัดทำสื่อสำหรับเด็กของจินตนา ไบกายูชี (2543) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดสร้างสื่อภาพเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับเด็ก

2. การคัดเลือกเรื่องการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว โดยได้รับคำแนะนำในการคัดเลือกเรื่องจากผู้เชี่ยวชาญจากหมวดเนื้อเรื่องทั้งหมด 10 เรื่อง คัดเลือกเหลือเพียง 8 เรื่องประกอบไปด้วย สัตว์โลกน่ารัก, การแต่งกาย, ครอบครัวของฉัน, ห้องเรียนของฉัน, ท้องฟ้าแสนสวย, สีอะไรเอ๋ย, ผลไม้แสนอร่อย และการคมนาคม ซึ่งการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวเหล่านี้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 3 ดังนั้นจึงสามารถนำมาพัฒนาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้นได้

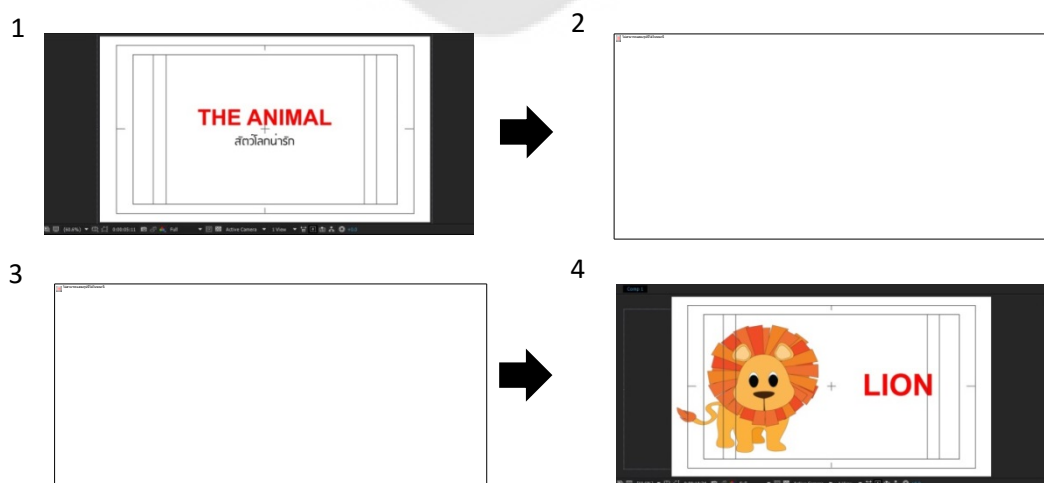
3. จากนั้นทำการวางแผนออกแบบเนื้อเรื่องและตัวละครที่ได้รับโดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำว่า ควรเป็นภาพที่มีสีสันสวยงาม, มีเนื้อเรื่องที่ไม่ซับซ้อนเกินไปสำหรับเด็ก และควรเป็นเรื่องที่สนุกสนาน ใส่ทำนองเพลงให้เหมาะสม ให้ข้อคิด สามารถทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ที่มีผลทำให้ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กสูงขึ้น

4. หลังจากการออกแบบตัวการ์ตูนและเนื้อเรื่องครบทั้ง 8 เรื่องขั้นตอนต่อไปคือการทำการสร้างภาพการ์ตูนจำนวน 40 ภาพจากทั้งหมด 8 เรื่องในคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม Adobe Illustrator CS5 ซึ่งเป็นโปรแกรมสำหรับการออกแบบภาพการ์ตูนโดยเฉพาะ โดยวาดรูปตามเนื้อเรื่องจากข้อ 3 มีขั้นตอนการสร้างจะเริ่มวาดที่ขั้นตอน แยกเป็นส่วนแล้วใส่สีสันให้สวยงาม ตามประกอบของภาพโทนสีและเส้นตัดขอบเหมาะสมกับช่วงวัยของเด็กปฐมวัย ยกตัวอย่างเช่นภาพการ์ตูนสิงโต ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสร้างภาพการ์ตูนภาพสิงโต

5. หลังจากสร้างแบบภาพการ์ตูนครบทั้งหมด 40 ภาพแล้ว ในขั้นตอนต่อไปคือการนำภาพการ์ตูนที่ออกแบบไปดำเนินการต่อในโปรแกรม Adobe After Effect CS5 ซึ่งเป็นโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับการทำภาพเคลื่อนไหว เพื่อให้ได้ภาพการ์ตูนสามารถเคลื่อนไหวได้ตามเนื้อเรื่องที่จัดเตรียมไว้ ทั้งหมด 8 เรื่องๆ ละ 5 คำศัพท์โดยความยาวต่อตอนอยู่ที่ระหว่าง 1 นาที 40 วินาที ถึง 2 นาที โดยภายในเนื้อเรื่องจำลองเป็นสถานที่ต่างๆ โดยมีภาพการ์ตูนและคำศัพท์เป็นส่วนประกอบในเนื้อเรื่อง ยกตัวอย่างตอน สัตว์โลกน่ารัก The Animal

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการสร้างภาพการ์ตูนภาพสิงโต

6. นำภาพเคลื่อนไหว ไปใช้ในกิจกรรม แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ต่อไป

7. นำสื่อภาพเคลื่อนไหว ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว จำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างสื่อภาพเคลื่อนไหว และผู้เชี่ยวชาญด้านการพูด ตรวจสอบภาพเคลื่อนไหว เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดกิจกรรม มีรายชื่อดังนี้

7.1 อาจารย์ณภัทรสร กระรินทร์	ครุ คศ.1
โรงเรียนวัดเทพากร (เลี่ยมมาตุทิศ)
กรุงเทพมหานคร
7.2 คุณวรุตม์ กุลประสูติ	ตำแหน่ง อนิเมชัน ซุปเปอร์ไวเซอร์
บริษัท ไอพีจี มีเดีย แบรินด์
กรุงเทพมหานคร

ผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่านเสนอแนะให้ปรับปรุง ทบทวนจุดประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรม การเกริ่นนำของเนื้อเรื่อง และกำหนดรายละเอียดของคำศัพท์ ปรับการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวให้กระชับขึ้นเพื่อให้เด็กเกิดความสนใจมากขึ้น ปรับสีของตัวละครให้เหมาะสม

8. นำสื่อภาพเคลื่อนไหว มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

9. นำภาพเคลื่อนไหวไปทดลองใช้ (Try out) พร้อมกับแผนการทดลองกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนจำนวน 30 คน และปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งตามความเหมาะสม

ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

การสร้างแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาคู่มือหลักสูตรการจัดการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2556 สำหรับเด็กช่วงอายุ 3-6 ปี และตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย พุทธศักราช 2556 ศึกษาพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ปรัชญาการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปฐมวัย เพื่อเป็นแนวทางในการทำแผนการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย

2. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหว ไปร้องใสวิชาจริยศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการสรุปบทเรียนแตกต่างกัน 2 แบบของสามารถนิยมสุวรรณ (2533), การศึกษาความสามารถและความเข้าใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนรเศรษฐ) โดยใช้นวัตกรรมหนังกระดาษของ

มาลียา ระวีวงศ์ (2542), การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครูของอานุกาญ ฐปาอ่าง (2546), การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียน เรื่อง โดยการใช้สื่อภาพการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวของจุไรรัตน์ ธนุทอง (2548), การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการจำ และความพึงพอใจต่อการเรียนสาระสังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 จากการใช้การ์ตูนเคลื่อนไหว 2 รูปแบบของศักดิ์ชัย บุญทองดี (2548) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

3. ดำเนินการสร้างแผนกิจกรรมการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีจำนวน 24 แผนซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์ เนื้อหา และขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนและการประเมินผล ซึ่งมีวิธีการดำเนินกิจกรรมดังนี้

- ขั้นนำ นำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมที่เหมาะสมโดยเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งดังนี้ การร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง การใช้ปริศนาคำทาย การถามคำถาม เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจและมีความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

- ขั้นดำเนินกิจกรรม โดยก่อนเริ่มกิจกรรม เด็กและครูทำการสร้างข้อตกลงร่วมกัน แล้วจึงเริ่มทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูนโดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

วันที่ 1 เก็บคำศัพท์ เปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอน ๆ ตามเนื้อเรื่องทั้งหมด 5 ครั้งตามคำศัพท์ของแต่ละภาพ ให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำศัพท์ในภาพเคลื่อนไหว และครูคอยกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกพูด

วันที่ 2 เล่นคำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำศัพท์ให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบบัตรคำศัพท์ตามเนื้อเรื่องของภาพเคลื่อนไหว ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอน ๆ ตามเนื้อเรื่อง ทั้งหมด 5 ครั้ง ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันดูบัตรคำศัพท์ให้ตรงกับภาพการ์ตูนในแต่ละตอนนั้นๆ พร้อมทั้งพูดสะกดคำศัพท์ไปพร้อมกัน และทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

วันที่ 3 ใช้คำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรภาพให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบ ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอน ๆ ตามเนื้อเรื่อง โดยแต่ละตอน ครูให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่าย ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง โดยมีครูคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิดในส่วนของ การแต่งประโยคและการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน

-ขั้นสรุป ให้เด็กร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์ตัวละครในเรื่อง
ว่าเป็นอย่างไร และครูถามคำถามกระตุ้นเพื่อให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นและโต้ตอบ

โดยมีคำศัพท์ในการจัดกิจกรรมทั้งหมด 5 คำศัพท์ในระยะเวลา 1 สัปดาห์ จัดกิจกรรม
สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันพุธ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ วันละ 25-30 นาที รวมทั้งสิ้น 8 สัปดาห์

5. นำแผนกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความสอดคล้อง
ของจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การประเมินผล จำนวน 3 ท่าน ได้แก่

5.1 อาจารย์ณภัทรสร กระพันธ์ ครู คศ.1
โรงเรียนวัดเทพากร (เลี่ยมมาตุทิศ)

กรุงเทพมหานคร

5.2 อาจารย์จุฑา สุขใส ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ

กรุงเทพมหานคร

5.3 อาจารย์เบญจจะ คำมะสอน ครูชำนาญการ
โรงเรียนวัดเทพลีลา (สิงหประสิทธิ์วิทยา)

กรุงเทพมหานคร

6. ปรับปรุงแผนการสอนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญ
ดังนี้

6.1 ปรับการเขียนแผนกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6.2 ควรเสริมกิจกรรมให้มีความหลากหลายมากขึ้นเช่น การใช้บัตรภาพและบัตร

คำศัพท์ ควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

7. นำแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้น
อนุบาลปีที่ 3 อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนจำนวน 30 คน และปรับปรุงแก้ไขอีก
ครั้งตามความเหมาะสม

8. นำแผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวไปทำเป็นแผนการเรียนรู้นับจริงเพื่อ
นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์และการแต่งประโยค ดำเนินการ
ตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัด
พัฒนาการทางการพูด ได้แก่ ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่า
นิทานของเนือนอง สันบุญ (2541), ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ

การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบของนงเยาว์ คลินิกคลาย (2543), พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมหทางภาษาของสมาพรสามเตี้ย (2545), ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสาของสมศรี ปาณะโตะชะ (2551), ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพของณภัทรสร จจรจัญญ (2551) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2. สร้างแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 แบบดังนี้

2.1 แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 8 ข้อ มีรายละเอียดดังนี้

การรู้คำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการบอกชื่อสิ่งที่นักเรียนพบเห็น และสามารถพูดเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง

กฎเกณฑ์การให้คะแนนการรู้คำศัพท์

- ไม่พูดหรือพูดคำศัพท์ได้ 1 คำ ให้ 0 คะแนน
- พูดคำศัพท์ได้ 2-3 คำ ให้ 1 คะแนน
- พูดคำศัพท์ได้ 4 คำขึ้นไป ให้ 2 คะแนน

2.2 แบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยค จำนวน 8 ข้อ

การแต่งประโยค หมายถึง ความสามารถในการแต่งประโยคอย่างง่ายจากภาพที่นักเรียนพบเห็น ตามภาพที่กำหนดได้ถูกต้องโดยมีประธาน กริยา กรรม โดยคำศัพท์จะอยู่ในกลุ่มดังต่อไปนี้ (สี, ขนาด, รสชาติ, รูปทรง และ รูปร่าง)

กฎเกณฑ์การให้คะแนนการแต่งประโยค

- ไม่พูดหรือพูดไม่เกี่ยวข้องกับภาพ ให้ 0 คะแนน
- พูดเป็นคำศัพท์ได้แต่ไม่เป็นประโยค ให้ 1 คะแนน
- แต่งประโยคได้ครบถ้วนถูกต้อง ให้ 2 คะแนน

3. สร้างคู่มือดำเนินการแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

4. นำแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และคู่มือดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามข้อคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่

- 4.1 อาจารย์ จุลศักดิ์ สุขสบาย รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร
(ฝ่ายประถม)กรุงเทพมหานคร
- 4.2 ดร.ปัทมวิษณุ ไบกุลลาบ หัวหน้าสาขาวิชาพื้นฐานการศึกษา
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
จังหวัดพิษณุโลก
- 4.3 ดร.ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 1
จังหวัดราชบุรี

ผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดกับจุดประสงค์ (IOC: Index of Consistency) (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2557: 90) แล้วคัดเลือกข้อที่ได้คะแนนตั้งแต่ 0.67-1.0 จำนวน 40 ข้อซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านเสนอว่า ให้ทำการรูปภาพข้อคำถามจากข้อละ 1 ภาพรวมเป็น 1 ภาพมีทั้งหมด 5 ข้อ ปรับปรุงข้อคำถาม ชี้แนะหลักการอธิบายเด็กก่อนทดสอบ ปรับปรุงความเหมาะสมของภาพที่ไม่ชัดเจน ในหมวดห้องเรียนโดยทำการเพิ่มภาพนาฬิกาขึ้นเพื่อความหลากหลาย เพิ่มฉากหลังของตัวภาพการ์ตูนเพื่อให้แบบวัดมีความน่าสนใจมากขึ้น เพิ่มเส้นตัดขอบภาพการ์ตูนให้มีความหนาขึ้น

5. ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นตรงกัน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ใน 3 ท่านให้เหมาะสม

6. นำแบบวัดที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดสอบกับเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศิริวิทยา อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha) (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2557: 101) ได้ค่าดังนี้

- ด้านที่ 1 แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ จำนวน 8 ข้อ มีค่าแอลฟา .744
- ด้านที่ 2 แบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยค จำนวน 8 ข้อ มีค่าแอลฟา .706
- และเมื่อนำมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับจำนวน 16 ข้อ มีค่าแอลฟา .801
ซึ่งมีความเชื่อมั่นสูงเพียงพอเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

7. จัดทำเป็นแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์และจัดทำคู่มือแบบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

8. โดยผู้วิจัยจัดทำเกณฑ์การประเมินผลดังนี้

8.1 แบบวัดความสามารถทางด้านการรู้คำศัพท์จำนวน 8 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 16 คะแนน มีเกณฑ์ประเมินดังนี้

- 12 – 16 คะแนน มีความสามารถทางด้านการรู้คำศัพท์ อยู่ในระดับ ดี
- 6 – 11 คะแนน มีความสามารถทางด้านการรู้คำศัพท์ อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 0 – 5 คะแนน มีความสามารถทางด้านการรู้คำศัพท์ อยู่ในระดับ ควรปรับปรุง

8.2 แบบวัดความสามารถทางด้านการแต่งประโยค จำนวน 8 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน
คะแนนเต็ม 16 คะแนน มีเกณฑ์ประเมินดังนี้

- 12 – 16 คะแนน มีความสามารถทางด้านการแต่งประโยค อยู่ในระดับ ดี
- 6 – 11 คะแนน มีความสามารถทางด้านการแต่งประโยค อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 0 – 5 คะแนน มีความสามารถทางด้านการแต่งประโยค อยู่ในระดับ ควรปรับปรุง

3. แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยอาศัยการวิจัยแบบการทดลองกลุ่มเดียว, วัดผลก่อนและหลังการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (บุญเชิด ภิญโญ อนันตพงษ์.2526 : 99) มาปรับให้เหมาะสมกับงานวิจัยนี้ ดังแสดงในตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

	Pretest	Treatment	Posttest
กลุ่มทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ

- T₁ แทน การวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง
- X แทน การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
- T₂ แทน การวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

การศึกษาทดลองในครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง ใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ครั้งละ 25-30 นาที รวมทั้งหมด 24 ครั้ง ช่วงเวลา 9.00-9.30 น.
2. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยเลือกห้องเรียนและสุ่มตัวอย่างเด็กนักเรียน จำนวน 20 คน จากนักเรียนทั้งหมด 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง
3. ใช้นักเรียน 20 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างในจัดกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน
4. จัดเตรียมสภาพแวดล้อมและสร้างความคุ้นเคยกับเด็กในกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์
5. ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาทดสอบวัดก่อนกับกลุ่มตัวอย่าง
6. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวรวมระยะเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 5 คำศัพท์ ครั้งละ 25-30 นาที รวมทั้งหมด 24 ครั้ง ช่วงเวลา 9.00-9.30 น.ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 กำหนดการทดลอง

สัปดาห์ ที่	วันที่ทำการ ทดลอง	ชื่อหน่วย/ หมวดคำศัพท์	กิจกรรม	จุดประสงค์ การเรียนรู้
1	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	สัตว์โลกน่ารัก / ANIMAL	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
2	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	การแต่งกาย / CLOTHES	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับเสื้อผ้า 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์

3	1. พุช 2. พฤษ์สบดี 3. ศุกร์	ครอบครัวของฉัน / FAMILY	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
4	1. พุช 2. พฤษ์สบดี 3. ศุกร์	ห้องเรียนของฉัน / CLASSROOM	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับโรงเรียน 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
5	1. พุช 2. พฤษ์สบดี 3. ศุกร์	ท้องฟ้าแสนสวย / SKY	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับท้องฟ้า 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
6	1. พุช 2. พฤษ์สบดี 3. ศุกร์	สีอะไรเอ๋ย / COLOR	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสี 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
7	1. พุช 2. พฤษ์สบดี 3. ศุกร์	ผลไม้แสนอร่อย / FRUIT	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
8	1. พุช 2. พฤษ์สบดี	การคมนาคม / TRANSPORTATION	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่ง 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์

	3. ศุภร์		3. แต่งประโยคสั้น ๆ จาก กิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน	3. ใช้คำศัพท์
--	----------	--	---	---------------

****หมายเหตุ**

คำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้เลือกมาทำการศึกษา มีความสัมพันธ์สอดคล้องเป็นเรื่องเดียวกันกับหน่วยการเรียนรู้ตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 3

7. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองจนครบทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ จากนั้นทำการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองซึ่งใช้แบบวัดชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบครั้งก่อนการทดลอง แล้วนำมาตรวจคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

8. นำข้อมูลที่ได้จากการวัดทักษะทางการพูดไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความพัฒนาการทางด้านการพูด โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2557 : 90) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

4.1.2 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product – Moment Correlation) ที่ปรับแก้ เรียกว่า สัมประสิทธิ์ CITC (Corrected item-total Correlation) (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ 2557: 95)

$$CITC = \frac{Cov(I,T)}{S_I S_T}$$

เมื่อ CITC แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อคำถามกับคะแนนรวมจากข้ออื่นๆ ที่เหลือ

Cov(I,T) แทน ค่าความแปรปรวนร่วมของข้อคำถามกับคะแนนรวมจากข้ออื่นๆ ที่เหลือ
 S_i แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนข้อคำถาม
 S_T แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมจากข้ออื่นๆ ที่เหลือ

4.1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความพัฒนาการทางด้านการพูด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ อัลฟาของ ครอนบัค (Cronbach's Alpha) (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2557: 101) ดังนี้

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อถือได้ของแบบวัด
 K แทน จำนวนข้อของข้อคำถาม
 $\sum S_i^2$ แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
 S_x^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนของนักเรียนและ $S_x^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$
 N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบวัด
 X แทน ค่าของคะแนนของนักเรียนแต่ละคน

4.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.2.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2557 : 75)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

4.2.2 หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2521 : 55)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

4.2.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้านการพูดก่อนและหลังการทดลองด้วยสถิติ t- test for Dependent Sample ไว้สำหรับทดสอบสมมติฐาน(บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์.2557 : 110) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{D}}{S_{\bar{D}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติใน t – distribution
	D	แทน	ค่าความแตกต่างของคะแนน
	N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนน
	\bar{D}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่าง
	$S_{\bar{D}}$	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของมาตรฐานของคะแนน

ความแตกต่าง $S_{\bar{D}} = \frac{S_D}{\sqrt{N}}$

4.2.4 หาค่าขนาดส่งผล (Effect Size) สำหรับ t-test แบบ Dependent Samples โดยใช้สูตร Cohen's d (Cohen, 1988, pp. 19-74) ดังนี้ (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2557: 138)

$$d = \frac{t}{\sqrt{n}}$$

เมื่อ	d	แทน	ค่าขนาดการส่งผลของ Cohen's d
	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

และใช้เกณฑ์การแปลผลค่าขนาดของการส่งผลตามตารางมาตรฐานของ Cohen's ดังนี้

เมื่อ $d = 0.2 - 0.49$ ส่งผลน้อยมาก

$d = 0.5 - 0.79$ ส่งผลปานกลาง

$d = 0.8$ ขึ้นไป ส่งผลมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากทดลอง และการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
K	แทน	คะแนนเต็มรายด้าน
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t. distribution
\bar{D}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่าง
df	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง
P	แทน	ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 3 ค่าขนาดส่งผลของความความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษรายด้านและโดยรวมของโคเฮน (Cohen's d)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังแสดงในตาราง 1 และแปลความหมายคะแนนดังนี้

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N	K	ก่อน			หลัง			สูงขึ้น
			\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	
ด้านการรู้คำศัพท์	20	16	7.10	3.55	ปานกลาง	15.55	.99	ดี	8.45
ด้านการแต่งประโยค	20	16	3.00	2.88	ควรปรับปรุง	13.90	2.04	ดี	10.9
โดยรวม	20	32	5.05	3.21	ควรปรับปรุง	14.72	1.51	ดี	8.9

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 พบว่า หลังจากที่เด็กปฐมวัยได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นทั้ง 2 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการรู้คำศัพท์ ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.10 อยู่ในระดับปานกลาง และหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.55 อยู่ในระดับดี และมีค่าเฉลี่ยด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 8.45

2. ด้านการแต่งประโยค ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 อยู่ในระดับควรปรับปรุง และหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.90 อยู่ในระดับดี และมีค่าเฉลี่ยด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 10.9

สรุปว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวทำให้เด็กมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นทั้ง 2 ด้านคือ ด้านการรู้คำศัพท์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.45 และด้านการแต่งประโยคมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.9

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตาราง 4 การเปรียบเทียบคะแนนความการใช้คำศัพท์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N	ก่อน		หลัง		\bar{D}	t	df	P	แปลผล
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD					
ด้านการรู้คำศัพท์	20	7.10	3.55	15.55	.99	8.40	10.98**	19	.00	มีนัยสำคัญ.
ด้านการแต่งประโยค	20	3.00	2.88	13.90	2.04	10.9	18.23**	19	.00	มีนัยสำคัญ
รวม	20	5.05	3.21	14.72	1.51	9.65	14.63**	19	.00	มีนัยสำคัญ

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 4 พบว่า ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.05 คะแนน และหลังได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.72 คะแนนเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างที่ได้จากการวิเคราะห์จะได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 9.67 คะแนนซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านที่ 1 ความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 7.10 คะแนน ส่วนหลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 15.55 คะแนน เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 8.40 คะแนน จากการทดสอบได้ค่า t เท่ากับ 10.98 และค่า P เท่ากับ 0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ด้านที่ 2 ความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 3.00 คะแนน ส่วนหลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 13.90 คะแนน เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 10.90 คะแนน จากการทดลองได้ค่า t เท่ากับ 18.23 และค่า P เท่ากับ 0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ.01

ตอนที่ 3 ค่าขนาดส่งผลของความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยราย ด้านและโดยรวมของโคเฮน (Cohen's d)

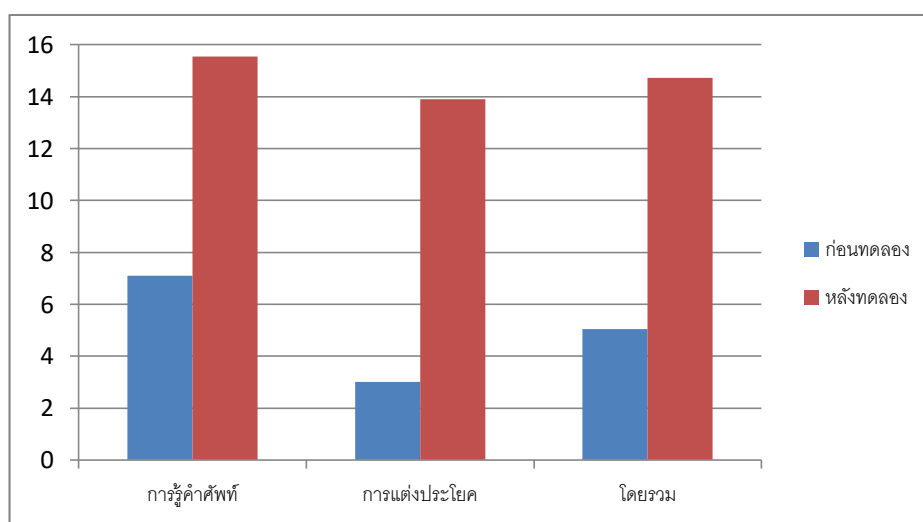
ตาราง 5 ค่าขนาดส่งผล (Effect Size) ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
รายด้านและโดยรวมของโคเฮน (Cohen's d)

ความสามารถการใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	N	t	Cohen's d	ขนาดส่งผล
ด้านการรู้คำศัพท์	20	10.98	2.45	มาก
ด้านการพูดเป็นประโยค	20	18.23	4.07	มาก
โดยรวม	20	14.60	3.26	มาก

ผลการวิเคราะห์ตารางที่ 5 ปรากฏว่าการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีขนาดส่งผลต่อ
ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายด้านและโดยรวมอยู่ในระดับมากโดย
ด้านการรู้คำศัพท์ ($d=2.45$) ด้านการแต่งประโยค ($d=4.07$) และโดยรวม ($d=3.26$)

แสดงว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถด้าน
การรู้คำศัพท์ ด้านการแต่งประโยค และคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็ก
ปฐมวัยโดยรวมสูงขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำแผนภูมิคะแนนเฉลี่ยรายด้านและโดยรวม
ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 การเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษรายด้านและ
โดยรวม ก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเดียว โดยศึกษาเกี่ยวกับความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัย รวมไปถึงผู้ปกครองที่มีความสนใจที่นำการวิจัยไปเป็นแนวทางเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาและส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยให้ยังมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งลำดับขั้นตอนของการวิจัยและผลของการวิจัยสรุปดังนี้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ เป็นเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 20 คนจากจำนวน 30 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวและตัวแปรตามได้แก่ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ทำการศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยจัดทำสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับผู้วิจัยเป็นเวลา 1 สัปดาห์ก่อนการทดลองจริง จากนั้นทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการจัดกิจกรรม (Pretest) โดยใช้แบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและทำการดำเนินการทดลองด้วยตนเองระยะเวลาจำนวน 8 สัปดาห์ เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมครบ 8 สัปดาห์นำแบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาทดสอบอีกครั้ง (Posttest) และนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยได้รับความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวโดยแบ่งออกเป็นสองด้านคือ ด้านการรู้คำศัพท์และด้านการแต่งประโยค เมื่อทำการพิจารณาเป็นรายด้านก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่า

ด้านที่ 1 การรู้คำศัพท์ ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=7.10$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี ($\bar{X}=15.55$) เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 8.45 และได้ค่า P เท่ากับ

0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงให้เห็นว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อนการทดลอง

ด้านที่ 2 การแต่งประโยค ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับควรปรับปรุง ($\bar{X}=14.72$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี ($\bar{X}=13.90$) เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนได้ค่าความแตกต่างเฉลี่ยเท่ากับ 10.90 คะแนน และได้ค่า P เท่ากับ 0.0 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ แสดงให้เห็นว่าหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงขึ้นจากก่อน

รวมทั้งมีขนาดส่งผลต่อความสามารถทางด้านการพูดรายด้านและโดยรวมในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการแต่งประโยค ($d = 4.07$) ด้านการรู้คำศัพท์ ($d = 2.45$) และโดยรวม ($d = 3.26$) สรุปว่าการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการรู้คำศัพท์และด้านการแต่งประโยคสูงขึ้นอย่างชัดเจน

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวผลการวิจัยปรากฏผลดังนี้เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวช่วยส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้นได้ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ว่า

ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวสูงขึ้นหลังจากการทดลองเนื่องจากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กปฐมวัยได้ความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและการแต่งประโยค โดยใช้กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว เป็นตัวสร้างความสนใจที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับการใช้สื่อเป็นสิ่งเร้าของธอร์นไคค์ (เจนจิรา สืบศรี. 2553 : 48-49 ; อ้างอิงจาก Thorndike Law of Learning ค.ศ. 1815-1949.) กล่าวถึง การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของมนุษย์ โดยยึดกฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) คือ เมื่อการที่บุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมจะเกิดความต้องการเรียนรู้ ดังนั้น การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้าง

ความพึงพอใจ โดยการฝึกหัดนั้นคือ การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยสร้าง ความรู้ ความใจ และใช้กฎแห่งผลที่พึงพอใจคือ การให้นักเรียนทราบผลการทำงานของตน เช่น การเฉลยคำตอบที่นักเรียนสนใจอย่างรวดเร็วเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน ดังนั้นพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว คือ คำศัพท์ที่ครูนำมาบอกกล่าวให้เด็กได้เรียนรู้แต่ละครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรม สิ่งเร้าตัวต่อมาก็คือ ภาพการ์ตูนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองที่ใช้การ์ตูนภาพเคลื่อนไหวซึ่งทำให้นักเกิดความสนใจในการที่เข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับโรเบิร์ตไฮนิช (Robert Heinich. 1986 : 96) ได้กล่าวถึง การใช้การ์ตูนภาพเคลื่อนไหวในการเรียนการสอนว่า การ์ตูนภาพเคลื่อนไหวมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเพราะเป็นสิ่งที่ยอมรับว่าทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาที่ดีขึ้นได้ และตัวละครการ์ตูนยังสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนและมีคุณค่าในการทำให้ครูสามารถที่จะอธิบายเนื้อหาต่างๆก่อนการเรียนการสอนได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวคือ การที่เด็กสนใจต่อภาพการ์ตูน คำศัพท์ต่างๆ ที่ครูที่ได้อธิบายที่มาของคำศัพท์แต่ละคำ จากสื่อสิ่งเร้าตัวแรก สิ่งเร้าตัวต่อมาก็คือ การพูดให้เพื่อนฟังและแสดงให้เพื่อนๆ ด้วยการตอบสนองต่อสิ่งเร้าหลายๆ อย่างพร้อมกัน หลังจากการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง จะมีการพูดคุย เกี่ยวกับตัวละครคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้ร่วมกันดูและฝึกพูดไปพร้อมกัน ตัวละครคำศัพท์ต่างๆที่เด็กได้เคยพบเห็นในชีวิตประจำวันหรือไม่เคยได้พบเห็นหรือรู้จักเลย ยกตัวอย่างเช่น คำศัพท์ในกิจกรรมสัปดาห์ที่ 1 สัตว์โลกแสนน่ารัก คือ สิงโตที่อยู่ในหนังสือหรือที่เด็กได้เคยพบเจอ มีตัวขนาดใหญ่ มีขนอยู่แผงคอ มีสีน้ำตาล เป็นต้น เด็กจะมีโอกาสได้สนทนากันในสิ่งที่เด็กได้เคยพบเห็น ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษากับเพื่อนเป็นผลทำให้เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น สอดคล้องกับในทิศทางเดียวกันกับปรัชญาของจอห์น ดิวอี้กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by doing) และเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการได้รับประสบการณ์ตรง (พัฒนา ชัชพงศ์. 2540: 15) ในตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ของการทดลองเด็กกลุ่มตัวอย่างได้มีโอกาสฝึกพูดคำศัพท์ทุกคน ฝึกพูดตลอดทุกสัปดาห์ ฝึกพูดซ้ำๆ ทั้งการพูดเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษโดยมีครูกระตุ้นคอยให้เด็กพูด หากนักเรียนพูดออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ครูพูดนำและให้นักเรียนอ่านริมฝีปากแล้วเปล่งเสียงพูดพร้อมกับครู ถ้านักเรียนพูดไม่ได้ ครูใช้การกระตุ้นเตือนและชี้หน้าด้วยคำพูด ซึ่งสอดคล้องกับกฎการฝึกหัด (Laws of Exercise) ของของธอร์นไดค์ (Thorndike) กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กจะดีขึ้น ถ้าผลของการกระทำนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทิศทางที่ดี จะทำให้เด็กเกิดความสนใจ เสริมการฝึกฝนให้เด็กเกิดทักษะและพัฒนาการ ทำการหมั่นฝึกฝนบ่อยๆ เด็กก็จะได้เรียนรู้จากการสังเกต โดยการฟังในสิ่งที่ครูพูด อ่านริมฝีปากของครูและพูดตามซึ่งสอดคล้องกับเพีย

เจท์ (Piaget) ที่กล่าวพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กในขั้นที่ 2 ก่อนปฏิบัติการ เด็กช่วงอายุ 2-6 ปีจะถือเอาตนเอง เป็นสำคัญ (Self Center) และเรียนรู้จากการสัมผัสและใช้ทุกส่วนของร่างกายในการทำกิจกรรมทั้งนี้เด็ก ๆ เองรวมทั้งครูจะมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่สำคัญทางภาษาร่วมกันซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้คำศัพท์สูงขึ้นแล้ว บรรยากาศในช่วงเวลาที่ทำกิจกรรมร่วมกันก็เป็นส่วนสำคัญที่กระตุ้นให้เด็กได้มีโอกาสในการฝึกใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีระดับพัฒนาการที่สูงขึ้น สอดคล้องกับกุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 115) และสิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (2550: อ้างอิงจาก Bruner. 1960: 60) กล่าวว่า การส่งเสริมและการสร้างบรรยากาศที่ดีที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก เป็นสิ่งที่จำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้สำหรับเด็ก เด็กเกิดการเรียนรู้จากการเลียนเสียงมาเป็นภาษาพูด ทั้งนี้ถ้าครูกระตุ้นพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสม เด็กจะเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น จะเห็นได้จากการวิเคราะห์เปลี่ยนแปลงที่แตกต่างของคะแนนความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง จำแนกรายด้านโดยเรียงลำดับจากพัฒนาน้อยไปหามาก ดังนี้

1. ด้านการรู้คำศัพท์ มีระดับคะแนนที่เพิ่มสูงขึ้น คือ ก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยการรู้คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 7.10 และหลังการทดลองค่าคะแนนอยู่ในระดับดีเท่ากับ 15.55 ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ในเชิงลึกของกิจกรรมในแต่ละวันพบว่า ด้านการเก็บคำศัพท์ เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการเก็บคำศัพท์สูงขึ้นเพราะว่า ก่อนการจัดกิจกรรมเด็กไม่รู้ความหมายของคำศัพท์หรือรู้แต่ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ไม่สามารถที่จะเชื่อมโยงความหมาย หลังจากผ่านการจัดกิจกรรมไป 3 สัปดาห์ เด็กเริ่มมีความสนใจในเนื้อหาใหม่ กระตือรือร้นและให้ความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่มากขึ้น นอกเหนือจากแผนการสอนที่ส่งในการพัฒนาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การจัดสภาพแวดล้อมให้มีความเหมาะสมต่อการเรียนรู้ โดยมีครูคอยชี้แนะส่งผลให้เด็กมีความสามารถในการเก็บคำศัพท์เพิ่มขึ้น ด้านการเล่นคำศัพท์ พบว่า การแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มเพิ่มขึ้นทั้งนี้ครูยังมีการเสริมบัตรคำศัพท์เข้ามาในกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวเพื่อให้เด็กช่วยกันคิด ช่วยกันตอบทำให้เด็กมีความมั่นใจในการตอบคำถามมากขึ้น ทั้งการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบกตหยุดเป็นตอนตามเนื้อเรื่องช่วยให้เด็กสามารถจดจำรายละเอียดได้ดียิ่งขึ้น การที่ครูพูดทบทวนซ้ำ ช่วยให้เกิดการจดจำเชื่อมโยงและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่มีความเกี่ยวข้องกันในแต่หน่วยการเรียนรู้ โดยสอดคล้องกับ(อรนุช ลิมตศิริ. 2542 : 27 ; อ้างอิงจาก Edgar Dale. 1969) ได้กล่าวว่า สื่อเป็นสิ่งสำคัญสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก สื่อที่นำมาใช้กับเด็กต้องเป็นสื่อที่เด็กได้เล่นและมีกิจกรรมเรียนรู้ โดยเฉพาะการ

จัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูที่จะใช้เพื่อช่วยให้การสอนเกิดผลอย่างแท้จริง สื่อต้องเป็นตัวตนที่จับต้องได้เป็นรูปธรรมที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น

2. ด้านการแต่งประโยค มีระดับคะแนนที่เพิ่มสูงขึ้น คือ ก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยการแต่งประโยคอยู่ในระดับควรปรับปรุงเท่ากับ 5.05 และหลังการทดลองค่าคะแนนอยู่ในระดับดีเท่ากับ 13.90 พบว่า การให้เด็กได้ฝึกการแต่งประโยคจากภาพเคลื่อนไหวเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย โดยมี ประธาน กริยา กรรม เรียบเรียงให้มีความหมาย แต่ในช่วง 2 สัปดาห์แรกของการจัดกิจกรรมพบว่า เด็กมีความเขินอายในการแต่งประโยคไม่กล้าแสดงออกเนื่องมาจากเป็นภาษาอังกฤษเด็กไม่กล้าที่จะตอบเพราะกลัวผิด เมื่อเด็กเริ่มคุ้นชินกับการที่ครูยกตัวอย่างการแต่งประโยคจากภาพเคลื่อนไหว เด็กเริ่มเข้าใจและเรียนรู้กับโครงสร้างของประโยค จดจำลักษณะของตัวละครในสื่อภาพเคลื่อนไหวมาแต่งประโยคโดยมีครูคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิดแต่กลุ่ม ยกตัวอย่างเช่นการแต่งประโยค พ่อของฉัน My father is .. เด็กในกลุ่มจะตอบกันว่า tall บ้างหรือ small เด็กสามารถเชื่อมโยงประโยคเข้าไปกับจินตนาการของเด็ก เมื่อผนวกกับกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวที่มีการกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยค ครูก็มีส่วนเสริมคอยชี้แนะการแต่งประโยค ทั้งยังมีบัตรภาพที่เป็นแรงจูงใจแต่ละกลุ่มร่วมกันแต่งประโยค ทำให้บรรยากาศมีความเหมาะสมในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี นอกจากนี้การนำรูปภาพการ์ตูนมาทำเป็นสื่อภาพเคลื่อนไหว ทำให้เด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งหลังการจัดกิจกรรม ครูสนทนาพูดคุยกับเด็กอย่างเป็นกันเอง โดยเลือกข้อความที่ง่ายที่เด็กสามารถเข้าใจ เพื่อให้เด็กได้มีส่วนร่วมช่วยกันตอบเด็กจะได้เรียนรู้คำศัพท์และการแต่งประโยค จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับเด็กในการฝึกฝนการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หรือพูดตอบโต้เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีไม่ตึงเครียดกับเด็กจนเกินไป ให้เด็กได้เข้าใจว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ยากและน่ากลัวอย่างที่คิด การใช้สื่อการสอนที่มีความทันสมัยช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กได้อย่างดี ทำให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่า การใช้สื่ออุปกรณ์เป็นรูปธรรมในการเรียนการสอน จะช่วยให้เด็กเข้าใจในลักษณะต่างๆ ได้ดีขึ้นและสามารถสร้างภาพในใจได้ การสอนโดยใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจได้แจ่มชัดยิ่งขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎี สรรพกิจจำนง (2547: 63) ได้กล่าวว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยในรูปแบบการบูรณาการให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลายได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษา มีโอกาสได้ยินได้รับฟังภาษาที่แตกต่างออกไป ภาษาที่เหมาะสมตามวัย และการใช้ภาพการ์ตูนขนาดใหญ่ที่มีสีสันที่สวยงามจะทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวช่วยส่งเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ของเด็กปฐมวัยได้ดี ทั้งนี้ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนส่งเสริมและฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้จากผลการวิจัยตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ที่เด็กได้รับการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านภาษา ด้านความสามารถการใช้คำศัพท์ที่สูงขึ้น เพราะเด็กได้ลงมือปฏิบัติ ได้ร่วมกิจกรรม ได้ศึกษาจากสื่อการสอนที่เด็กมีความสนใจทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง โดยครูมีบทบาทสำคัญในการเตรียมสภาพแวดล้อมของห้องเรียนและความพร้อมของเด็ก คอยชี้แนะ กระตุ้นเด็กให้เด็กเกิดการตั้งคำถาม และคิดค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเองและภายในกลุ่ม ทำให้บรรยากาศในการเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้เด็กมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2558 :78) กล่าวว่า ครูปฐมวัยเป็นบุคคลที่สำคัญที่จะเป็นผู้พัฒนาเด็กให้บรรลุตามเป้าหมาย ดังนั้น ครูปฐมวัยจึงต้องมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเรียนรู้ การรู้จักใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อช่วยให้เด็กมีความสุขในการเรียน ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจ ที่จะศึกษาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สามารถที่จะศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัยนี้ต่อไป

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

1. ในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวในระยะแรก พบว่า เด็กส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะพูดหรือแสดงออกหรือสนทนาซักถามมากนัก เนื่องจากการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่เด็กยังไม่คุ้นชินเลยทำให้เด็กกลัวที่จะพูดเพราะคิดว่าพูดออกไปหรือพูดผิดจะโดนครูตำหนิได้ แต่เมื่อครูกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกพูดบ้าง ช้าๆ ทำให้เด็กเกิดความสนใจที่จะพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะว่าปราศจากซึ่งความกลัวแล้ว ก็ทำให้เด็กมีความมั่นใจมากขึ้น
2. เมื่อผ่านสัปดาห์ที่ 2 ไปเข้าสู่สัปดาห์ที่ 3 เด็กเริ่มคุ้นเคยกับกับการทำกิจกรรม เด็กๆเริ่มสนใจที่สนทนาโต้ตอบกับครู มีความสนใจในสิ่งที่ครูสอนระหว่างการจัดกิจกรรม เริ่มมีการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อเด็กเริ่มเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษเด็กก็จะเริ่มสนุกกับการทำกิจกรรมในห้องเรียนตามไปด้วย
3. ระหว่างการแบ่งกลุ่มการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 เป็นต้นไปเด็กเริ่มมีการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม รู้จักฟังคำสั่งมากขึ้น รู้จักแบ่งปันซึ่งกันและกัน

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่ตัวเด็กเป็นศูนย์กลางในการวิจัย เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างอิสระมีการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่มระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งในระหว่างการทำกิจกรรม มีข้อควรปฏิบัติดังนี้

1. ในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ควรให้ความสำคัญในการเลือกลักษณะของภาพการ์ตูนให้มีความสอดคล้องในเนื้อหาที่เด็กสนใจอยู่และมีเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนมากนักหรือเรื่องที่ใกล้ตัวเด็กในชีวิตประจำวันเพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม
2. ก่อนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ครูควรจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ในการทำกิจกรรมให้เรียบร้อย จากนั้นควรอธิบายถึงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมให้ชัดเจนรวมไปถึงการสร้างข้อตกลงระหว่างเด็กและครู เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจตรงกัน
3. การจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกคน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวไปศึกษาในตัวแปรอื่นนอกเหนือจากความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น การเรียนรู้แบบจิตปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้จากจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ไปศึกษาต่อยอดกับระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ภาษาไทย โดยแบ่งออกเป็นการ พูดคำศัพท์ พูดเป็นประโยค และพูดเป็นเรื่องราว

บรรณานุกรม

- กรมประชาสัมพันธ์. (2524). *เด็กก่อนวัยเรียน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- กรวิภา สรรพกิจจานง. (2548, เมษายน). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย*, วารสารการศึกษาปฐมวัย. 9(4): 63.
- กณิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร. (2553). *พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2540ข). *คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 (3-6 ปี)*. กรุงเทพฯ : ครุสภา.
- กุลยา ตันติผลลาชีวะ. (2547). *วารสารการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : เอ็ดดิสันเพรสโปรดักส์.
- _____. (2542). *การเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน 3-5 ขวบ*. กรุงเทพฯ : โชติสุขการพิมพ์.
- _____. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : เบริน-เบสบุ๊คส์.
- จรรยา ทองถาวร. (2530). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- จุฑารัตน์ ธานี. (2534). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารและความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุไรรัตน์ ธนุทอง. (2548). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียน เรื่อง โดยการใช้สื่อภาพการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจนจิรา สืบศรี. (2553). *การศึกษาความสามารถพูดเป็นประโยคของนักเรียนปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องที่ใช้สื่อการ์ตูนภาพเคลื่อนไหว*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จามรี ศิริภัทร. (2552). *การออกแบบวัสดุกราฟิกเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จินตนา ไบกาชุกี. (2543). *การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : สวียาสาส์น.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2533). *เอกสารการสอนชุดสื่อการสอนระดับประถมศึกษา 1 หน่วยที่ 7*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณภัทรสร จจรัญญ์. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร. (2524). *การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ตรึงตรา แผลมสมุทร. (2537). *การใช้นวัตกรรมหนังสือพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*

นงเยาว์ แข่งเพ็ญแขและคนอื่นๆ. (2522). *วิธีการสอนกลุ่มทักษะความพร้อมในการเรียนอ่าน*. กรุงเทพฯ โอเดียนสโตร์.

นงเยาว์ คลินิกคลาย. (2543). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นงลักษณ์ งามขำ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย*. วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นภเนตร ธรรมบวร. (2544). *การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤมล กรกระโทก. (2550). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เนื่อน้อง สนับบุญ. (2541). *ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. (2521). *การจัดประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2526). *การทดลองแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2545). *รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องการวัดประเมินการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2557). *ระเบียบวิธีการวิจัยและสถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา Methods and Statistics for Educational Research*. พิมพ์ครั้งที่ 1. ม.ป.ท: ม.ป.พ.

เบญจจะ คำมะสอน. (2544) *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พรรณณี โชติพงศ์. (2552). การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความ
คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์
ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)
- พรรณณีชูทัย เจนจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : เมธีทิปส์.
- พัน สุขเจริญ. (2525,กันยายน). การ์ตูน สื่อการสอนอย่างสำคัญ. วารสารวิทยบริการ.4(1) : 34-39
- พัฒนา ชัชพงศ์. (2540). การจัดประสบการณ์และกิจกรรมระดับปฐมวัย. เอกสารการบรรยายชุดที่ 8
แผนการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- มาลียา ระวังวงศ์. (2542).การศึกษาความสามารถและความเข้าใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก (กักตั้นรเศรษฐ) โดยใช้นวัตกรรมหนังสือ
กระดาษ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รังสรรค์ จันดี. (2541). เอกสารการสอนวิชา ศท ๑๓๐ ภาษาไทย.กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2523). การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างประสบการณ์ด้านภาษาแก่เด็กอนุบาล.เอกสาร
ประกอบการสอนวิชาหลักสูตรและการสอนสำหรับเด็กเล็ก. กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วรรณ โสมประยูร. (2553) การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ บริษัท ยูแพดอินเตอร์ จำกัด.
- วรรณพร ศิลลาขาว. (2538). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่
มีเกมประกอบการสอน. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (2518).พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญ
พัฒน.
- ศักดิ์ชัย บุญทองดี. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการจำ และ
ความพึงพอใจต่อการเรียนสาระสังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่
3 จากการใช้การ์ตูนเคลื่อนไหว 2 รูปแบบ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิธร แสงธนูและคิด พงศ์ทัต. (2541). คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ไทย
วัฒนาพานิช.

- สมใจ บุญอุรพีภิญโญ. (2530). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสำนวนไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการใช้ภาพหนังกระดาษ กับปทานุกรม เป็นสื่อการสอน โรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ. ถ่ายเอกสาร.
- สมนึก สุวรรณมูล. (2542). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูน เรื่องประชากรศึกษา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สมศรี ปาณะโตชะชะ. (2551). ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมส์ทางภาษา. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สันทัต หอมสมบัติ. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สามารถ เนียมสุวรรณ. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนจากการ์ตูนเคลื่อนไหวโปร่งใสวิชาจริยศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการสรุปบทเรียนแตกต่างกัน 2 แบบ. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). แนวการจัดประสบการณ์เด็กเล็ก. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สิริมงคล สุวรรณผา. (2546) ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2542). รายงานการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้าน กับความสามารถทางสติปัญญาของเด็กอายุ 4-7 ปี. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- _____. (2545). การวัดและการประเมินแนวใหม่ : เด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2550). หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2556). *การวัดและประเมินผลแนวใหม่: เด็กปฐมวัย(ปรับปรุงแก้ไข)*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บารากซ์.
- _____. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของเด็กปฐมวัย*. วารสารวิชาการ ศึกษาศาสตร์ ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2558. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุชาติ หล่อนกลาง. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาพนธ์. กรุงเทพฯ ช บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม*. นครสวรรค์: เจ. กรุ๊ป แอดเวอร์ไทซิ่ง/ อินทนนท์การพิมพ์.
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). *การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา*. คณะศึกษาศาสตร์ ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2546). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร
- Blood, Janet R. W. (1996). *What's in a name? The role of name writing in children's literacy acquisition*. University of Virginia.
- Brown, Roger. (1970) *A First Language : The Early Stage*. Cambridge. Mass : Harvard University Press.
- Craige, M.J. (1991, January). "The Effects of Games on the Attitude toward School of Third Grade Black Males," *Dissertation Abstract International*. 51 (7) : 2263
- Dale, Edgar and others.(1999). *Techniques of Teaching Vocabulary*.Rothenham : Field Educational Publication Incorporated.
- Dickerson, DolorcesPowley. (1976, April). "A Comparison of the Use of the Active Game Learning Medium with Passive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid-year First Grade Children with Limited Sight Vocabulary." *Dissertation Abstract International*. 36(10) : 6456-A
- Ghadessy, Morsen. (1988. January). Word Lists and Materials Preparation: A New Approach. *English Teaching Forum*. 17(1): 24-27
- Goodman, K. (1986). *What's Whole in Whole Language*. New Hampshire : Heinemann.

- Lado, Robert. (1996). *Language Learning Teaching and Learning English*. New York :McGraw-Hill.
- Lavery, Clare. (1992). *Using Cartoon in Practical English Teaching*.
- Lochi Study team. (2011). Australia. (Online) แหล่งที่มา
:<http://outcomes.nal.gov.au/ppvt4.html>. 15 มีนาคม 2557.
- Mackey, William. (1997). *Language Teaching Analysis*. London: Green Co.,Ltd.
- McWhorter, Karhleen. (1990). *Academic Reading*. New York: Longman.
- Piaget, J. and Inhelder, B. (1969) *The Psychology of the Child*. New York : Weaver, Helen, Basic Books.
- Pine, J.M.; Lieven, Elena V.M.; & Rowland, C.F. (1997). Single-WorldStage : Relations Between Maternal Speech Characteristics and Children is Vocabulary Composition and Usage. *Child Development*. 68(5) : 807-819
- Read, John. (2000). *Assessing Vocabulary*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Robert, Hinich ; Michael Molenda; & Jame D. Russell. (1986). *Instructional Media And the New Technology of Instructional Second Edition*. London: Collier Macmillan Publishers.
- Stewick.Earl W. (1982). *Teaching and Learning Language*. New York: Cambridge University Press.
- Vygotsky, Lev Semenovich. (1962). *Thought and Language*. Cambridge. Mass : M.I.T.press.

ภาคผนวก ก

- คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
- ตารางการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
- แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

หลักการและเหตุผล

ในปัจจุบันจากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนที่เป็นสิ่งเร้าที่ดีสำหรับเด็ก พบว่าสื่อการเรียนการสอนที่นำมาประยุกต์ในการสอนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่สำคัญ คือ รูปภาพ เนื่องจากรูปภาพนั้นเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญในการดึงดูดความสนใจของเด็กเป็นอันดับแรก และรูปภาพยังสามารถที่จะสื่อความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องที่ทำให้เด็กเกิดจินตนาการ การเรียนรู้ที่สำคัญผู้วิจัยจึงได้จัดทำสื่อภาพเคลื่อนไหวขึ้นเพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการส่งเสริมความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการแต่งประโยคของเด็กปฐมวัย แล้วได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การใช้สื่อภาพเคลื่อนไหวเป็นสิ่งเร้าที่ดี ที่จะทำให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เพิ่มความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมให้เด็กปฐมวัยที่ดีในการพลเมืองอาเซียนที่มีคุณภาพในอนาคต

จุดมุ่งหมาย

เพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ คือ ในด้านการใช้คำศัพท์ และการแต่งประโยค

หลักการจัดกิจกรรม

1. จัดกิจกรรมสื่อภาพเคลื่อนไหวเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ วันละ 25-30 นาที
2. ลักษณะของสื่อภาพเคลื่อนไหวเป็นสื่อภาพการ์ตูนที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็กปฐมวัย และมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ของโรงเรียน โดยเนื้อหาภาพเคลื่อนไหว มีทั้งหมด 8 เรื่อง ได้แก่

2.1 สัตว์โลกน่ารัก (The Animal)	2.5 ท้องฟ้าแสนสวย (The Sky)
2.2 การแต่งกาย (The Cloth)	2.6 สีอะไรเอ๋ย (The Color)
2.3 ครอบครัวของฉัน (The Family)	2.7 ผลไม้แสนอร่อย (The Fruit)
2.4 ห้องเรียนของฉัน (The Classroom)	2.8 การคมนาคม(The Transportation)

3. ลักษณะของตัวกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว โดยการฝึกการใช้คำศัพท์ตามคำศัพท์เนื้อเรื่องในสื่อภาพเคลื่อนไหว

วิธีดำเนินกิจกรรม

การจัดกิจกรรมสื่อภาพเคลื่อนไหว

วันที่ 1 เก็บคำศัพท์ เปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆตามเนื้อเรื่อง ทั้งหมด 5 ครั้งตามคำศัพท์ของแต่ละภาพ ให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำศัพท์ในภาพเคลื่อนไหว และครูคอยกระตุ้นให้เด็กได้ฝึกพูด

วันที่ 2 เล่นคำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรคำศัพท์ให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบบัตรคำศัพท์ตามเนื้อเรื่องของภาพเคลื่อนไหว ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆ ตามเนื้อเรื่อง ทั้งหมด 5 ครั้ง ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันดูบัตรคำศัพท์ให้ตรงกับภาพการ์ตูนในแต่ละตอนนั้นๆ พร้อมทั้งพูดสะกดคำศัพท์ไปพร้อมกัน และทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

วันที่ 3 ใช้คำศัพท์ แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ครูแจกบัตรภาพให้กับเด็กแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆละ 5 ใบ ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวโดยหยุดเป็นตอนๆ ตามเนื้อเรื่อง โดยแต่ละตอน ครูให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่าย ครูทำการเปิดภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง โดยมีครูคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิดในส่วนของ การแต่งประโยคและการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ขั้นนำ (3-5 นาที)

นำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมที่เหมาะสมโดยเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งดังนี้ การร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง การใช้ปริศนาคำทาย การถามคำถาม เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจและมีความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม (ประมาณ 10-20 นาที)

สร้างข้อตกลงในการปฏิบัติกิจกรรมดังนี้

1. ก่อนดำเนินการเปิดสื่อภาพเคลื่อนไหว ให้กล่าวคำทักทายกับนักเรียน
2. แนะนำสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ประกอบเรียนการสอน ซึ่งในแต่ละสัปดาห์ก็จะสลับสับเปลี่ยนกันไปตามเนื้อเรื่อง
3. เด็กและครูร่วมกันทบทวนข้อตกลงในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อความถูกต้องและเป็นระเบียบ
4. ดำเนินการเปิดสื่อภาพเคลื่อนไหว พร้อมทั้งให้เด็กได้ทำกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ และครูกระตุ้นให้เด็กทุกคนได้พูดในขณะที่ดำเนินกิจกรรม

ขั้นสรุป (5 นาที)

ให้เด็กร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์และตัวละครในเรื่องว่าเป็นอย่างไร และครูถามคำถามกระตุ้นเพื่อให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นและโต้ตอบ

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถด้านการรู้คำศัพท์และความสามารถในการแต่งประโยค
2. สังเกตความสนใจและการมีส่วนร่วมในการตอบคำถามขณะทำกิจกรรม
3. วัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

บทบาทของครู

ในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว ครูควรปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
2. จัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
3. ครูจัดเตรียมสภาพแวดล้อมและสภาพความพร้อมทางจิตใจของเด็กปฐมวัย ก่อนที่นำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาพูดคุยเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน
4. กระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เตรียมไว้
5. สังเกตพฤติกรรมและบันทึกของเด็ก

บทบาทของเด็ก

ครูควรอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติให้เด็กทราบ ดังนี้

1. ปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหวและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. ร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
3. ร่วมแสดงความคิดเห็นและทบทวนหลังจากจบกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ตารางการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที (9:00-9:30)

สัปดาห์ ที่	วันที่ทำการ ทดลอง	ชื่อหน่วย/ หมวดคำศัพท์	กิจกรรม	จุด ประสงค์ การเรียนรู้
1	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	สัตว์โลกน่ารัก / ANIMAL	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ สัตว์ 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จาก กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
2	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	การแต่งกาย / CLOTHES	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ เสื้อผ้า 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จาก กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
3	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	ครอบครัวของฉัน / FAMILY	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ ครอบครัว 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จาก กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
4	1. พุธ 2. พฤหัสบดี 3. ศุกร์	ห้องเรียนของฉัน / CLASSROOM	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ โรงเรียน 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้น ๆ จาก กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์

5	1. พุช 2. พฤษภดี 3. ศุกร	ท้องฟ้าแสนสวย / SKY	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับท้องฟ้า 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
6	1. พุช 2. พฤษภดี 3. ศุกร	สีอะไรเอ๋ย / COLOR	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ สี 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
7	1. พุช 2. พฤษภดี 3. ศุกร	ผลไม้แสนอร่อย / FRUIT	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์
8	1. พุช 2. พฤษภดี 3. ศุกร	การคมนาคม / TRANSPORTATION	1. เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่ง 2. แบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม ทำกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว 3. แต่งประโยคสั้นๆ จากกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว	1. เก็บคำศัพท์ 2. เล่นคำศัพท์ 3. ใช้คำศัพท์

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 2

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 1

วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.

ชื่อกิจกรรม The Animal สัตว์โลกน่ารัก

จุดประสงค์

เด็กปฐมวัยเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (เก็บคำศัพท์)

เนื้อหา

กิจกรรมเสริมความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว จะช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เป็นภาษาอังกฤษ มีด้วยกันทั้งหมด 5 คำ คือ สิงโต (Lion), ลิง (Monkey), นก (Bird), งู (Snake) และ ปลา (Fish)

วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นเตรียมการ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง Old Macdonald had a farm และร่วมกันทำท่าทางและเปล่งเสียงตามชนิดของสัตว์ที่เด็กปฐมวัยได้ฟัง โดยเพลงมีตัวอย่างดังนี้

Old MacDonald had a farm, Ee i ee i oh!

And on that farm he had some cow, Ee i ee i oh!

With a moo moo here, and a moo moo there

Here a moo, there a moo, everywhere a moo

2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับบทเพลง

2.1 เด็กๆ ได้ยินเสียงของสัตว์อะไรบ้างในบทเพลง

2.2 เด็กๆ เคยพบเห็นหรือรู้จักกับสัตว์เหล่านี้มาก่อนหรือไม่

ขั้นเข้าร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

1. ให้เด็กปฐมวัยแบ่งกลุ่มตามอิสระเป็น 2 กลุ่มๆละ 5 คน โดยเด็กแต่ละกลุ่มจะใช้ความสามารถในการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกันในกลุ่ม เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

2. ครูทำการทบทวนข้อตกลงกับเด็กนักเรียนในระหว่างการทำกิจกรรม

3. ครูทำเปิดภาพเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสัตว์ โดยจะแบ่งออกเป็น 5 ตอนของสัตว์แต่ละชนิดนั้นๆ โดยภายในภาพเคลื่อนไหว มีเนื้อเรื่องสถานการณ์จำลอง เป็นฟาร์มขนาดใหญ่โดยมีสัตว์ต่างๆเดินเข้ามาในฟาร์ม

4. ครูทำการหยุดภาพเนื้อเรื่อง เป็นตอนๆ ของสัตว์แต่ละชนิดที่เดินเข้ามาในฟาร์ม เพื่อให้เด็กได้ฝึกพูดคำศัพท์ของสัตว์ชนิดนั้นๆ โดยมีคำศัพท์ทั้งหมด 5 คำคือ COW(วัว) GOAT(แพะ) LION(สิงโต) PIG(หมู) DOG(สุนัข)

5. ครูได้ทำการเปิดการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

ขั้นสรุป

1. เด็กและครูร่วมกันสนทนาซักถามเกี่ยวกับปัญหาที่เด็กพบเจอ และสอบถามถึงวิธีการแก้ปัญหา นั้น โดยจะถามคำถามในประเด็น ดังต่อไปนี้ เด็กนักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์อะไรบ้าง เด็กนักเรียนเจออุปสรรคปัญหาอะไรบ้าง ในการเข้าร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

2. เด็กและครูร่วมกันพูดทบทวนคำศัพท์ โดยให้เด็กพูดทบทวนทีละกลุ่ม

สื่อ / อุปกรณ์

1. ภาพเคลื่อนไหวตอน The Animal สัตว์โลกน่ารัก
2. เพลง Old Macdonald had a farm
3. เครื่องเล่นเพลงซีดี

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็ก
2. เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 2

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 2

วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา

ชื่อกิจกรรมบัตรคำศัพท์ สัตว์โลกแสนสนุก

จุดประสงค์

เด็กปฐมวัยสามารถพูดสะกดชื่อสัตว์เป็นภาษาอังกฤษได้

เนื้อหา

กิจกรรมเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว จะช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เป็นภาษาอังกฤษ มีด้วยกันทั้งหมด 5 คำ คือ (Lion), ลิง (Monkey), นก (Bird), งู (Snake) และ ปลา (Fish)

วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นเตรียมการ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง Old Macdonald had a farm และร่วมกันทำท่าทางและเปล่งเสียงตามชนิดของสัตว์ที่เด็กปฐมวัยได้ฟัง โดยเพลงมีตัวอย่างดังนี้

Old MacDonald had a farm, Ee i ee i oh!

And on that farm he had some cow, Ee i ee i oh!

With a moo moohere, and a moo moo there

Here a moo, there a moo, everywhere a moo

2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับบทเพลง

2.1 ครูทำการทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนมา

2.2 เด็ก ๆ รู้ไหมว่าสัตว์แต่ละชนิดมีรูปร่างลักษณะอย่างไร

ขั้นเข้าร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

1. ให้เด็กปฐมวัยแบ่งกลุ่มตามอิสระเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน โดยเด็กแต่ละกลุ่มจะใช้ความสามารถในการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกันในกลุ่ม เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

2. ครูทำการทบทวนข้อตกลงกับเด็กนักเรียนในระหว่างการทำกิจกรรม
3. ครูแจกบัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับเด็กในแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆ ละ 5 ใบ ประกอบได้ด้วยคำว่า 1.COW(วัว)2.GOAT(แพะ)3.LION(สิงโต)4.PIG(หมู)5.DOG(สุนัข)
4. ครูทำภาพเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสัตว์ โดยจะแบ่งออกเป็น 5 ตอนของสัตว์แต่ละชนิดนั้นๆ โดยภายในภาพเคลื่อนไหวมีเนื้อเรื่องสถานการณ์จำลอง เป็นฟาร์มขนาดใหญ่โดยมีสัตว์ต่างๆ เดินเข้ามาในฟาร์ม
5. ครูทำการหยุดภาพเนื้อเรื่อง เป็นตอนๆ ของสัตว์แต่ละชนิดที่เดินเข้ามาในฟาร์ม เพื่อให้เด็กได้ได้ทำการช่วยกันดูบัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ตรงกับภาพยนตร์การ์ตูนของในตอนนั้นๆ พร้อมทั้งพูดสะกดคำศัพท์ไปพร้อมๆกัน
6. ครูได้ทำการเปิดการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง
7. เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมเสร็จ ให้เด็กร่วมกันเก็บสื่ออุปกรณ์เข้าที่ให้เรียบร้อย

ขั้นสรุป

1. เด็กและครูร่วมกันสนทนาซักถามเกี่ยวกับปัญหาที่เด็กพบเจอ และสอบถามถึงวิธีการแก้ปัญหา นั้น โดยจะถามคำถามในประเด็น ดังต่อไปนี้ เด็กนักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์อะไรบ้าง เด็กนักเรียนเจออุปสรรคปัญหาอะไรบ้าง ในการเข้าร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว
2. เด็กและครูร่วมกันพูดทบทวนคำศัพท์ โดยให้เด็กพูดทบทวนทีละกลุ่ม

สื่อ / อุปกรณ์

1. ภาพเคลื่อนไหวตอน The Animal สัตว์โลกน่ารัก
2. เพลง Old Macdonald had a farm
3. เครื่องเล่นเพลงซีดี
4. บัตรภาพคำศัพท์

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็ก
2. เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

ชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 2

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 3

วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.

ชื่อกิจกรรมสัตว์โลกสหทนา

จุดประสงค์

เด็กปฐมวัยสามารถแต่งประโยคคำศัพท์สั้นๆ ได้

เนื้อหา

กิจกรรมเสริมความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว จะช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เป็นภาษาอังกฤษ มีด้วยกันทั้งหมด 5 คำ คือ (Lion), ลิง (Monkey), นก (Bird), งู (Snake) และ ปลา (Fish)

วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นเตรียมการ

1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง Old Macdonald had a farm และร่วมกันทำท่าทางและเปล่งเสียงตามชนิดของสัตว์ที่เด็กปฐมวัยได้ฟัง โดยเพลงมีตัวอย่างดังนี้

Old MacDonald had a farm, Ee i ee i oh!

And on that farm he had some cow, Ee i ee i oh!

With a moo moohere, and a moo moo there

Here a moo, there a moo, everywhere a moo

2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับบทเพลง

2.1 เด็กและครูทำการทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เรียนมา

2.2 เด็กนักเรียนพูดสะกดคำศัพท์ของสัตว์

ขั้นเข้าร่วมกิจกรรมภาพยนตร์การ์ตูน

1. ให้เด็กปฐมวัยแบ่งกลุ่มตามอิสระเป็น 2 กลุ่มๆละ 5 คน โดยเด็กแต่ละกลุ่มจะใช้ความสามารถในการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกันในกลุ่ม เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

2. ครูทำการทบทวนข้อตกลงกับเด็กนักเรียนในระหว่างการทำกิจกรรม

3. ครูแจกบัตรภาพรูปสัตว์ให้กับเด็กในแต่ละกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 2 ชุดๆ ละ 5 ใบ ประกอบไปด้วยรูป (Lion), ลิง (Monkey), นก (Bird), งู (Snake) และ ปลา (Fish)

4. ครูทำเปิดภาพเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสัตว์ โดยจะแบ่งออกเป็น 5 ตอนของสัตว์แต่ละชนิดนั้นๆ โดยภายในภาพเคลื่อนไหว มีเนื้อเรื่องสถานการณ์จำลอง เป็นฟาร์มขนาดใหญ่โดยมีสัตว์ต่างๆเดินเข้ามาในฟาร์ม

5. ครูทำการหยุดภาพเนื้อเรื่อง เป็นตอนๆ ของสัตว์แต่ละชนิดที่เดินเข้ามาในฟาร์ม เพื่อให้เด็กได้ร่วมกันแต่งประโยคจากบัตรภาพสัตว์ ดังนี้

5.1 บัตรภาพสิงโต –The lion is big และอื่นๆ

5.2 บัตรภาพลิง –The monkey is brown และอื่นๆ

5.3 บัตรภาพนก – The bird is blue และอื่นๆ

5.4 บัตรภาพงู – The snake is dangerous และอื่นๆ

5.5 บัตรภาพปลา – The fish is black และอื่นๆ

6. ครูได้ทำการเปิดการ์ตูนภาพเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

7. เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมเสร็จ ให้เด็กร่วมกันเก็บสื่ออุปกรณ์เข้าที่ให้เรียบร้อย

ขั้นสรุป

1. เด็กและครูร่วมกันสนทนาซักถามเกี่ยวกับปัญหาที่เด็กพบเจอ และสอบถามถึงวิธีการแก้ปัญหา นั้น โดยจะถามคำถามในประเด็น ดังต่อไปนี้ เด็กนักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์อะไรบ้าง เด็กนักเรียนเจออุปสรรคปัญหาอะไรบ้าง ในการเข้าร่วมกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

2. เด็กและครูร่วมกันพูดแต่งประโยคสั้นๆ โดยให้เด็กพูดทบทวนที่ละกลุ่ม

สื่อ / อุปกรณ์

1. ภาพเคลื่อนไหวตอน The Animal สัตว์โลกน่ารัก

2. เพลง Old Macdonald had a farm

3. เครื่องเล่นเพลงซีดี

4. บัตรภาพคำศัพท์

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็ก
2. เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้

ภาคผนวก ข

- คู่มือการใช้แบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
- แบบวัดความสามารถใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

คู่มือดำเนินการแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง

1. แบบวัดชุดนี้ใช้เพื่อทดสอบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาล 3 (อายุ 5-6 ปี) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมภาพเคลื่อนไหว

2. ในการดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยมีผู้ดำเนินการสอบ 1 คน และผู้ช่วยดำเนินการสอบอีก 1 คน สำหรับดูแลอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนในการทดสอบ สามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำอธิบายของผู้ดำเนินการวัดทดสอบ

3. แบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีทั้งหมด 2 ตอน คือ แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยค โดยผู้ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจะอ่านแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้นักเรียนฟังแล้วบันทึกการพูดของนักเรียนในแต่ละคนตามเวลาที่กำหนด โดยที่นักเรียนจะเปิดแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและดูภาพตามคำสั่งของผู้ดำเนินการ

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ ข้อละ 1 นาที

การรู้คำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการบอกชื่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง

กฎเกณฑ์การให้คะแนนการรู้คำศัพท์

- ไม่พูดหรือพูดคำศัพท์ได้ 1 คำ	ให้ 0 คะแนน
- พูดคำศัพท์ได้ 2-3 คำ	ให้ 1 คะแนน
- พูดคำศัพท์ได้ 4 คำขึ้นไป	ให้ 2 คะแนน

ตอนที่ 2 ความสามารถด้านการแต่งประโยค ข้อละ 1 นาที

การแต่งประโยค คือ ความสามารถในการแต่งประโยคเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย โดยมีประธาน กริยา และกรรม เรียบเรียงเป็นประโยคที่มีความหมาย โดยคำศัพท์จะอยู่ในกลุ่มดังต่อไปนี้ (สี, ขนาด, รสชาติ, รูปทรง และ รูปร่าง)

กฎเกณฑ์การให้คะแนนการแต่งประโยค

- ไม่พูดหรือแต่งประโยคไม่เกี่ยวข้องกับภาพ	ให้ 0 คะแนน
- พูดเป็นคำศัพท์ได้แต่ไม่เป็นประโยค	ให้ 1 คะแนน
- แต่งประโยคได้ครบถ้วน	ให้ 2 คะแนน

วิธีดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

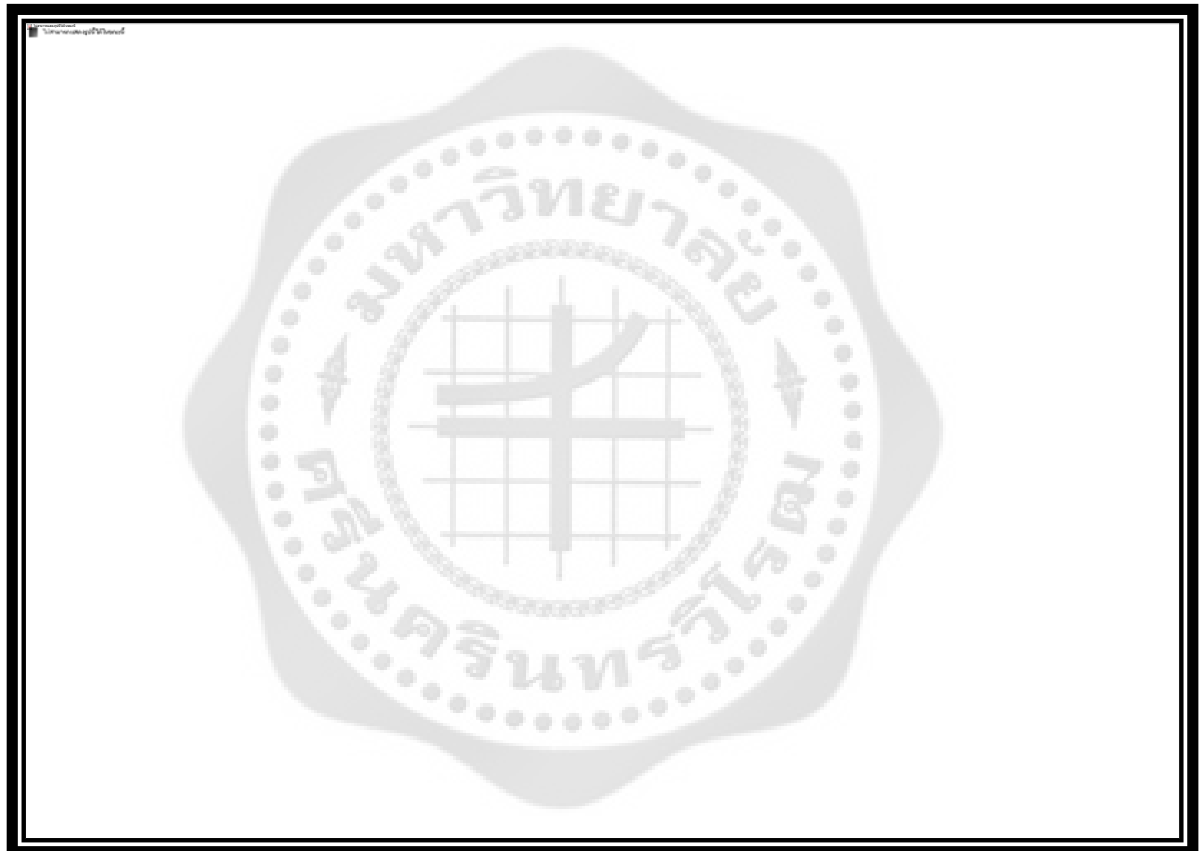
1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เตรียมการ ดังนี้
 - 1.1 ตรวจจำแนกแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ครบถ้วน
 - 1.2 ศึกษาแบบวัดอย่างละเอียดถี่ถ้วน จนสามารถอธิบายได้อย่างถูกต้อง
 - 1.3 จัดสถานที่สำหรับการใช้วัดความสามารถให้อยู่ในสภาพที่ดี จัดโต๊ะ เก้าอี้ให้เหมาะสม
 - 1.4 เตรียมอุปกรณ์ในการวัดทักษะการพูด เช่น
 - 1.4.1 แบบวัดความสามารถด้านการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคู่มือแบบวัดความสามารถด้านการแต่งประโยคอย่างละ 1 ชุด
 - 1.4.2 นาฬิกาที่มีความเที่ยงตรง 1 เรือน
 - 1.4.3 ดินสอสำหรับจดบันทึกคะแนนของเด็กนักเรียน
 - 1.5 ผู้ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ต้องแสดงความเป็นมิตรกับเด็ก ทำให้เด็กนักเรียนไม่ รู้สึกกังวล มีความมั่นใจ และร่วมทำแบบวัดทักษะเป็นอย่างดี
 - 1.6 ผู้ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แนะนำและอธิบายการทำแบบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เด็กนักเรียนได้เข้าใจอย่างชัดเจน
2. ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ตามขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กที่ละตอนและที่ละคนจนครบทั้งหมด
 - 2.2 ผู้ดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษการพูดอ่านคำสั่ง ข้อละ 2 ครั้ง
3. เมื่อเสร็จสิ้นการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ตรวจดูชื่อ นามสกุล ของผู้เข้ารับการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง
 - 3.3 ตรวจและเก็บแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคู่มือดำเนินการวัดความสามารถการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 วัดความสามารถทางการรู้คำศัพท์

จุดมุ่งหมาย สามารถบอกชื่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดได้อย่างถูกต้อง

ข้อที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกชื่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดให้ถูกต้อง

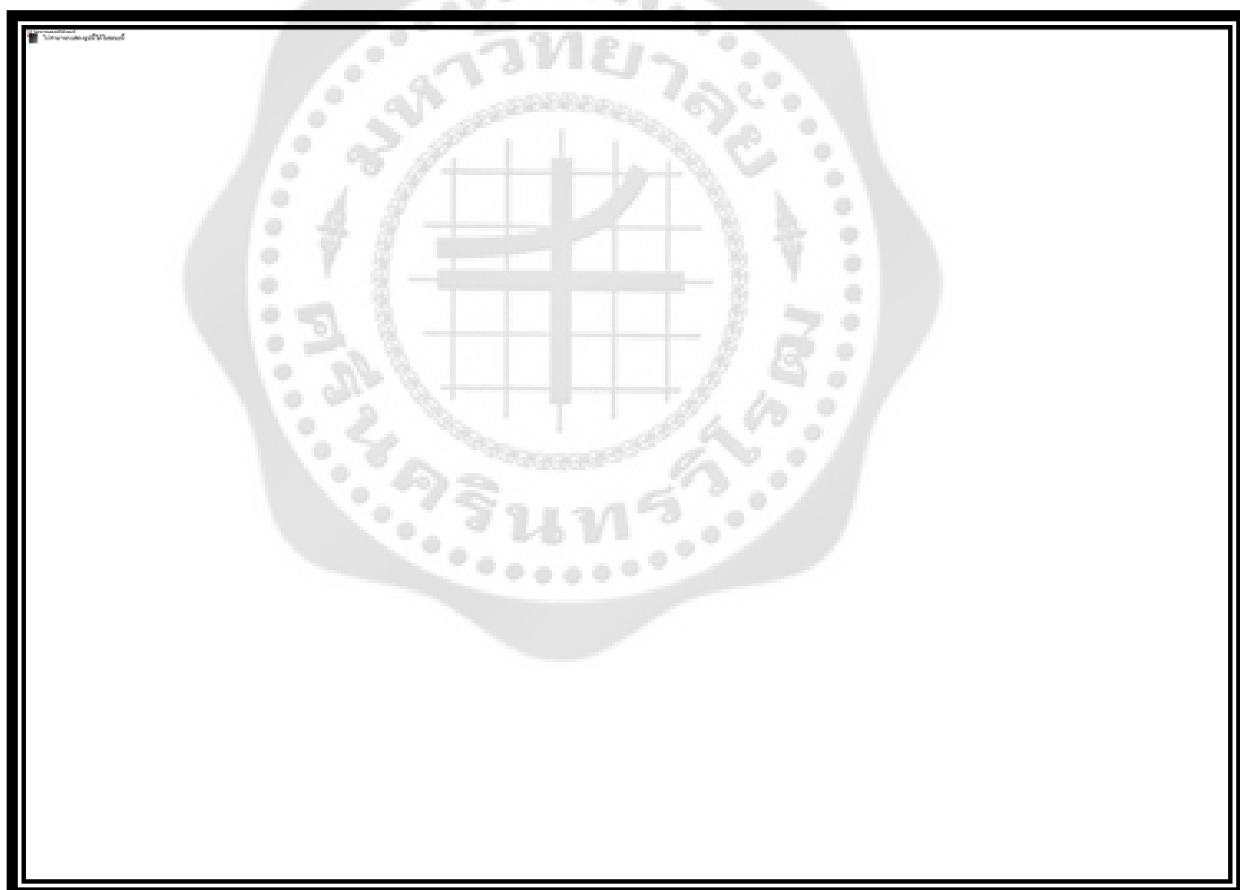

ตอนที่ 2 วัดความสามารถทางการแต่งประโยค

จุดมุ่งหมาย สามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนดได้อย่างถูกต้อง

ข้อที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนแต่งประโยคภาษาอังกฤษอย่างง่ายตามภาพที่นักเรียนเห็น โดยเป็นประโยคที่ประธาน กริยาและกรรม โดยครูอ่านชี้นำคำขึ้นต้นประโยคให้ เช่น The ...(คำศัพท์)..is..... โดยคำศัพท์จะอยู่ในกลุ่มต่อไปนี้ (สี, ขนาด, รสชาติ, รูปทรง และ รูปร่าง)

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ประวัตย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวิทวัส แทนศิริ
วันเดือนปีเกิด	9 พฤศจิกายน 2531
สถานที่เกิด	เขตราษฎร์บูรณะ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	8/2 ซอยประชาอุทิศ 76 แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ จังหวัดกรุงเทพฯ รหัสไปรษณีย์ 10140
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	รองผู้อำนวยการ (ฝ่ายสัมพันธ์ชุมชน)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนศิริวิทยา ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดสุทธิวราราม จังหวัดกรุงเทพฯ
พ.ศ. 2554	Bachelor of Technology (B.T.) สาขา Computer Graphic and Multimedia จาก Bangkok University International Program
พ.ศ. 2559	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.ม) สาขา การศึกษาปฐมวัย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ